

АЛБЪРТ МИЛЪР
ФЮРИ
МУСТАНГЪТ ОТ РАНЧОТО
БРОКЪН УИЛ

Част 1 от „Фюри“

Превод от английски: Десислава Лазарова, 1998

chitanka.info

ГОСПОДАРТ НА ДИВИТЕ КОНЕ

Джим Нютън дръпна рязко юздите на коня си, обърна се и вдигна предупредително показалец към устните си. Помощникът му Пит, който яздеше на две дължини след него, също спря, а устните му попитаха безмълвно: „Какво става?“.

Джим посочи с ръка напред и Пит проточи врат, но не съзря нищо необичайно. Вдигнал въпросително вежди, той се изправи в стремената. По обветреното му лице се разля широка усмивка. В една падина далеч напред пасеше стадо диви коне. Мустангите бяха прекарали зимата по високите плата. След оскъдната тамошна храна, крехката пролетна трева от равнините сигурно им се услаждаше като празнично угощение. Мъжете ги наблюдаваха известно време мълчаливо. Внезапно и двамата нададоха вик на изненада. Бяха забелязали черния като въглен жребец, който обикаляше бавно стадото като бдителен, готов за бой страж. Джим и Пит веднага разбраха, че това е техният водач и господар. Всяко стадо си има предводител и той винаги е най-силното и най-смелото животно. Обаче враният кон пред тях беше необикновен дори и за предводител — великолепен, царствен жребец, какъвто Джим и Пит още не бяха виждали. От гордо вдигнатата глава до дългата опашка той беше като изваян, а движенията му излъчваха сила и грация.

Очите на Пит заблестяха от възхищение.

— Боже мой! — изшептя той. — О, боже мой!

— Това се казва кон! — промълви Джим и посегна неволно към ласото.

Пит забеляза движението му. Той поклати глава замислено.

— Няма смисъл, Джим! Няма да стане!

— Можем поне да опитаме! — настоя Джим.

Възрастният мъж кимна.

— Как ли пък не! — подсмихна се той. — Все едно да ловим с ласо ураганен вятър.

— Само почакай! Но преди да тръгнем към тях, трябва да ни забележат. Всяко внезапно движение ще ги изплаши и тогава наистина ще изчезнат по-бързо от вятъра. — Джим сви на фуния лявата си ръка: — Хей! — провикна се той. — Е-хей!

Жребецът издаде дълбок гърлен звук и застина на мястото си. Взря се зорко в двамата ездаци. Като по даден знак пасящите коне изведнъж надигнаха глави.

— Сега! — прошепна Джим. — Бавно, много бавно!

Напълно неподвижно, настръхналото стадо наблюдаваше приближаващите ездаци. Когато мъжете бяха само на петдесетина метра от дивите коне, напрежението се освободи — черният водач изцвили гневно и препусна към тях през стадото.

Джим и Пит усетиха, как конете им се разтрепериха от страх. Бяха готови да се обърнат и да побегнат най-позорно. Предизвикателно, като тъмна стрела, жребецът се носеше насреща им. Сетне обаче, на около трийсетина метра пред тях, той спря рязко, надигна голямата си глава и изцвили пронизително. Това прозвуча като заповед. Останалите мустанги веднага се обърнаха и препуснаха на сигурно място в близката гора.

Пит поклати удивен глава.

— Виж как ги командва!

— Бива си го! — усмихна се Джим.

Антрацитният жребец гледаше войнствено мъжете, сякаш ги предизвикваше да направят някакво движение.

— Господи, какъв кон! — възкликна Джим. — Трябва да го имам на всяка цена.

— Погледни очите му! — подсмихна се Пит. — Струва ми се, че и той иска да те има — между зъбите си!

Внезапно разгневеният жребец отново се спусна напред и подхвана великолепен боен танц. Той разтърсваше глава, подскачаше високо, а от широката му гръд отекваше гръмко и предизвикателно цвилене. След като зашемети по този начин своите врагове с гордото си презрение, той се обърна и препусна след стадото си.

— Ела, Пит, ще го хванем! — викна Джим.

— Хващай си го сам! — изсумтя Пит. — Но първо си намери самолет!

Джим призна, че конят му не може да се мери по бързина с жребеца.

— Прав си. Все едно да ловя мълния. — Той удари с юмрук по седлото си. — Но все пак ще имам този кон! Чуваш ли, Пит? Ще го преследвам, докато успея да го надхитря. И някой ден ще го отведа в ранчото ми в Брокън Уил.

— Мога да си представя какво ти е, Джим. Стар човек съм и през целия си живот съм бил сред коне, но такъв не съм виждал никога!

Джим кимна.

— Ще го хвана, почакай само!

— Дано! И аз като теб искам да го видя в ранчото. — Пит бутна шапката си назад. — Боже всемогъщи, какъв кон, каква хала! Същинска фурия!

— Да, беснее като фурия... като фурия... — Очите на Джим заблестяха. — Ето това е!

— Кое?

— Името му! Ти намери точното определение: Фурия, Фюри! Така трябва да го наречем.

Пит се усмихна:

— Фюри — не е зле, Джим, никак не е зле. Фюри — от ранчото Брокън Уил.

Ловът на диви коне беше страст и професия на Джим Нютън. Той ловеше мустанги от прерията и ги опитомяваше за езда или впряг. Продаваше коне из цялата страна, дори на собствениците на най-големите ранча. Един от тях беше Чарли Стивънс, който притежаваше великолепно ранчо на другия край на долината, на петнайсетина километра северно от Брокън Уил.

На другата сутрин след паметната среща на Джим и Пит с дивия жребец Фюри, Чарли Стивънс пристигна в ранчото Брокън Уил. Идваше да отведе няколко кобили, които Джим беше подготвил за него. При входа на ранчото Стивънс срещна Пит и той, все още развълнуван, му разказа за великолепия див кон. Макар че ценеше мнението на Пит, Стивънс не му повярва много, докато Джим не потвърди историята.

Малко по-късно, застанали на верандата на дома, тримата мъже говореха за жребеца.

— Казваш, че е висок петнадесет педи? — усъмни се Стивънс.

Джим кимна.

— Най-малко!

— Може би дори шестнайсет — разпали се Пит. — Вчера не можахме да го премерим с Джим. Този хубавец изобщо не се свърташе на едно място. — Той смигна на Джим. — Освен това си бяхме забравили рулетката.

Чарли Стивънс гледаше с присвити очи към хълмовете в далечината.

— Това, което чувам, не звучи зле. Искам да имам този кон.

— Няма по-добър от него — кимна Джим. — И той ще ми принадлежи, Чарли! — Той притвори очи, сякаш виждаше вече жребца в корала. — Някой ден, като наминеш оттук, ще видиш Фюри зад оградата.

Стивънс повдигна вежди.

— Фюри? Да не искаш да кажеш, че вече си го белязал и си му дал име?

— Е, още не е белязан, но си има име. Пит го измисли вчера, докато жребецът беснееше насреща ни като същинска фурия.

— Така е! — потвърди гордо Пит. — Почакай само да го видиш, Чарли! И ти ще признаеш, че Фюри е единственото подходящо име за този кон.

Гостът им се почеса по брадата.

— Хм, ако Фюри е толкова див и буен, както казвате, съмнявам се, че ще го видя някога — поне не във вашия корал.

— Само не се обзалагай! — предупреди го Джим.

— Но как смятате да го хванете? От думите ви излиза, че е побърз от вятъра. Значи трябва да имате коне, които са бързи като него.

— Тук може би си прав — измърмори Пит и погледна Джим със смръщено чело: — Шефе, как ще го уловим наистина?

Високият рус собственик на ранчото Брокън Уил намигна на помощника си.

— Само не се предавай лесно, Пит! Имам план, който може да ни свърши работа.

На Пит като че му олекна:

— И какъв е той?

— Ще ти обясня, след като го обмисля в подробности — заяви Джим делово. — Нека не си губим времето с празни приказки. — Той

се обърна към госта: — Защо не останеш за обяд, Чарли?

— С удоволствие! Казват, че Пит бил най-добрият готвач от тази страна на океана.

— Хайде, хайде! — Пит се изчерви под дълбокия си слънчев загар.

— Какво има за обяд? — попита Джим.

— Хм, какво ще кажете за котлети?

— Е, по-добре е от сух хляб — засмя се Стивънс.

Джим тръгна към стълбите на верандата.

— Хайде, Чарли! Докато Пит опропастява котлетите, ще ти представя новите ти кобили.

— Съгласен.

Пит извика след тях:

— Когато съм готов, ще гръмна с оръдието, след което очаквам да дотичате бързо тук.

— Ще съм на масата още преди да е заглъхнало ехото — обеща Стивънс. — Никой див кон не струва повече от един вкусен котлет.

След като се нахрани, Чарли избърса пръсти в салфетката и дръпна стола си назад.

— Нашият разговор за оня мустанг и неговото стадо ми напомни за стария Запад. Това, което разказвате, Джим и Пит, съживява спомените ми за доброто старо време.

— Така е — съгласи се Пит. — Като дете чувах от баща ми и дядо ми невероятни неща за дивите коне. Понякога си мислех, че си измислят тези истории, за да ни запълват времето през дългите зимни вечери. В разказите им могъщият мустанг беше бял като сняг и имаше големи, черни като въглен очи, същински призрак. Беше толкова бърз и хитър, че никой не можеше да го улови. Трябва да е било през седемдесетте години, когато кръстосвал Тексас. Измислили му фантастично име: Призракът на Лано Естакадо.

Стивънс погледна Пит съвсем сериозно.

— Пит, сигурен ли си, че този Фюри също не е призрак?

Старият удари така силно по масата с юмрук, че костите от котлетите подскочиха от чиниите и паднаха на покривката.

— Фюри не е призрак! Видяхме го със собствените си очи, нали, Джим?

— Само спокойно! — усмихна се Джим. — Чарли се пошегува.

— Това вече не е шега! Фюри... ами че него си го бива повече дори от стария бял мустанг. Той е по-едър, по-силен, по-хитър, по-бърз — той е... — Пит се запъна, устата му се отваряше и затваряше. Като никога на стария помощник му липсваха точните думи.

Стивънс протегна ръка и го потупа по гърба.

— Успокой се, Пит, не исках да те дразня! Не знаех, че си толкова влюбен в твоя Фюри.

— Добре де! — Пит посегна към каната. — Ето ти още една чаша кафе, да си изгориш дано стомаха с него.

Джим се засмя.

— Така е, Чарли, заговорим ли за Фюри, Пит не понася никакви шеги. — Той също подаде чашата си на Пит. — Аз обаче мога да потвърдя, че Фюри не е призрак.

— Май започвам да ви вярвам — каза Стивънс.

Джим продължи:

— Пит, баща ти и дядо ти не са измислили историите за снежнобелия жребец. Те само са разказвали това, което са чули. Ловците на мустанги от стария Запад са имали стотици легенди за диви коне, които просто не се оставяли да бъдат уловени. Всяка прерия си имала свой загадъчен мустанг. Горе, на северозапад, разказваха за един стоманеносин жребец със светли очи, сребриста грива и сребриста опашка.

— Наистина ли? — попита Пит. — И уловили ли са го?

— Не, конете от легендите никога не били улавяни. Появявали се далеч на хоризонта в лунните нощи и после изчезвали.

— Това не са измислици — викна Пит с ококорени очи. — Тези хали сигурно са докарвали до полуда каубоите.

— М-да! — Стивънс бутна назад стола си. — Дано този Фюри да не подлуди пък вас двамата.

— Не бери грижа — отвърна Джим. — Фюри не е легенда и точно затова няма да ни се изплъзне. Нали, Пит?

— Можеш да разчиташ на това — потвърди Пит.

Вечерта, седнал с Пит пред пращящия огън в дневната на ранчото, Джим му разказа своя план за улавянето на Фюри. Очите на

помощника му святкаха от вълнение.

— Е — попита накрая Джим, — смяташ ли, че ще успеем?

— Непременно ще успеем! Защо се съмняваш?

— Ами точно защото Фюри не е обикновен див кон. След всичко, което видяхме двамата с теб, е ясно, че този мустанг е също тъй хитър, както тайнствените призрачни коне от преданията. Можем да заложим капана, Пит, но не е сигурно, че едно толкова умно животно ще се хване.

— Правилно! — съгласи се Пит мрачно. Той посегна към камината и запали лулата си с горяща борина. После изпафка огромен облак дим и погледна шефа си. — Но трябва да опитаме, Джим, иначе Чарли Стивънс сам ще тръгне да го лови из хълмовете. Не можем да му оставим Фюри, нали така?

— В никакъв случай! Фюри си е наш.

— Тогава всичко е ясно. Кога тръгваме?

— Утре в седем — заяви Джим.

Дълги часове двамата ездачи следваха прясната следа, без да зърнат дори само един мустанг. Накрая, когато слънцето вече бе в зенита си, те се натъкнаха на група от четири кобили. Пасящите животни със сигурност не бяха сами, някъде наблизо трябваше да има по-голямо стадо. Отделени от жребеца водач, кобилите изглеждаха по-скоро любопитни, отколкото изплашени. Без да помръдват от място, те наблюдаваха внимателно Пит и Джим, които подкараха конете си така, че да отрежат предполагаемия им път за бягство към стадото. Останалото не представляваше трудност за двамата мъже. С крясъци и размахани шапки, те препуснаха към кобилите, които побягнаха, цвилейки високо.

Три часа по-късно дивите кобили вече бяха затворени в един корал на ранчото Брокън Уил. Джим и Пит предполагаха, че те са от стадото на Фюри, и се надяваха, че жребецът ще поиска да си ги върне.

През нощта, дълго след падането на мрака, Джим отвори една от вратите на корала и се скри до нея. Пит зае пост от другата страна на входа. Между тях, на земята беше хвърлено ласо. Те стояха съвсем тихо и дебнеха напрегнато в тъмнината. Мина час, без да се случи нищо. Сетне, малко след единадесет часа, те чуха как четирите

заловени диви кобили се приближиха към отворената врата и задушиха недоверчиво. Сякаш разбраха, че този отвор води към свободата и се втурнаха към него като по даден знак. Но точно в необходимия миг Джим и Пит дръпнаха ласото и го опънаха между двата странични кола. Изненаданите кобили се блъснаха в него, изцвилиха от ужас и препуснаха обратно в корала. Там спряха треперещи, притиснати плътно една към друга. Мъжете отново отпуснаха ласото на земята и зачакаха безмълвно какво ще се случи сега. Мина още час и още един. Зад гърба им, над ранчото изгря луната. Пит погледна към Джим и вдигна ръцете си в безмълвен въпрос. С едно махване Джим му заповяда да потърпи още. И на двамата им се щеше да запалят цигара, но знаеха, че в никакъв случай не трябва да пушат, ако не искат сами да изпуснат и последния си шанс. Никой от двамата обаче не вярваше вече, че чакането им ще бъде възнаградено.

Луната отдавна беше обляла със студената си светлина ливадите и хълмовете зад тях, когато чуха процвилването на кобилите. Погледнаха към тъмните им тела. Вече не стояха скупчени близко една до друга. Вдигнали напрегнато глави, те сякаш се взираха в откритото поле.

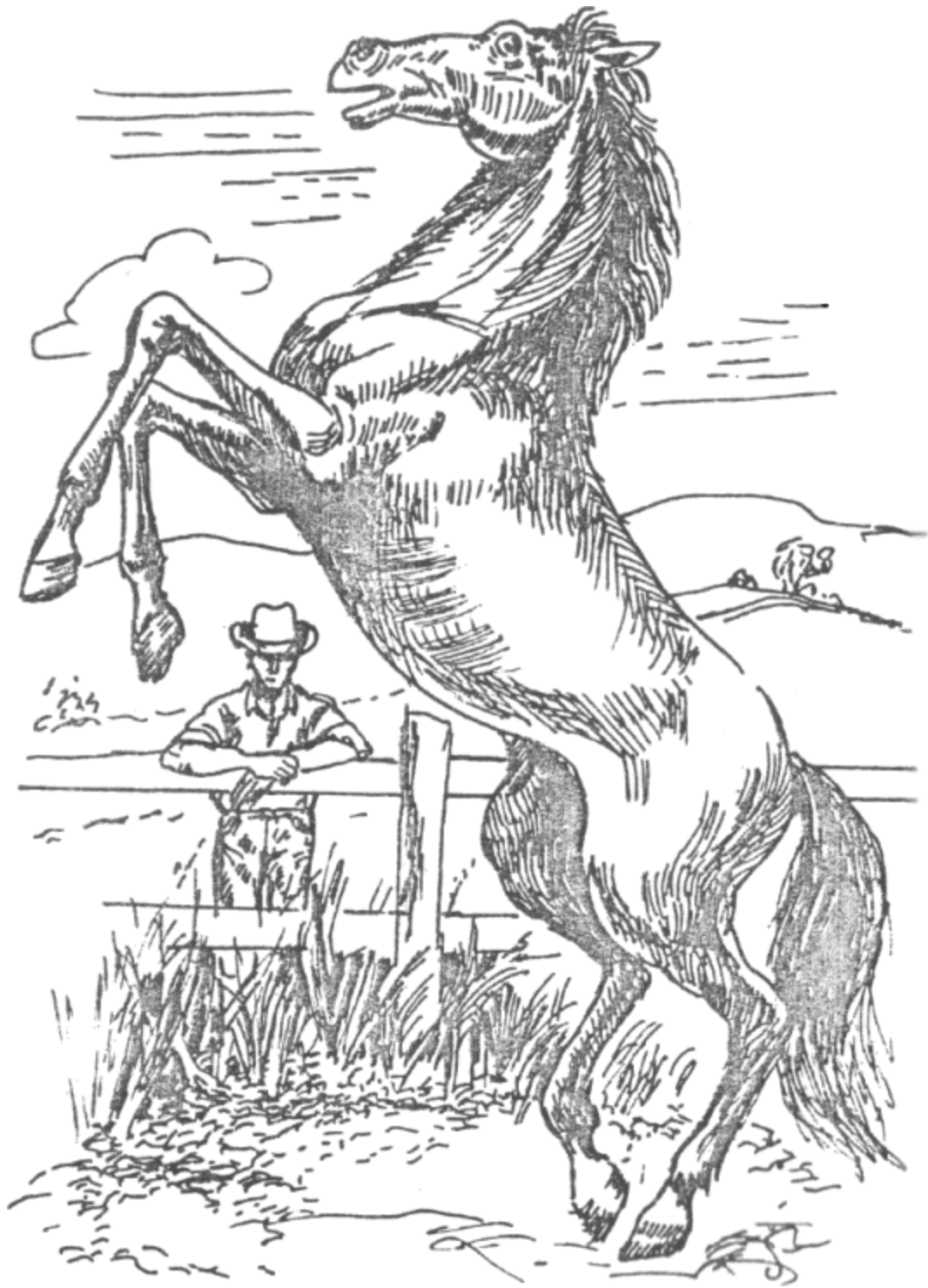
Джим обърна лице в същата посока. Не се ли движеше там нещо в далечината? Действително, през проблясващата на лунната светлина прерия към тях идеше някакъв неясен тъмен силует. Кобилите зад Джим и Пит отново изцвилиха и направиха няколко крачки напред. Джим подръпна леко ласото и Пит му отвърна: готов е. Сега кобилите се приближиха още повече до вратата, пръхтейки отпърво плахо и колебливо, а после все по-решително и бързо, и внезапно препуснаха в галоп към вратата. Малко преди нея обаче спряха внезапно и отново се оттеглиха страховито. Бяха забелязали, че Джим и Пит са вдигнали ласото. Една от тях отметна глава и изцвили. Тогава от прерията долетя отговор — дълбокото, мощно цвилене на жребец. С туптящи сърца мъжете отново отпуснаха ласото на земята и се втренчиха в посребрените от лунната светлина хълмове. Съзряха го на не повече от четиристотин метра — Фюри, абаносовочерният цар на прерията. Приближаваше в лек галоп, тропотът на копитата му отекваше глухо. Кобилите развълнувано обикаляха край оградата. Търсеха път към свободата, но не смееха да се приближат отново към вратата, където на два пъти се бяха натъкнали на ласото.

През прерията обаче се носеше като хала Фюри, с наострени уши и издути ноздри. Очите му святкаха яростно на лунната светлина. Джим и Пит още държаха въжето на земята, но от вълнение така го бяха опънали, че то се впи в мазолестите им ръце.

Жребецът съзря отвора в оградата и се насочи към него. Щом стигна обаче до приклекналите на земята мъже, той внезапно спря, забил здраво предните си копита в тревата. Джим и Пит не сваляха поглед от могъщото животно. Жребецът отметна глава и изцвили. Кобилите в корала подскачаха грациозно и процвилваха жално, умоляваха го да отиде при тях. Секундите се нижеха мъчително бавно... И тогава — застиналите неподвижно мъже не повярваха на очите си — Фюри пристъпи напред и прекрачи бавно и с царствена осанка ласото.

С крясък, който сякаш откърти трупаното напрежение, Пит залости вратата на корала. Надхитреният жребец препусна околоръст, изцвили остро и се надигна на задните си крака. Беше готов за борба. Но вече беше късно за битки — капанът беше хлопнал, Фюри, господарят на дивите коне от хълмовете, принадлежеше на ранчото Брокън Уил!

ДЖОУИ

Всяка пролет оградата на детския дом при градския площад трябваше да бъде боядисвана в бяло. Този път повериха работата на Джоуи Кларк. Директорът на дома, господин Тейлър, знаеше, че момчето ще работи чисто и старателно. Беше сръчно и обичаше труда на открито. Ето защо в тази хубава неделна утрин двама души бяха доволни: Джоуи и директорът Тейлър. Джоуи усърдно топеше четката си в кутията с бяла боя и боядисваше старателно, докато достигна вратата. Оставаше му само тя, оградата блестеше в ослепително бяло. Той се протегна доволно и огледа работата си. Белите дъски на тъмна основа му напомняха за ивиците на зебра. През миналото лято в града пристигна цирк и тогава Джоуи за пръв път видя зебра. Възхити й се, защото приличаше на фантастичен кон. А Джоуи обичаше конете, да, той беше истински запален по коне.

Докато оглеждаше оградата, Джоуи се чудеше какво беше зебрата всъщност — черен кон на бели ивици, или бял кон на черни? Той остави кутията с боя на земята, облегна се на оградата и се замисли. Представи си един малък бял кон и един малък черен кон. Ако боядиса белия на черни ивици, а черния на бели, кой ли ще прилича повече на зебра? Джоуи поклати глава. За него и двата коня изглеждаха еднакво.

Появи се Бъд Харви на велосипеда си. Джоуи завиждаше на Бъд, не само защото разнасяше вестниците в града, а преди всичко, защото Бъд си имаше баща и майка и живееше с тях в хубав малък дом.

Джоуи беше на тринайсет години и не можеше да си спомни да е живял някъде другаде освен в детския дом. Но той често си представяше какво би било да има истинско семейство. Обичаше останалите момчета в дома, а господин Тейлър беше любезен и приятен човек, но твърде строг и не така нежен и мил, както Джоуи си представяше истинския баща. Директорът трябваше да бъде строг, естествено, нали имаше да възпитава седемнадесет момчета. Но понякога на Джоуи все пак му се искаше господин Тейлър да бъде

повече като баща, да не го наказва винаги, когато е нарушил това или онова проклето правило на дома.

Да, дълбоко в сърцето си Джоуи копнееше за истински баща. Често той опитваше да си представи как ли е изглеждал баща му. О, със сигурност е бил висок и строен, със загоряла от живота на открито кожа. Със сигурност е имал приветливи сини очи и силна уста, която често се усмихва. Бащата, за който си мечтаеше Джоуи, работеше нещо свързано с коне — на някоя ферма или ранчо. Тъкмо сега, когато Джоуи беше вече достатъчно голям и силен, неговият баща щеше да му подари собствен кон, който ще язди и за който ще се грижи. Собствен кон! Ей, мислеше си Джоуи, това ще е живот!

Така, в сънищата наяве, Джоуи живееше с прекрасния кон. Обучаваше го, грижеше се за него и го яздеше. Щеше да стане най-забележителният кон в целия необятен Запад. Хората щяха да идват от най-далечни места, само за да го видят и да му се възхищават. Твоят кон, щяха да казват те, е великолепен!

В действителност обаче беше неделя сутрин в детския дом и никой не пристигна отдалеч, за да се възхищава на коня му. Появи се само вестникарчето със своето колело. Телената кошница отпред беше пълна с шарени седмичници.

Бъд Харви спря и се подпря с ръка на вратата.

— Здравей, Джоуи!

Момчето се обърна към него.

— Здравсти, Бъд!

— Какво правиш?

— Боядисвам оградата, нали виждаш.

Бъд се засмя.

— Нещо се беше размечтал. Стоеше и гледаше пред себе си.

Джоуи смутено махна един рус кичур от челото си.

— А, не, просто размишлявах.

— За какво? За коне ли? — Бъд беше чувал, че Джоуи е луд по коне.

Джоуи се засмя.

— Ами да, Бъд! Мислех си за коне.

— Е, ти и без това не мислиш за друго! — провикна се Бъд. — С какво те хранят тук? С овес ли?

— Да — процеди Джоуи. — С овес! Господин Тейлър ни тъпче три пъти дневно с овес.

— Човече, защо се засягаш? — засмя се Бъд. — Беше само шега. — Той подаде на Джоуи един брой на „Мирър“. — Това е вестникът на Тейлър. Да не го оклепаш с боя, че ще побеснее!

Джоуи не отвърна. Беше втренчил поглед в снимката на първа страница. Беше фотография на расов жребец. Отдолу пишеше: *ФЮРИ*.

— Божичко! — възкликна Джоуи. — Гръм и мълнии!

Бъд присви очи.

— Какво има?

Джоуи обърна вестника и му показа снимката.

— Наистина — съгласи се Бъд, — това се казва кон.

— Кон ли? Това е див жребец!

— Добре, значи е див жребец. Пише, че ранчерът Джим Нютън го е уловил преди два дни.

Бъд избута велосипеда на улицата и продължи пътя си.

— Довиждане, Джоуи! — обърна се той. — Трябва да разнеса вестниците. Следобед баща ми ще ме вземе със себе си на родеото.

Джоуи дори не забеляза, че Бъд си е отишъл. Седнал в тревата, той четеше припряно обясненията към снимката. Младият ранчер Джим Нютън и неговият помощник Пит открили по време на езда през хълмовете един страхотен мустанг, водач на диво стадо. Нарекли го Фюри и една нощ го подмамили в капан. Сега Фюри бил пленник в ранчото на Джим Нютън — Брокън Уил.

Джоуи четеше и си представяше, че не Джим и Пит, а самият той дебне с ласото в сянката на вратата. Той, Джоуи Кларк, чака с бумтящо сърце великолепния жребец да падне в капана. И пак Джоуи вижда мустанга да се спуска по хълма, да се разколебава за миг пред вратата и после да влиза в корала. Джоуи е този, който с триумфален крясък затръшва вратата след заловеното животно. Той разглеждаше с копнеж снимката на Фюри.

Силен удар по раменете го върна в действителността. Той вдигна глава, преглътна стреснато и рипна на крака. Беше господин Тейлър. Лицето му вещаеше буря.

— Боже мой, Джоуи! — скара му се той. — Човек вече не може да разчита на теб!

— Но, господин Тейлър... — заекна Джоуи.

— Когато тази сутрин разпределихме работата, ти поиска да боядисваш. Дадох ти тази работа, защото мислех, че ще се справиш добре.

— Тъкмо щях да довърша вратата — взе да обяснява Джоуи.

— И тя трябваше да е готова вече. Другите момчета почти привършиха работата си, а ти? Седиш на земята и четеш глупави комикси.

— Четох за Фюри! — възрази Джоуи.

— За какво?

— За Фюри, един див кон.

— О, не! — Господин Тейлър погледна към небето. — Отново за някакъв кон!

— Но, господин Тейлър — обади се Джоуи. — Фюри не е обикновен кон — той е див жребец.

Тейлър въздъхна и поклати глава. Див кон, каза си той. Защо това момче си мисли, че не разбирам нищо от диви коне? Имам си ги точно седемнадесет на брой, а този Джоуи Кларк е най-дивият от всички!

Директорът в никакъв случай не беше безсърдечен и лекомислен. Той имаше добро сърце и беше много грижовен. Да се занимаваш с възпитанието дори само на едно момче е тежък проблем, а проблемът на Тейлър беше седемнадесетократен! Всъщност осемнадесетократен, понеже Джоуи Кларк беше двойно по-тежък случай. Джоуи не беше лошо момче, само че бе твърде своенравен. Искаше винаги да става на неговото и това го правеше труден. Тейлър го обичаше и съжаляваше,

че не може да му отдели специално внимание. Защото тъкмо Джоуи имаше нужда от някого, който да го води и учи с любов и здрава, умела ръка, също както дивия кон във вестника.

Директорът въздъхна отново. Останалите момчета бяха приключили работа и вече играеха на двора зад главната сграда. Джоуи сигурно чуваше виковете и смеха им и нямаше търпение да се присъедини към тях. Но първо работата, после удоволствието — момчето трябваше да научи това!

— Съжалявам, Джоуи — каза Тейлър. — Не можеш да се включиш в играта, преди да си изпълнил задачата.

За миг Джоуи се взря право в очите му, после безмълвно взе четката и кутията с боя и заплеска небрежно по вратата.

— Внимавай! — предупреди го Тейлър. — Ако не се постараяш, ще трябва да го направиш още веднъж.

Джоуи не отговори. Директорът поклати огорчено глава, взе вестника и се върна в дома.

Джоуи беше боядисал две трети от вратата, когато боята свърши и се наложи да донесе от сградата нова кутия. Към единадесет и половина беше готов. Не съжаляваше, че е пропуснал футбола, защото докато боядисваше, в мислите си той отново преживя вълнуващия лов на дивия кон Фюри, така както беше описан във вестника. Главата му бръмчеше от планове и въпроси. Обаче едно беше сигурно. Трябваше непременно да види този прочут мустанг със собствените си очи! Но как да постъпи? Дали пък да не убеди господин Тейлър да го закара някой път до ранчото Брокън Уил? Това му се виждаше твърде невероятно. Ако изпълнеха молбата на Джоуи, останалите момчета също щяха да поискат да дойдат, а детският дом не разполагаше с омнибус. Да, проблемът изглеждаше неразрешим и все пак Джоуи си беше наумил твърдо да види Фюри. Оставаше да намери някаква възможност.

Докато минаваше повторно с четката някои места, той чу удари на барабани и звън на тропети. Досети се веднага: беше оркестърът на шествието, с което започваше родеото. От мисли за Фюри, Джоуи напълно беше забравил за него. Родеото щеше да се проведе следобед на големия площад. Първо обаче участниците повдигаха празничното настроение със своята обиколка.

Съучениците на Джоуи дотичаха с викове през поляната.

— Внимавайте, боята още не е изсъхнала! — предупреди ги Джоуи.

Момчетата се наредиха до блестящата бяла ограда. Естествено, те поискаха да пипнат боята, за да проверят дали наистина още не е изсъхнала. След малко всеки имаше най-малко по един бял пръст. Тъкмо тогава през поляната се зададе Тейлър и викна:

— Само не си бършете пръстите в панталоните, момчета!

Твърде късно обаче! Човек трябва да бъде много бърз, когато шестнадесет развълнувани момчета имат по пръстите си прясна боя.

В този миг празничното шествие се появи иззад ъгъла и пое по площада пред детския дом. Музикантите бяха облечени като каубои, отпред яздеше каубойка с дълги руси коси, зелена пола и високи бели кожени ботуши с червени ресни. Момичето размахваше палка, инкрустирана с кристал, която блестеше на слънчевата светлина. Оркестърът премина с маршова музика край оградата, момчетата закрещяха, а хубавата капелмайсторка им помахаша в отговор. Сетне хвърли палката си високо във въздуха и сръчно я улови.

Само след миг обаче те забравиха оркестъра. Нищо чудно, защото непосредствено след него идваха участниците в родеото — дълги колони каубои и каубойки с обгорели от слънцето лица. От време на време каубоите мятаха ласо към някое хубаво момиче на тротоара и предизвикваха взрив от смях и весели подмятания. Чаткането на копитата се смесваше с приветствените викове на момчетата. Джоуи усети как по гърба му преминават тръпки. Никога дотогава той не беше виждал толкова коне заедно, дори и в цирка миналата година! Никога не беше заставал толкова близо до великолепните каубойски коне! Внезапно нещо го подтикна да пристъпи още по-напред. С дръжката на четката той бутна лекичко резето на вратата.

Господин Тейлър наблюдаваше внимателно Джоуи. Той знаеше много добре, че момчето е лудо по коне. Видя как Джоуи бутна резето на вратата, и изкрещя:

— Джоуи, стой тук!

Джоуи обаче не обърна внимание на вика му, а изтича на тротоара.

— Джоуи, върни се веднага зад оградата!

Но момчето беше вече на улицата. В една ръка размахваше четката, с другата държеше кутията с боя. В желанието си да се приближи до конете, изобщо не беше помислил да остави кутията. Докато си стоеше там, впери поглед в конете, един каубой си го избра за следваща жертва. Но когато се приготвяше да хвърли ласото, покрай Джоуи мина голяма открита кола. Белокос, добре облечен мъж махаше усмихнат от задната седалка с голямата си шапка. Джоуи погледна мъжа. Не знаеше, че е господин Купър, кметът на града. Каубоят с ласото завъртя два пъти примката над главата си и я метна към Джоуи. Той я съзря в последния момент и вдигна ръце, за да се предпази. Кутията с боя се изплъзна от ръцете му, описа голяма дъга във въздуха и улучи кмета по рамото.

Зрителите на тротоара онемяха. Изненаданият кмет сведе глава и се вторачи ужасен в гъстата бяла боя, която бавно се стичаше по синия му костюм.

За миг зрителите застинаха от ужас. После внезапно всички избухнаха в гръмогласен смях. Но Джоуи изобщо не разбра какво се е случило, защото се опитваше да разхлаби ласото, което беше стегнало хълбоците му.

После обаче вдигна поглед, съзря разгневения, оплескан с боя кмет и разбра какво е сторил. Побиха го ледени тръпки. Шофьорът завъртя кормилото и спря край паважа. Кметът се закани гневно на Джоуи. Към колата се приближи Тейлър с побеляло лице и запелтечи извинения.

Обзет от панически страх, Джоуи поиска да изчезне от това място. Но каубоят, който го беше уловил с ласото, го придърпа към себе си като риба на въдица. С изключение на кмета, директора Тейлър и Джоуи, всички се превиваха от смях. Тейлър заобиколи колата, сграбчи грубо Джоуи за рамото и му се скара разгневен. Каубоят се наведе от седлото и издърпа примката на ласото през главата на Джоуи.

— Тази риба явно е ваша! — засмя се той и потупа Джоуи по главата. — Синко, когато следващия път чуя каубойската песен за стария художник, ще се сетя за теб.

Той смигна на Джоуи и препусна след шествието.

Тейлър сграбчи здраво ръката на Джоуи и го бутна към кмета. Но преди да достигнат колата, градският първенец нареди на шофьора си

да тръгва. Тогава Тейлър поведе момчето към дома.

— Тази вечер няма да ходиш на кино! Оставаш до утре сутринта в спалнята!

Джоуи не държеше особено на филма, но заповедта да остане целия ден в спалнята го засегна много: следобед щеше да се проведе родеото! Джоуи искаше непременно да го види! И се разбунтува. Нищо нямаше да му попречи да отиде на родеото, дори и наказанието, което щеше да последва нарушаването на забраната! Затова след като влезе в дома, той отново изтича навън през задната врата. Десет минути покъсно беше вече на главната улица.

ДЕНЯТ НА РОДЕОТО

Целият град се радваше на родеото. Всички магазини щяха да затворят по обед. Затова домакините напазаруваха още рано предобед, а пък мъжете отидоха до банката, за да теглят пари за празника. Децата станаха рано и се появиха на закуска с каубойските си костюми, а някои от тях скоро след това загърмяха навън с пистолети и играчки.

Но не само гражданите бяха обзети от родео треска. За ранчерите и каубоите също беше голям ден. В ранчото Брокън Уил, Джим Нютън и Пит станаха толкова рано, че успяха да свършат дневната си работа до обяд. Хапнаха на крак приготвената от Пит закуска, а после Пит изми набързо съдовете. Джим пък отиде до корала, за да погледне конете и да даде нареждания на Бърт и Ханк, двамата обяздвачи. Животните в корала изглеждаха щастливи и доволни. Сетне Джим продължи, за да погледне Фюри. Необузданият жребец още не беше се успокоил, пленничеството му тежеше непоносимо. Той препускаше нервно напред-назад из корала. Джим забеляза, че Фюри не изпуска от погледа си Бърт и Ханк, седнали върху горната греда на оградата и готови да скочат бързо, ако на жребца му хрумне да ги нападне. Бяха се загледали във Фюри и не забелязаха идването на Джим Нютън. Джим успя да чуе как Бърт казва на Ханк:

— ... а аз ще взема една бухалка за подлия черен дявол, нищо че на Нютън не му харесва.

— Ти май искаш да изхвърчиш от ранчото — стресна го Джим.

Ханк и Бърт обърнаха глави към него и скочиха от оградата. Ханк веднага усети гнева в гласа на Джим и погледна предупредително Бърт. Подпухналото, мрачно лице на Бърт почервения.

— Какво означава това, защо се промъкваш така зад гърба ни? — избоботи той.

— Не се промъквам — отвърна спокойно Джим. — Не ми е в стила. — Той погледна Бърт твърдо. — Бърт, това което каза току-що, никак не ми харесва.

— Ако не беше се прокраднал като индианец, нямаше да го чуеш — отвърна Бърт.

— Аз обаче се радвам, че го чух. Така сега ще мога с чиста съвест да ти кажа следното: всеки в това ранчо, който се отнася грубо с някои от моите коне, може веднага да си събере багажа и да се махне. — Джим погледна Бърт право в очите. — Разбра ли?

Бърт кимна мрачно и се изплю.

Джим се обърна към Ханк:

— Надявам се, че и ти си разбрал?

Ханк се ухили.

— Ясно, Джим. Но Бърт изобщо не го мислеше така. Той само малко е ядосан, понеже преди малко Фюри направо му се закани. Сви уши и тракна със зъби към него.

— И как стана това? Да не си бил в корала, Бърт? — попита Джим.

— Е, да! Нали това ми е работата, да обядвам коне. Нали затова ми плащат.

— Разбира се, но не забравяй, че мустангът е най-буйното животно на този свят! Лесно би могъл да те убие. Не можеш да обуздаеш Фюри с бой. Трябва да го опитомиш с добро, иначе за нищо няма да става.

Бърт изкриви уста.

— Не е необходимо да ми обясняваш, не съм зелен. Само опитах да му метна хакамората. Нищо повече. А той за малко да ме убие с копитата си.

— Тогава бъдете много предпазливи! — предупреди ги Джим, поуспокоен. — От Фюри със сигурност ще излезе добър ездитен кон, след като го опитоим. Но това няма да стане за един ден, дори не и за седмица. Разбрахте ли?

Бърт вдигна рамене.

— Ти си шефът.

Бърт беше скитащ коняр, който непрекъснато се местеше от място на място. Джим го беше наел отскоро, понеже беше работил като обядвач за няколко доста добри ранча. Бърт беше на трийсет и пет, нисък, набит и с тъмна брада. Наистина разбираше от коне. Лошото беше, че не се разбираше с хората. Освен това лесно се засягаше.

Ханк, напротив, беше спокоен, добродушен човек с приветливи очи и чувство за хумор. Той се грижеше за конете на Джим от доста време. Всички харесваха Ханк, а той от своя страна, озовеше ли се на ранчо, което му харесва, не помисляше дори да се преселва. Умно избягваше споровете и се разбираше дори с Бърт, макар че Бърт винаги беше наежен. Ханк се възхищаваше от мъже, които се справят майсторски с ласото, а Бърт наистина го правеше с необикновено умение.

— Добре, момчета — повтори Джим, — не забравяйте какво ви казах! Ние с Пит отиваме в града.

Ханк погледна Джим и се усмихна.

— Видях ви как сте се издокарали. На родеото ли отивате?

— Да. Следобед можете да си починете. Ако след това имате желание, опитайте да успокоите Фюри, разбира се от сигурно разстояние. Говорете му, нека свикне с човешкия глас.

— Този звяр като че ли не забелязва много човешките гласове — каза Ханк. — Погледни го, Джим, той наистина ни мрази.

Тримата погледнаха към Фюри, който беше спрял на място и ги гледаше.

Бърт сви ръце на фуния и викна:

— Хей, дивако, хей!

Той стъпи на най-долната греда и се надвеси над оградата.

— Хей, убиецо, ела насам!

Фюри дръпна ушите си назад и размаха опашка. Мъжете го гледаха мълчаливо. Внезапно разгневеният кон се спусна към тях. Бърт остана на оградата, докато Фюри се приближи на не повече от пет метра, после бързо се отдалечи на сигурно място. Малко преди оградата жребецът заби предните си крака в земята, вдигна глава към Бърт и изцвили ядно.

Бърт размаха косматия си юмрук.

— Можеш да цвилиш колкото си искаш! Ще видиш ти кой е господарят тук!

Фюри изду шумно ноздри, завъртя се и препусна към другия край на корала. Джим и Ханк се засмяха.

— Той ти отговори, Бърт — рече Ханк. — Не съм чувал някой кон да пръхти така.

Лицето на Бърт беше станало пурпурночервено. Той се втренчи в Ханк и понечи да каже нещо. После обаче плю в корала и повлачи крака към спалното помещение. Джим се намръщи, но не каза нищо, докато Бърт не се скри.

— Ханк, този човек си търси белята, и ще я намери, ако не се овладее. Отваряй си очите, докато ме няма, и за бога, не пускай Бърт в корала на Фюри.

Ханк му смигна с разбиране.

— Не се тревожи Джим, ще внимавам! Вървете с Пит на родеото и се забавлявайте!

— Благодаря! — каза Джим. Потупа Ханк по рамото и се върна в къщата.

— Хайде, Пит, идвай! — викна той. — Престани да си пригладжаш косата с гъша мас!

Вратата на ранчото се отвори и старият Пит се спусна по стълбите на верандата. Беше с нови дънки, зелена копринена риза с червена кърпа около врата, голямо бяло сомбреро и жълти ботуши с високи токове, специална изработка.

Джим ококори очи в престорена изненада и подсвирна:

— Боже, този човек не беше ли филмова звезда...

— На родео човек трябва да изглежда колкото се може по-добре, нали така? — заяви самоуверено Пит.

— Правилно — разхили се Джим. — Ти си мечтата на всяко каубойско момиче! Хайде, красавецо, тръгваме!

И така Джим Нютън и неговият помощник потеглиха към града в колата на Джим, на чиито врати пишеше: *Ранчо Брокън Уил*.

След като се измъкна през задната врата на детския дом, за Джоуи не беше трудно да достигне родеото. Двама студенти го взеха на стоп в старата си кола. Никога преди това той не беше преживявал такова лудешко пътуване. Сърцето му туптеше силно, докато сглобената от стари части кола се промъкваше през гъстото движение. Зарадва се, когато можа отново да стъпи на краката си пред главния вход на манежа. Там щеше да бъде родеото.

Никога през живота си Джоуи не беше виждал толкова много хора заедно. Сякаш всички жители на четиринадесетте окръга се бяха

стекли тук и опитваха да преминат едновременно през входа. Сред множеството имаше и много семейства. Деца молеха за наденички и пуканки, майки викаха заблудилите се деца. Месари, пекари, работници, банкери напиреха към манежа. Граждани, облечени по каубойски, се смесваха с истински скотовъди.

Едва когато миризмата на печено месо го блъсна в носа, Джоуи си спомни, че след закуска не беше хапвал нищо. Пъхна ръце в джобовете на панталоните си и здравата се изплаши: нямаше пари! В шкафа си той пазеше осем долара и четиридесет и седем цента, но в бързината изобщо не беше се сетил да изтича до горе и да вземе парите. Трябваше бързо да открие начин да се промъкне на манежа без билет.

Докато мислеше, носът му го отведе при източника на апетитното ухание. Видя стотици хора да се блъскат около огромен огън. Някои се измъкваха доволни от бъркотията, отхапвайки от големи хлебчета с месо. Джоуи се обърна към едно едро момче, което си похапваше хлебче и държеше друго в ръката си.

— Колко струва?

— Нищо, дават ги без пари! — Момчето отхапа от сочното месо.
— Върви, какво чакаш!

— Добре, но как така не струва нищо?

Момчето посочи табелата.

— Чети какво пише там!

Джоуи се повдигна на пръсти и прочете:

— Насам, насам! Безплатно печено, дарено от окръг Линкълн!

Джоуи усети, че наистина е много гладен. Той се запромъква през множеството и накрая достигна мястото, където група мъже и жени вадеха парчета месо от огъня, слагаха ги в питки и ги раздаваха. В големи ями гореше огън. Месото се печеше върху телена мрежа, метната върху ямите. Когато Джоуи достигна до първата редица на гладните гости на родеото, един едър мъж му подаде с усмивка хлебче.

— Да ти е сладко, момко! Вземи си и сос!

— Благодаря! — грейна Джоуи.

След като изяде хлебчето, той си избърса ръцете в тревата и се промъкна през тълпата зад трибуната. До него още достигаше миризмата на горещите наденички и другите вкуснотии, но вече не беше гладен. От всички посоки към площада продължаваха да се

стичат хора. Сред тях имаше и истински каубои, момчета с обгорели лица, които искаха да участват в състезанията.

Джоуи размишляваше напрегнато как да се добере до манежа. Вървеше до самата ограда и оглеждаше земята под краката си за някой изпуснат билет. Но колкото и да търсеше, нищо не намери. Родето щееше да започне след половин час, а той все още нямаше билет!

Джоуи за малко не се спъна в два дълги крака, изпънати на земята. Те принадлежаха на един каубой, който седеше в тревата, облегал гръб на оградата. Беше бутнал широкополата си шапка над челото си, за да пази очите си от слънцето. Приличаше на заспал. Лицето му беше загрубяло, обгоряло от слънцето и покрито с червена четина. Върху избелелите си дънки носеше чифт сиви кожени гамашаи. Джоуи го загледа с любопитство. Нямаше съмнение, това беше истински каубой. В този миг мъжът отвори очи и се усмихна. И понеже същевременно отвори устата си, Джоуи съзря една ужасна дупка между зъбите му. Липсваха двата горни резци. Джоуи не можеше да откъсне очи от това място.

— Ти май се чудиш дали мога да захая ябълка, а?

Джоуи се изчерви смутено.

— Не, само дете тази дупка между зъбите ви е много странна.

— Е, за гледане не се плаща. Едно теле ми изби зъбите, докато го завързвах.

— Ще участвате ли в родето? — попита Джоуи.

— Разбира се, нали затова дремя тук. Краткият сън много ме успокоява, когато ми предстои някой кон да ме хвърли на земята.

Каубоят измъкна от горния си джоб торбичка с тютюн, къс хартия и си сви цигара. Запали я и протегна ръка.

— Казвам се Ред Суини. Ти кой си?

— Джоуи Кларк.

Ръката на Ред беше мазолеста и силна.

— Какво правиш от тази страна на трибуната, Джоуи? Гишетото за билети е отсреща.

— Знам, но се надявах да намеря някой билет.

— Е, нямаш много шансове. Никой не си губи билета за родео.
— Ред му намигна. — Нямаш ли пари?

— Имам! — отвърна бързо Джоуи. — Имам осем долара и двадесет и седем цента, но ги забравих. Забравих ги в дома, искам да кажа вкъщи.

— Лош късмет. — Ред извади портфейла си, отвори го, обърна го... — Бих искал да ти помогна, Джоуи, но както виждаш, нямам дори джобни пари.

— Много мило от ваша страна, Ред, но аз...

Ред го прекъсна:

— Пристигнах от Тексас с петдесет и пет чудно хубавички, спечелени с тежък труд долара, но това родео ме разори. Двайсет и пет долара струва ездата на диви коне, двайсет долара за борбата с бик и още десет, за да помагам на другарите ми при надбягването с мустанги. — Той се разкиска. — Ще трябва днес на всяка цена да спечеля нещо, иначе тежко ми на стомаха.

— Пожелавам ви да спечелите — каза Джоуи.

— Хиляди благодарности. — Ред сбърчи чело. — Джоуи, как смяташ да влезеш все пак?

— Не знам, Ред. — Джоуи тропна яростно с крак по земята. — Но трябва да вляза вътре, просто трябва!

— Какво означава това *трябва*?

— Хм, трудно е да се обясни. Никога още не съм виждал родео, а обичам конете повече от всичко друго и... изобщо, трябва да вляза.

На Джоуи му се доплака.

Ред го хвана за ръката.

— Хей, хей, я се успокой! Кой друг би се горещил толкова заради един глупав билет. Който е толкова луд по коне като теб, просто не трябва да пропусне никое родео. Дай да помислим! — Той се вгледа в угриженото лице на Джоуи. — Я ми кажи, ти смел ли си?

— За какво?

— Хрумна ми нещо. На твое място бих се подредил на опашката при входа и после просто щях да се шмугна покрай контролорите.

Джоуи ококори очи:

— А ако ме хванат?

— Ами ако не те хванат? — вдигна рамене Ред. — Гледай сега, Джоуи, това, което ти предлагам, не е много редно, но в такъв наложителен случай, пък и щом си такъв любител на коне... — Ред стана и се протегна. — Е, трябва да вървя и да си потърся кон за парадната обиколка. Когато се задам на мустанг по пистата, ще чакам да викаш за мен от трибуните. Разбрахме ли се, Джоуи?

— Да, разбира се, Ред. — Джоуи подаде ръка и Ред я разтърси. — Желая ти късмет!

— И на теб, приятелю.

Те се усмигнаха един на друг, после Ред се обърна и тръгна към входа за участници. Джоуи погледа още миг кривокраката му фигура, а в ушите му звучеше въпросът: *Джоуи, ти смел ли си?* Е, сега беше моментът да провери това!

РОДЕОТО

Джим Нютън и Пит оставиха колата на паркинга и се смесиха с множеството, което бавно се движеше към входа. Въпреки голямата блъсканица, всички бяха в добро настроение, освен Пит, който мърмореше неспирно, защото настъпваха новите му жълти ботуши. Накрая обаче и той бе заразен от всеобщото вълнение и радостно очакване.

Двамата мъже срещнаха из тълпата десетки стари приятели. Почти всички бяха прочели статията за Фюри. Джим и Пит непрекъснато получаваха поздравления, но и закачки: опасно било да държат див жребец на ранчото Брокън Уил. Доктор Уетърс, ветеринарният лекар, се пошегува, че било като да си хванал тигър за опашката — не смееш нито да го задържиш, нито да го пуснеш. Джим и Пит се смееха, горди с новопридобитата си слава.

Скоро след това те се наредиха на дългата опашка, която се виеше пред входа. Бяха си запазили места на първия ред, така че щяха да седнат съвсем близо до манежа. Малко преди входа те забелязаха едно момче, което наблюдаваше внимателно опашката. Беше по риза и син, оплескан с бяла боя работен панталон. Очите му блестяха развълнувано, лицето му се изопваше в дива решителност, сякаш смята да предприеме някакви отчаяни действия. Пит бутна Джим с лакът и посочи с палец момчето.

— Погледни го — рече той. — Как смяташ, какво е намислил?

— Може би чака някого — отвърна Джим.

Пит се изсмя късо:

— Хората, които очакват някого, не изглеждат така.

Джим се вгледа по-внимателно в напрегнатото лице на момчето. Да, Пит явно имаше право. В този момент момчето се запровира бавно към вратата, без да изпуска от очи контрольора. Джим и Пит също бяха на няколко крачки от вратата. Те извадиха билетите си и ги приготвиха.

И точно в този миг нещо се случи! Докато Пит подаваше билета си на контрольора, някой го блъсна силно отзад. Пит залитна и в

изненадата си едва мярна малка фигура, която профуча между него и контролора. Беше момчето със сините панталони!

— Хей! — викна контролорът. — Върни се веднага!

Пит се обърна разгневен към Джим и му посочи резката върху левия си ботуш.

— Погледни какво направи това хлапе! Не ти ли казах, че крои нещо?

На входа настана суматоха. Контролорът викна на един разпоредител да хване момчето. Няколко зрители обаче се застъпиха за него с окуражаващи викове и шеговити забележки.

Разпоредителят — възрастен, добре охранен господин, наистина се постара, но момчето беше по-бързо от него. То вече бе изчезнало сред стълпотворението от хора пред трибуните. Джоуи беше доказал смелостта си и наистина бе успял. Той вече беше сред зрителите.

Джим Нютън се засмя. Колкото и да се ядосваше контролорът, малкият нахалник му хареса.

Джоуи не си потърси място за седане. Предпочиташе малко да пообиколи и поразгледа. Редовете бяха изпълнени със зрители, донесли възглавници и кошници с провизии. Всички се смееха и викаха.

Джоуи скоро забрави своя преследвач. Цялото му внимание сега беше насочено към надбягването, за което участниците вече се подреждаха.

Ездачите с труд успокояваха нервните си коне. Накрая прозвуча стартовият изстрел и конете полетяха напред. Когато надбягването приключи, Джоуи изобщо не разбра кой бе спечелил. Това не го интересуваше особено, стигаше му само да наблюдава прекрасното зрелище.

Той прескочи няколко седалки, изкачи се нагоре, а после се спусна надолу и се озова при корала на овните. Там тъкмо вкарваха един овен. Някой обясни, че животното тежи около дванайсет центнера и боде като рогат ураганен вятър. Викачите крещяха, овенът мучеше, мъже със защитни превръзки на ръцете лаеха заповеди. Никога досега Джоуи не беше преживявал такова вълнение. Той направо плуваше в небесата от щастие.

Над арената се кълбяха гъсти облаци прах, обявиха пауза и докараха поливачка. Джоуи продължи, за да потърси необяздените коне. В момента те не буйстваха, разбира се, а си стояха спокойно на слънце и се бранеха от мухите. Джоуи ги заразглежда, мислейки за Ред Суини. Представяше си как по-късно Ред ще язди някоя от тези четирикраки скокливи маймуни.

Звукът на тромпет върна Джоуи на трибуната. Вратата на другия край на арената се отвори със замах и започна парадната обиколка. Първо идеше духовият оркестър, следваха го знаменосците.

Зрителите станаха и завикаха ура, когато край трибуните се развя звездното знаме на САЩ. Отзад язدهа участниците в родеото. След обиколката те се наредиха пред главната трибуна. Водещият поздрави всички гости и участници. Сетне приветства губернатора, който се надигна от почетната ложа и махна на ръкопляскащите хора. След като назова и други видни гости от близо и далеч, водещият приключи поздравленията с думите:

— А сега ви пожелавам да се забавлявате истински с нашето родео!

Под гръмките аплодисменти на зрителите, парадното шествие се разпръсна, участниците препуснаха към изходите, размахвайки шапки с пронизителни крясъци. Оповестиха ездата на овни. Докато викаха участниците, на арената се появиха четирима арбитри, яхнали паломино. Джоуи бе очарован от тези златокожи коне с гриви и опашки в слонова кост. Колко красиви коне имаше на света! Внезапно той видя как пуснаха в коридора към трибуната един голям овен, и се втурна надолу по стълбите, за да бъде колкото се може по-близо до арената. Над коридора, по който трябваше да мине овена, на висок подиум стоеше каубой с напрегнато лице. Внезапно на стадиона настана пълна тишина. Всички погледи бяха насочени към коридора. Тогава ездачът скочи върху овена, вратата се отвори с трясък, а водещият обяви:

— Джак Харпър на овен номер седем по първи коридор!

Овенът се мяташе като камион по неравен път. Харпър издържа пет негови скока, после се претърколи гърбом на земята и бързо се отдръпна встрани, за да се изплъзне от копитата на овена. Зрителите закрещяха развълнувани, а пазачите прогониха овена от арената. Това

се повтори още няколко пъти. После Джоуи видя, че пазачите подкарват по коридорите коне.

Дъските скърцаха и се огъваха под копитата на изнервените животни. При оседлаването обаче те се успокояваха. Междувременно на арената ловяха телета с ласо. Но Джоуи почти не им обръщаше внимание. Беше омагьосан от гледката на ездитните коне. Внезапно той съзря Ред Суини във втори коридор.

— Хей, Ред! — викна той развълнуван. — Ред, аз съм тук, Джоуи.

Ред вдигна бързо глава, усмихна се и продължи да оправя седлото си.

— Желая ти късмет, Ред! — добави Джоуи.

Каубоят махна с ръка, без да вдига глава.

Джим Нютън и Пит седяха на първия ред до коридорите за коне. При виковете на Джоуи те се огледаха.

— Я виж ти, това е същото хлапе! — изръмжа Пит.

— Да — усмихна се Джим, — което опропасти новите ти ботуши.

— По дяволите, няма нищо смешно! — стисна устни Пит. — Ще ми се да му кажа на този хулиган какво мисля по въпроса.

— По-добре го запази за себе си — подразни го Джим. — Така няма да загубиш нищо.

— Ха-ха, това да не е някакъв виц? — Пит потърка драскотината на ботуша си.

Джим го чу да мърмори ядно на себе си.

— Едно знам със сигурност — поде Джим. — Това момче е лудо по коне. Виж му само лицето, Пит. Той обича конете. Обзалагам се, че повече от всичко на света иска да поязди някой от тях.

— Само да посмее! — разлюти се Пит. — Така високо ще излети, че няма да падне бързо на земята.

Джим поклати изумен глава.

— Хайде, Пит, успокой се най-сетне! Конете са по-важни от жълтите ботуши, сам знаеш!

— Добре де, добре! — предаде се мрачно Пит. — И без това след малко се започва.

Хвърлянето на ласо приключи, оповестиха ездата на коне. Джоуи наблюдаваше напрегнато как вратата се отвори широко и от нея излетя

първият ездач. Мъжът успя да се задържи на седлото до съдийския знак. С бурни ръкопляскания множеството благодари на ездача за постижението му.

Сега беше ред на Ред Суини. Джоуи усети как сърцето му тупти силно. Ред стоеше, разкрачил крака над коридора, готов да скочи в седлото. Във вълнението си Джоуи не чу стъпките по стълбите зад себе си.

Внезапно една тежка ръка легна на рамото му. Той обърна глава и погледна право в разгневеното лице на разпоредителя.

— Ето че те пипнах! — обяви тържествено човекът.

В първия миг Джоуи не можа да помръдне от ужас, после отстъпи назад.

— Стой на място! — заплаши го грамадният мъж. — Иначе ще те изхвърля.

— Не! — изкрещя Джоуи. — Трябва да видя Ред Суини!

Седналите наоколо зрители се обърнаха към момчето, заедно с тях и Джим Нютън. Той видя как Джоуи отскочи внезапно назад и почти успя да се изплъзне от хватката на разпоредителя.

Високоговорителят прогърмя:

— Ред Суини на Лейди Гръмотевица по коридор две.

В този миг отчаяното момче се преметна през железния парапет на оградата и скочи на арената, точно пред коридорите!

— Спрете! — прокълтя стреснат гласът от високоговорителя. — Затворете вратата!

Джим Нютън видя, че заповедта идва твърде късно. Ред Суини вече беше скочил на седлото. Нямаше време за размишления. Джим скочи от мястото си и се прехвърли през оградата. Едва стъпил на краката си, той сграбчи Джоуи и го дръпна встрани, тъкмо когато буйстващият кон се втурна на арената с Ред Суини на гърба. Джим се размина със задните му копита на косъм разстояние. Разнесе се вик на ужас, хората скочиха потресени.

Ред Суини нямаше представа какво се е случило. Трябваше да внимава за самия себе си и виждаше само ушите на своя див мятац се кон. Мощни аплодисменти отекнаха, когато Джим Нютън вдигна момчето над парапета и след това сам се преметна през него.

От високоговорителя прозвуча:

— Аплодисменти за това смело дело!

А когато ръкоплясканията утигнаха, водещият добави сериозно:
— За малко да се случи нещастие. Момчето можеше да бъде мъртво. Ако още някой направи подобна глупост, ще бъде наказан.

Сега Джим и Джоуи седяха един до друг. Пит гледаше Джим.

— Джим — изхриптя той. — Ти също можеше да бъдеш мъртъв. Размина се с копитата на косъм, забеляза ли?

Джим кимна.

Лицето на Пит се разведри, той протегна ръка.

— Поздравления, шефе! Беше бърз и хладнокръвен!

— Е, хайде — промърмори Джим. — Действах инстинктивно. — Сетне той се обърна към разтрепераното момче до себе си. — А ти, момче, как си?

Преди Джоуи да може да отговори, към тях се втурна разпоредителят и поиска да отведе със себе си нарушителя. Джим отказа да го пусне и увери, че ще плати входния му билет след родеото. Разпоредителят се възпротиви гневно, но след като не постигна нищо, се оттегли ядосан по стълбите.

Джоуи, все още блед и разтреперан, хвана Джим за ръката.

— Не знам как да ви се отблагодаря за всичко това.

— Не се притеснявай — отвърна приятелски Джим. — Сега вече можеш да се наслаждаваш на родеото!

Джоуи го погледна объркано.

— Няма ли да ми се карате?

— Не, мисля, че ти вече си взе поука. Така ли е?

Джоуи кимна.

— Така е. Но се уплаших, че ще ме изхвърлят и ще пропусна родеото. Нямах пари и затова се вмъкнах без билет.

— Вмъкнал се бил? — намеси се раздразнен Пит. — Нахлу с гръм и трясък като танк. — Той вдигна крака си: — Виж какво направи с новите ми ботуши.

— Аз ли съм го направил? Много съжалявам. — Джоуи се наведе и попипа ботуша на Пит.

— Остави, няма значение — измърмори старият, малко засрамен. — И без това тези ботуши са твърде елегантни за нехранимайко като мен.

Джим се усмихна и погледна към Джоуи.

— Ей, момче, ти още не си ни казал името си.

— Джоуи Кларк.

— Добре, Джоуи. Това е Пит, моят помощник, а аз съм Джим Нютън.

— Джим Нютън? — Джоуи ококори очи от изумление. Сетне попита недоверчиво Пит: — Това наистина ли е Джим Нютън?

— Да, така се казва.

Джоуи погледна Джим, изпълнен със страхопочитание.

— От ранчото Брокън Уил?

— Точно така.

— Значи, Фюри е ваш?

Джим се усмихна.

— Засега е по-правилно да се каже, че ние принадлежим на Фюри.

— Май наистина е така — кимна и Пит.

На манежа ездачите и каубоите с ласо продължаваха състезанието, но Джоуи вече не им обръщаше внимание. Той разказа на мъжете, че е прочел тази сутрин историята им във вестника. Не скри, че е луд по коне и страшно му се иска да види Фюри.

— Нямах проблем — подсмихна се Джим. — Можеш да го видиш по всяко време.

— Наистина ли? — грейна Джоуи. — Но как?

— Много лесно. Помоли баща си да те докара някой път на ранчото.

Джоуи помръкна.

— Да — каза той с прегракнал глас, — ще помоля баща ми. Благодаря, господин Нютън!

Джим го изгледа изпитателно отстрани. Забеляза мрачната му физиономия, но не попита нищо. Обърна се отново към арената и видя, че язденето и хвърлянето на ласо са приключили. Сега се появи клоун върху магаре. Под рамо стискаше малко прасе, което квичеше и се мятеше. Внезапно прасето скочи на земята и се втурна през арената.

Хората се запревиваха от смях. После беше ред на борбата с бик и Джоуи се сети, че Ред Суини ще участва. Той се взря в коридорите, но не можа да открие Ред. Внезапно чу, че някой вика името му. Строгийт глас му се стори познат. Когато се обърна, той съзря господин Тейлър. Директорът стоеше в края на реда до разпоредителя.

Разпоредителят се ухили триумфално на Джоуи. Лицето на господин Тейлър не обещавахе нищо добро.

— Джоуи, ела тук, ще те заведа у дома! — извика господин Тейлър.

Студени тръпки побиха Джоуи.

— О, не, не още, моля! — примоли се той.

— Кой е този? — попита Пит. — Баща ти?

— Не — заекна Джоуи. — Един... един познат.

По някаква причина той не искаше новите му приятели да узнаят, че няма баща.

— Идвай, Джоуи! — извика повторно Тейлър.

Джим потупа Джоуи по рамото.

— Е, Джоуи, щом познаваш мъжа, май ще трябва да вървиш.

— Не, господин Нютън, не искам! — Гласът на момчето издаваше страх.

Разпоредителят се промъкваше покрай хората в реда и Джоуи се огледа за нов път за бягство. Не, той не искаше да си тръгне с господин Тейлър и да бъде наказан, дори ако трябваше да пропусне остатъка от родеото. Погледна Джим и каза:

— Благодаря, господин Нютън, за всичко! И на вас, Пит!

После се провря покрай Пит и отново настъпи ботуша му.

— По дяволите! — избухна Пит. — Сега пък улучи другия.

Джоуи се запромъква бързо покрай хората в реда, които наставаха, а после се втурна към изхода на върха на трибуната. Когато се обърна назад, видя, че господин Тейлър се изкачва по стъпалата с гневни жестове. Джоуи изтича по коридора под трибуната и излезе през главния вход на площада. За миг той се спря, огледа се наляво и надясно, сетне се втурна право към паркинга. Там лесно можеше да се скрие под някоя от многобройните коли. Откъм трибуните се чуха бурни ръкопляскания. След като се скри, той чу Тейлър отново да вика името му, беше някъде съвсем наблизо. Внезапно Джоуи откри спасителен изход от капана. Видя кола с надпис „Ранчо Брокън Уил“ на вратата.

Това беше късмет, който надминаваше и най-смелите му мечти. Джоуи натисна дръжката, вратата се отвори, той се вмъкна под кормилото, затвори тихо и се промъкна отзад. Там на пода имаше няколко конски завивки. Джоуи легна и се покри напълно с една от тях.

Чуваше в тишината ударите на сърцето си. Макар и изтощен, чувстваше се щастлив и уверен в себе си. Известно време се вслушваше със затворени очи, после заспа.

ДЖОУИ СЕ ЗАПОЗНАВА С ФЮРИ

Беше посред бял ден, но Джоуи сънуваше. Свиреше духов оркестър, после музиката утихна и един глас оповести по високоговорителя:

— А сега, дами и господа, световният шампион в родеото — Джоуи Кларк!

Десетки хиляди гърла го приветстваха с бурни овации. Вратата отхвъркна и Джоуи, възседнал Фюри, препусна по арената. После премина в галоп пред трибуната, поклони се и размаха голямото си сомбреро. Когато стигна до почетната ложа, губернаторът му помахаше и Джоуи спря Фюри. Внезапно прекрасният сън се превърна в кошмар. Когато губернаторът се наведе напред, за да му подаде ръка, Джоуи установи смутено, че държи в дясната си ръка хлебче с месо. Със сконфузена усмивка той остави хлебчето на седлото и подаде ръка на губернатора. Губернаторът обаче бързо се дръпна назад. Лицето му стана строго и студено. По ръката му течеше сос за печено месо, който внезапно се превърна в бяла боя и закапа по синия му костюм. Множеството изпъшка от ужас и скочи на крака. Джоуи викна:

— Ау, аз ли направих това? Много съжалявам.

И той се наведе през парапета, за да избърше боята.

Губернаторът обаче сграбчи ръката му и извика:

— Пипнах те най-сетне!

Джоуи се задърпа отчаяно, а през това време лицето на губернатора взе да се променя, внезапно то беше вече угоеното, гневно лице на разпоредителя. Джоуи отскубна ръката си едва когато мъжът вече беше прекрачил парапета с единия си крак. Носеше жълт ботуш с огромна, грозна катарамата. Мъжът скочи на арената, а Джоуи се втурна да бяга. Но вече не беше възседнал Фюри, а тичаше пеша покрай редицата коли на паркинга.

Той отчаяно се опита да открие колата с надпис „Ранчо Брокън Уил“. Чу бързи стъпки зад гърба си и Тейлър, който викаше името му. Колата обаче я нямаше никъде. Редиците паркирани коли стигаха до

хоризонта. Джоуи изпадна в ужас. Останал без дъх, той тичаше и търсеше, обезумял от страх, единствената кола, която означаваше сигурност и свобода.

Внезапно паркингът се изпълни със засмени шумни хора, които се качиха в колите си. Чу как затръшнаха вратите и запалиха моторите. Една врата хлопна особено шумно и Джоуи се събуди от кошмара. Объркан и сънен, той дръпна покривалото от лицето си и се надигна на лакът.

Моторът работеше, чуваше се гласът на Пит.

— Всичко е ясно, Джим.

В същия миг Джоуи се разбуди напълно. Погледна нагоре. Джим беше зад кормилото. До него Пит. Джоуи отново скри глава под покривалото и притихна като мишле. Усети как колата потегли, чу колелата да се въртят бавно върху чакъла. Някой извика:

— Хей, Джим, браво на теб, че спаси онова лудо момче. Беше като на филм!

— Значи нищо особено не съм направил, Бен. — Джим се опита да омаловажи случката. — По телевизията това се случва всеки ден.

Джоуи чу Пит да се смее.

— Виждаш ли, Джим? Сега си герой. Очаквам в най-скоро време да сключиш договор с киното.

— Още една такава шега и ще се връщаш в ранчото пеша! — отвърна сухо Джим.

После Джоуи усети как колата се озова на гладкия асфалт и тръгна по-бързо. Ако си стоеше кротко, нямаше да го открият преди ранчото. Но пък щяха здравата да се разгневят после. Джоуи се утешаваше с мисълта, че поне ще види още днес Фюри. Дано само не кихне от прашната груба завивка!

След няколко минути мълчание, той чу гласа на Пит:

— Нещо не ти е до приказки, Джим!

— Хм — промърмори Джим, сякаш мислите му бяха далеч оттук.

— Да не би да мислиш за онова диваче? — попита Пит.

— Така е.

— Наистина имаше нещо странно. Момчето направо пребледня, когато оня човек му извика, че ще го води у дома. А когато попитах

Джоуи дали това е баща му, той отрече. — След кратка пауза Пит продължи: — Щом не е бил баща му, защо искаше да го отведе у дома.

— Не знам, Пит. Но беше съвсем ясно, че Джоуи не е на себе си от страх.

— Наистина. Беше пощурял като крава, стъпила в гнездо на гърмящи змии.

Джоуи имаше чувството, че не е редно да подслушва. Същевременно обаче знаеше, че ако се покаже изпод завивката, мъжете ще го върнат в града. След като беше стигнал дотук, не можеше да се откаже от възможността да види Фюри.

— И все пак това момче ми хареса — започна отново Пит, — въпреки че ми издраска ботуша.

Джим се разсмя:

— Това ме радва Пит! И аз го харесах.

Джоуи се усмихна под завивката. Толкова му се искаше тези мъже да го харесат — а ето че сега го чу направо от техните уста.

— Дали ще го видим пак? — почуди се Пит.

— Имам някакво предчувствие — отвърна Джим, — че ще го видим съвсем скоро.

Джоуи за малко не се изкиска. Много скоро, точно така, помисли си той.

— Той страшно много иска да види Фюри — продължи Джим. — Струва ми се, че скоро ще се появи в ранчото.

С това мъжете оставиха темата Джоуи и заговориха за родеото. За своя голяма радост Джоуи научи, че Ред Суини е спечелил една от първите награди в ездата. Щеше му се да е видял победата на Ред, но сега поне можеше да бъде спокоен за него и неговия стомах! Джоуи се надяваше някога отново да види Ред, понеже той беше истински каубой и страхотен приятел освен това.

Слънцето вече потъваше зад планинския гребен, когато Джим Нютън премина с колата през входа на ранчото Брокън Уил.

Внезапно Пит изкрещя:

— Милостиви боже! Джим, погледни там!

Той сочеше корала на Фюри. Джим спря колата и изскочи навън. В корала беше Бърт, и то в незавидно положение. Беше отстъпил към оградата и викаше за помощ. Фюри, оголил зъби, прилепил уши към главата си, го притискаше в ъгъла. Беше изправен на задните си крака

и размахваше предните си копита пред лицето му. Откъм спалните помещения тичаше Ханк. Джим скочи на най-долната греда на оградата и се наведе в корала. До него вече беше и Пит.

— Хвани другото му рамо! — кресна Джим.

Фюри пръхтеше гневно, копитата му цепеха въздуха току пред лицето на Бърт. Тъкмо когато Ханк пристигна запъхтян, Джим и Пит успяха да издърпат Бърт през оградата на сигурно място. Той падна на земята и остана така известно време, неспособен да каже нито дума.

Джим се обърна към Ханк.

— Казах ти да не пускаш Бърт в корала!

— Така е, шефе — кимна виновно Ханк. — Но легнах да спя, защото си мислех, че и Бърт спи.

Пит понечи да помогне на Бърт да се изправи, но той отблъсна ръката му. Надигна се, залитайки, втренчи се във Фюри и размаха юмрук.

— Ще те смеля от бой, гръм да те порази! — закани се той. — Чу ли ме, черен убиец такъв? Ще те смеля от бой, дори това да е последното нещо, което ще направя!

Лицето на Джим предвещаваше буря.

— Наистина ще бъде последното, което ще направиш, ако не спазваш нарежданията ми. Казах ти да го успокояваш от сигурно разстояние.

— Опитах — възропта Бърт. — Двайсет минути. Но нямаше никаква полза.

Джим огледа земята в корала.

— Нищо няма да намериш — изръмжа Бърт. — Ти каза, че не бива да се отнасям грубо с него, и аз те послушах. — Той показа едно място край оградата. — Исках само да му сложа хакамората. Тогава ме нападна.

Фюри заподскача край оградата, ухапа със зъби оглавника и разтърси гневно юздата. Мъжете видяха, че той няма да издържи дълго. Бърт отстъпи няколко крачки настрана и се втренчи в коня, изпълнен с омраза.

Джим го наблюдаваше загрижено отстрана.

Внезапно Ханк ахна от изумление:

— Гръм и мълнии, имаме посещение!

Джим и Пит се обърнаха. Покрай оградата бързаше Джоуи, цял устремен към Фюри.

— Джоуи! — не повярва на очите си Джим.

— По дяволите, самият той! — ахна Пит.

Лицето на Джоуи грееше в усмивка, когато спря на няколко крачки пред разгневения кон, отделен само от оградата.

— Фюри! — промълви той. В гласа му имаше радост и възхищение: — Фюри!

Жребецът пусна оглавника и се втренчи в момчето. Джоуи понечи да се покатери на най-долната греда на оградата, но в този миг някой го сграбчи и го разтърси здраво. Търпението на Джим се беше изчерпало.

— Стига толкова! — каза ядосано той. — Писна ми да те спасявам от копитата на побеснели коне! Нямах ли ум в главата си? Първо заставаш пред коридора на арената, а сега искаш да те стъпче един див кон! Знаеш ли колко опасен може да бъде този разгневен мустанг?

Джоуи се сви под гневните думи, сякаш го бяха набили. Пит обаче реши, че също трябва да се намеси.

— Какво, дявол да го вземе, са ти сложили в главата вместо мозък? Мустангът да не е пуделче! — Той вдигна шапката си и се почеса по темето. — Как изобщо се озова тук?

Джоуи посочи колата.

— Пътувах с вас — промълви той смутен.

Пит сбърчи чело.

— Какво искаш да кажеш? Пътувал си с нас? Ти добре ли си?

Джоуи сведе поглед виновно.

— Бях отзад, под едно покривало.

Джим не повярва на ушите си:

— Джоуи, вярно ли е това?

Джоуи кимна.

— Ех, момче, момче! Пътник без билет! Ако бях на мястото на баща ти, щях да ти смъкна кожата от бой!

— Знам — прошепна Джоуи. — И с право.

Джим забеляза, че очите на момчето се изпълниха със сълзи и гневът му се стопи. Той приклезна пред момчето и попита по-меко:

— Защо направи това, Джоуи?

— Искан да видя Фюри.

— Но нали ти казах, че можеш по всяко време да дойдеш и видиш Фюри. Баща ти можеше да те доведе по всяко време.

— Да, господин Нютън, знам — каза Джоуи тъжно.

— Сега баща ти сигурно се е побъркал от страх. Ще отида да му позвъня. Кой ви е телефонния номер?

Джоуи размисли бързо:

— Хм, баща ми изобщо няма телефон.

— Няма ли? Много странно. Значи, Пит, някой от нас ще трябва да откара момчето обратно в града.

Пит погледна Джим изпод гъстите си вежди:

— Обзалагам се за един нов ботуш, че това ще бъда аз.

— Правилно — кимна Джим. — Тази вечер трябва да свърша много работа. — Той се обърна към Джоуи. — Хайде, момче, качвай се в колата.

— Не! — помоли момчето. — Моля, не може ли да погледам Фюри още малко!

— Добре, погледай го; но това ще е всичко, което можеш да направиш. Понеже той няма да те допусне близо до себе си.

— Може пък с мен да не е такъв — извика Джоуи. — Аз страшно обичам конете, господин Нютън.

Пит изсумтя:

— Гледай сега, Джоуи, ние също не мразим конете, но ти видя какво направи Фюри току-що с коняря на Джим.

— Но този човек изобщо не обича Фюри, той направо го мрази! — възрази Джоуи. — Видях как размахва юмрук срещу него, чух ругатните му.

Джим погледна към Бърт и Ханк, които вървяха към спалното помещение.

— Джоуи — не се стърпя той, — какво да сторим, за да те убедим, че Фюри не допуска никого до себе си? Погледни го само!

Той посочи Фюри, който отново разтърси гневно оглавника около ушите си.

Джоуи погледна разгневения кон и се усмихна.

— Леле, колко е див! — поклати той глава възхитен. — Господин Нютън, може ли да поговоря с него само една минута?

— Давай, щом толкова искаш — съгласи се Джим. — Това е правилният метод. Дивите коне първо трябва да привикнат към човешкия глас. Това обясних днес и на Бърт. Чакай, Джоуи, не се приближавай толкова до оградата!

— Да, да! — кимна Джоуи послушно.

Зад гърба му Пит посочи потъмняващото небе, колата, вратата и пътя към града. После показа стомаха си в знак, че е гладен. Джим кимна с разбиране.

— Аз ще приготвя вечерята — прошепна той. — Дай му две минути време.

Пит вдигна ръце към небето в комично отчаяние и ритна гневно един камък.

— Стегни се, човече! — каза строго Джим. — Дай му възможност!

Джоуи изобщо не забеляза какво става зад гърба му, той гледаше само Фюри.

— Фюри — шепнеше момчето нежно. — Фюри, аз съм — Джоуи.

Конят, обаче, явно не се впечатли особено. В момента той искаше само да разкъса на парчета омразния оглавник. Отметна глава назад и запрати оглавника във въздуха, за да може да го захапне по-добре със зъбите си.

Джоуи повиши малко глас:

— Фюри!

Мустангът изобщо не му обърна внимание.

— Фюри — повтори той още по-силно.

Фюри обърна глава към дребната фигурка в другия край на оградата. Спря за миг погледа си върху нея. Изпохапаната юзда висеше от муцуната му.

Джоуи се провикна нежно и галовно:

— Здравей, добро конче, здравей!

Фюри наостри уши. Сведе глава и се втренчи в Джоуи. Ноздрите му бяха издути. Джоуи протегна напред дясната си ръка с дланта нагоре. Белите очни ябълки на Фюри се раздвижиха, Фюри се беше вторачил в ръката.

— Фюри, ела тук!

Сега Фюри гледаше Джоуи леко стреснат.

— Ела, миличък, ела тук, Фюри, не се страхувай! Моля те, аз толкова те обичам. Не виждаш ли?

Джоуи се молеше, успокояваше, ласкаеше... Бавно, съвсем бавно Фюри протегна шия към говорещото момче. Ноздрите му се издуха и потрепера, той взе да души. Нищо не смущаваше тишината освен възбуденото му пръхтене.

— Ела, аз няма да ти сторя нищо, ела! — настояваше успокоително момчето.

Загледан в протегнатата ръка, Фюри направи крачка напред. Джим и Пит се спогледаха изненадано. Джоуи продължи към оградата. Пит протегна ръка, но Джим го спря. Усещаше, че в никакъв случай не трябва да разваля магията.

— Послушно конче, Фюри — мамеше го Джоуи. — Ела де, хайде ела!

Фюри застина — бдителен, но без напрежение, почти успокоен.

— Ела, Фюри, ела!

Фюри завъртя глава, сякаш търсеше път за бягство. Сетне отново погледна Джоуи, поколеба се за секунда и се приближи предпазливо към оградата.

Джоуи погледна Джим умолително. Джим прецени бързо положението и реши, че може да рискува. Той кимна в съгласие. С протегнатата ръка Джоуи направи две крачки към оградата. Конят спря и подпря глава над най-горната греда на оградата. Джоуи пое отпуснатия край на оглавника и го подръпна, Фюри го пусна и момчето го хвърли на земята. Жребецът потръпна стреснат, но изчака смело първото докосване от човешка ръка. Джоуи постави нежно длан върху меката му горна устна и я потърка галювно. Устната потрепера, но Фюри си стоеше кротко и само процвилваше едва чуто. Двамата опитни ездаци гледаха чудото като омагьосани. Не вярваха на очите си.

Джоуи въздъхна блажено и се повдигна на пръсти.

— О, Фюри — прошепна той. — Фюри, приятелче!

Фюри отметна глава назад и изцвили по-смело. Сетне затанцува бавно към центъра на корала.

Пит извика „ура“ и се ухили.

— Момче, не бях виждал такова чудо! — провикна се той.

Джим се приближи до Джоуи. Момчето се обърна. Сълзи се стичаха по страните му, но очите му сияеха от радост и блаженство.

ДИРЕКТОРЪТ ТЕЙЛЪР

Джоуи изпразни втората чаша мляко и посегна през масата, за да си вземе още едно парче от сладкиша, опечен собственоръчно от Пит. Джим Нютън гледаше от прозореца на ранчото към далечния планински гребен, който чернееше при последната бледа светлина на вечерта.

— Късно е вече — напомни Джим на момчето. — Вземи си няколко парчета сладкиш, ще ги изядеш по пътя към града.

— Добра идея! — Пит бръкна в едно чекмедже за хартиена кесия. — Ще ти ги опаковам, Джоуи.

Джоуи помръкна.

— Да, само че... — Той вдигна колебливо поглед към Джим.

— Само че какво? — попита Джим.

Джоуи отхапа и дълго дъвка, преди да отговори:

— Не искам да се връщам, господин Нютън. Искам да остана тук, на ранчото.

Джим въздъхна.

— Джоуи, ти си умно момче и трябва да разбереш, че не можеш да останеш тук. Твоите родители сигурно вече са много уплашени, че те няма.

— Не, не са — възрази Джоуи. — Честна дума!

Джим погледна Пит, поклати глава и тръгна към камината. Взря се в пращящата цепеница, размишлявайки как да се справи с опърничавото момче. Знаеше много добре как се обуздават упорити кончета или своенравни говеда, но това момче го объркваше. Джоуи се държеше точно като твърдоглаво жребче и все пак беше мислецо човешко същество. Джим никога не беше се чувствал така безпомощен. Когато Джоуи склони Фюри да го докосне, Джим беше усетил гордостта на бащата от изключителното постижение на своя син. Прегърнал през раменете Джоуи, той поведе момчето към ранчото. Той и Пит похвалиха момчето и обсъдиха надълго и нашироко невероятното преживяване.

Джоуи никога не беше изпитвал такова щастие. Струваше му се, че през последните часове целият му живот се е преобразил. Мечтата беше се превърнала в действителност. Джоуи наистина се запозна с един висок, обгорял от слънцето мъж, който работеше с коне — и дори му се хареса.

И като връх на всичко този мъж беше собственикът на прочутия черен мустанг, а Джоуи бе първият човек, погалил гордото животно.

Докато си похапваше, Джоуи се надяваше с цялата си душа и останалата част от съня му да се сбъдне. Той ще получи собствен кон, ще може да го язди и да се грижи за него. И този кон ще се казва Фюри! В голямата си радост Джоуи изобщо не се сети, че Джим може да го прати обратно в стария му живот. И понеже Джим дори настояваше да го върне, той се уплаши още по-силно и се заинати. Колкото повече го убеждаваха Джим и Пит да се приготви за връщане, толкова по-твърдо настояваше Джоуи, че не иска никога повече да се върне у дома.

Джим седна до него на масата.

— Джоуи — заяви той, — трябва да се върнеш. Къде живееш в града?

Джоуи се поколеба.

— Не ми се сърдете, господин Нютън, но няма да ви кажа — прошепна той.

Джим погледна умолително Пит. Старият каубой седна от другата страна на масата.

— Чуй сега — каза той, — държиш се като упорито говедо. Чака ни много път, а пък аз съм уморен, така че казвай най-сетне къде живееш!

— Добре — отвърна спокойно Джоуи, — ще ви кажа.

Мъжете го погледнаха изненадани.

— Тук ми е мястото, на Брокън Уил.

Пит изръмжа и скочи, за да си потърси лулата. Джим удари по масата.

— Ако ми беше син, щях да ти... — той се сепна и завърши тихо: — не знам какво щях да направя...

Джоуи го погледна с широко отворени очи.

— Господин Нютън, ако бях ваш син — закле се той, — щях да правя всичко, което поискате от мен.

Джим се усмихна безпомощно, но в сърцето му трепна някаква особена радост.

— Много мило от твоя страна, Джоуи. Обаче ти не си ми син. Твоите родители сигурно се тревожат за теб. — Той сложи ръка на рамото му. — Ние с Пит много се радваме, че се запознахме с теб и ти ще можеш да идваш тук, когато пожелаеш, но никое момче на място не би избягало така от дома си.

Джим стана.

— Хайде, Джоуи, ще те изпратя до колата.

Джоуи си остана на мястото, стиснал здраво облегалките на стола.

— Няма да дойда!

— Да го изнеса ли като чувал с брашно? — попита Пит.

— Струва ми се, че нямаме друг изход.

Старият помощник изпафка още един гъст облак дим във въздуха, остави замислен лулата в пепелника и хвана Джоуи за рамото.

— Хайде, момче, идвай!

Джоуи обаче се изтръгна и скочи. Очите му блестяха.

— Не е нужно да ме изнасяте. Сам ще си вървя.

— Най-сетне ти дойде акълът в главата.

— Но когато стигнем града — продължи упорито Джоуи, — няма да ви кажа къде живея. — Той впери поглед в двамата мъже, дишайки тежко.

Джим и Пит се спогледаха безпомощно. Накрая Пит дръпна Джим в един ъгъл.

— Не съм виждал такова чудо — прошепна той. — Какво, дявол да го вземе, ще правим сега?

— И аз не знам.

— Обаче трябва да направим нещо и то бързо. Толкова изгладнях, че стомахът ми сигурно си мисли, че някой ми е прерязал гърлото.

— Джоуи, ще се обадя на шерифа.

Джоуи пребледня.

— На шерифа? Защо?

— Понеже твоите родители сигурно вече са съобщили за изчезването ти.

Джим тръгна към телефона, обаче Джоуи го изпревари и сложи ръка на слушалката.

— Не, господин Нютън, моля не се обаждайте на шерифа.

Джим скръсти ръце пред гърди.

— Добре, няма да го направя... засега. Давам ти две минути време, за да ни кажеш къде живееш. Две минути, Джоуи, после вдигам слушалката.

Джоуи прехапа устни и се замисли. Фактът, че няма родители и живее в детски дом, беше последното, което бе готов да признае пред тези мъже. Но какво да им каже тогава? Мислите му се объркаха. Беше попаднал, усещаше това болезнено, в капан.

Джим каза:

— Джоуи, днес следобед на родеото ти ни каза, че оня мъж не ти е баща. Това истината ли е?

— Да — измърмори Джоуи.

— Тогава кой, по дяволите, беше той? — намеси се Пит.

Джоуи се поколеба за миг, сетне изтърси:

— Господин Тейлър.

— Това не е отговор. Кой е господин Тейлър? Защо толкова много се страхуваш от него?

Джоуи се втренчи в пода.

— Моля ви, не ме принуждавайте да ви казвам.

В този миг истината започна да просветва пред Джим и той се ядоса на себе си, че не се е сетил по-рано. В гърдите му се надигна жал към момчето, което стоеше измъчено пред него. Той сграбчи Джоуи за раменете и го погледна.

— Слушай, момчето ми, нали знаеш, че ние с Пит сме ти приятели?

Джоуи кимна. Още малко и щеше да се разплаче.

— Е, тогава — продължи Джим, — като твои приятели ще говорим открито с теб. Затова предлагаме и ти да бъдеш така откровен с нас. — Той се наведе, за да погледне в очите на Джоуи. — Ти казваш, че господин Тейлър не ти е баща. Вярваме ти. — Той си пое дълбоко дъх. — Струва ми се, че ти нямаш баща.

Джим усети как крехките рамене се отпуснаха под ръцете му.

— Прав ли съм?

— Точно така, сър! — промълви Джоуи измъчено, сълзите се стекоха по страните му и той вече не можеше да ги спре.

Пит се обърна и потърси кърпата си. Джим не трябваше да види какво става с неговите очи. След като ги избърса и се изсекна шумно, той погледна назад и видя, че Джим седи на дивана, прегърнал хълцащото момче.

Най-сетне Джоуи разказа историята си. Призна на Джим и Пит за дома за сираци и за това, как си представяше в мечтите си своя живот. Мъжете го слушаха, изпълнени със съчувствие. Сякаш тежък товар се смъкна от плещите на Джоуи. Сега вече той беше съгласен веднага да се обадят в детския дом.

Камък падна от сърцето на господин Тейлър, след като узна, че Джоуи е в добри ръце. Естествено, той поиска момчето да бъде върнато в дома колкото се може по-скоро и Джим му обеща. Загриженият директор беше съобщил на полицията за изчезването. Сега той побърза да прекрати издирването.

Половин час по-късно топлата вечеря беше на масата и Джоуи изпразни чинията си с голям апетит. Щастлив от приятната атмосфера в ранчото и благосклонността на двамата си нови приятели, той вече не се страхуваше от завръщането в детския дом. Дълбоко в сърцето му се породила слаба надежда. През годините, които беше прекарал в дома, често се случваше някои момчета да си намерят нови родители. Макар да не разбираше много от осиновяване, Джоуи все пак знаеше, че нещо подобно е възможно. Разбира се, той не каза нищо за това по време на вечерята. Нали щеше да посети отново ранчото Брокън Уил! Може би все пак надеждата му рано или късно щеше да се сбъдне.

Докато се хранеше, Джоуи непрекъснато разпитваше за Фюри и другите коне, както и за живота в ранчото изобщо. Той нямаше необходимите познания, но въпросите му издаваха много разбиране и необикновена схватливост. Двамата мъже му отговаряха с удоволствие.

Искреният интерес на Джоуи към техния труд им доставяше голяма радост. В живота им внезапно се беше появило нещо хубаво. По време на оживения разговор Джим не можеше да се избави от една настойчива мисъл. След вечерята той предложи на Джоуи една книга за конете и отиде в кухнята при Пит. Двамата мъже се съвещаваха нещо доста време, после Джим се върна при Джоуи. Време беше да тръгват за града.

— Пит ще остане тук, аз ще те закарам — каза Джим. —
Работата ми може да почака. Искам да се запозная с господин Тейлър.

Джоуи се усмихна смутено.

— Със сигурност ще ми тресне някое наказание, задето избягах.

— Джоуи, трябва да си признаеш, че си го заслужил — рече сериозно Джим. — Но не се бой — добави той с усмивка, — може пък да бъде само работа в кухнята.

Влезе Пит.

— Какво значи работа в кухнята? — попита той с намигване. —
Правя го тук в ранчото от десет години и какво получавам за това?

— Престани, Пит! — подсмихна се Джим. — Три богати трапези на ден и чист въздух, колкото ти се прииска, а все си недоволен!

Пит направи гримаса и протегна ръка на Джоуи.

— Довиждане, Джоуи! Да, да — довиждане! — рече старият човек с намигване.

Джоуи също му смигна усмихнат.

— Надявам се, Пит!

Джим прегърна момчето през раменете и отвори вратата.

— Хайде — подкани го той, — време е!

Когато фаровете на колата осветиха корала, Фюри надигна глава и изцвили.

— Довиждане, Фюри — провикна се Джоуи.

Преди колата да излезе на пътя за града, изтощеното момче заспа, склонило глава на рамото на Джим.

В детския дом Джим с радост установи, че Тейлър в никакъв случай не е свиреп деспот, както се боеше. Директорът беше любезен и учтив и благодари на Джим, че така добре се е погрижил за изчезналия му питомник.

— Радвам се, че пак си при нас, Джоуи — каза той и веднага изпрати умореното до смърт момче в леглото.

Джоуи измърмори едно сънено благодаря и пожела на Джим лека нощ. После се изкатери с труд по стълбата.

Тейлър покани Джим на чаша кафе в кабинета си. Когато седнаха в дълбоките кожени кресла, той изпъшка:

— Е, господин Нютън, какво ще кажете за моя възпитаник?

— Смятам, че е забележително момче, господин Тейлър — усмихна се убедено Джим.

— Аз също! — погледна го изпитателно Тейлър. — Но как успяхте да разберете това за толкова кратко време?

Джим се облегна назад. Той разказа колко много са харесали момчето двамата с Пит и описа в подробности какво е правило и казало момчето на ранчото. Директорът не изглеждаше изненадан.

— Господин Тейлър — приключи Джим. — Явно нищо от това, което ви казах, не е неочаквано за вас — дори не и това, което направи Джоуи с Фюри.

Директорът поклати глава.

— Защо да съм изненадан? Фюри е див и неопитомен, но и Джоуи е такъв. Може би затова се разбират така добре.

— Възможно е — съгласи се Джим. — Но опитомяването на един див кон изисква много любов, разбиране и разум. А Джоуи притежава всичко това. — Джим отпи от кафето и вдигна поглед: — Какво трябва да се направи, за да се опитоми едно диво момче?

Тейлър въздъхна.

— Необходимо е нещо, което това момче не може да намери в сиропиталището: нежното и внимателно напътствие на родителите. Според документите майката на Джоуи е мъртва, а баща му го е изоставил като съвсем малък. Това е моят тежък проблем, господин Нютън, всяко от моите момчета се нуждае от любовта на родителския дом, поне на единия от родителите.

Джим отмести чашата и се наклони напред.

— Тъкмо за това исках да говоря с вас, господин Тейлър.

Директорът засия.

— Разбирам. Докато говорехте за Джоуи, ми направи впечатление бащинската грижовност в очите ви.

— Възможно ли е това? — попита Джим напрегнато.

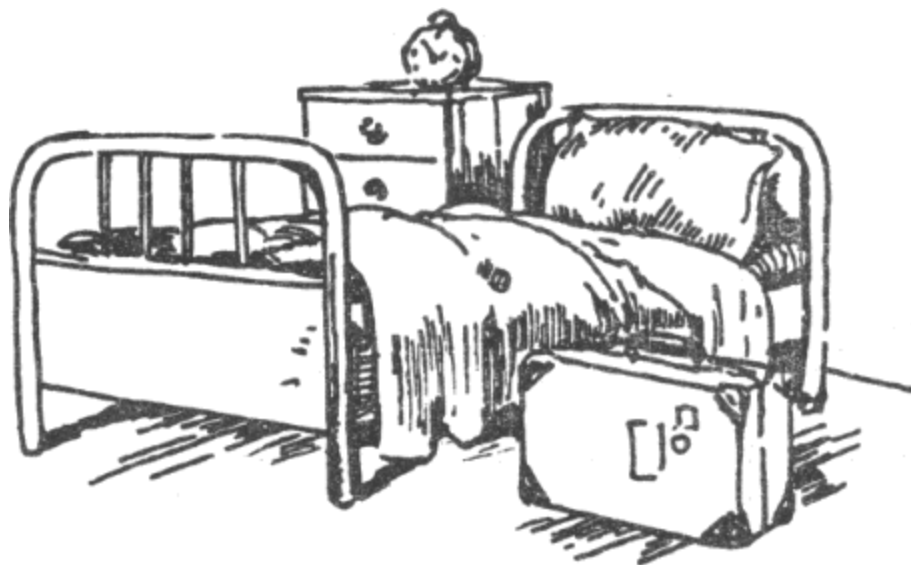
— След някои проверки и известни формалности — да.

Джим се усмихна и скочи:

— Какво трябва да направя първо?

— Говорете с адвоката си. Той ще направи постъпки за съдебно дело.

— Веднага! — нямаше търпение Джим. — Мога ли да ползвам телефона ви.

Джоуи спеше на горния етаж, в легло с бели емайлирани табли. В това легло беше сънувал всичките си сънища. То явно беше легло, което носеше късмет. Понеже седмица по-късно съдията Морис одобри осиновяването с временно решение. След определен пробен период, така пишеше там, осиновяването щеше да се счита за окончателно. По време на пробния период Джоуи можеше да живее при бъдещия си осиновител. И така, Джоуи си събра багажа и замина с Джим Нютън в новия си дом в ранчото Брокън Уил.

ДЖОУИ И ФЮРИ

За пръв път откак се помнеше Джоуи беше безметежно щастлив. Всичко в ранчото му доставяше радост: мъжете, животните и голямата къща. Джим му даде собствена спалня и момчето установи с голяма радост, че от прозореца може да вижда Фюри в неговия корал. Джим му остави няколко дни, за да се запознае с новия си дом, после го записа в училището, уредено за децата на ранчерите от долината. Учителката на Джоуи, мис Милър, беше хубава любезна млада жена, обичана и уважавана от своите ученици. Когато Джоуи за пръв път отиде на училище, тя го представи на другарите му.

— Деца — обяви мис Милър, — това е новият ви съученик, Джоуи Нютън, синът на Джим Нютън.

Децата изръкопляскаха, а Джоуи се изчерви от гордост. Никога преди това не го бяха представяли като нечий син. Думите „син на Джим Нютън“, му прозвучаха като най-почетната титла на света.

През междучасието децата го разпитаха за Фюри. Израсли с коне, те изгаряха от нетърпение да научат нещо за прочутия див жребец. В долината новините се разпространяваха бързо, така че историята на първата среща между Джоуи и Фюри вече беше известна на ранчерите и техните семейства. Джоуи я разказа на развълнуваните си слушатели в пълни подробности. Сега децата поискаха още по-настойчиво да видят забележителния кон със собствените си очи. Джоуи ги покани да посетят ранчото, когато имат време, и добави с гордост, че сам ще им покаже Фюри.

Мнозина от съучениците на Джоуи идваха на училище със собствените си коне. По време на часовете конете стояха завързани в сенчестата горичка зад сградата. Джоуи никога не беше се качвал на кон и страшно искаше да се научи да язди. След часовете той си тръгна с Пиви Дженкинс, симпатичното момче, което седеше на чина зад него. Викаха му Пиви (Малчо), понеже беше най-малкият в училището. Пиви си имаше кон на име Поки, кестеновокафява кобила с бели „чорапки“. Докато чакаше Ханк да го вземе с колата, Джоуи се

покачи на седлото с помощта на Пиви и бавно поведе коня през горичката. Наистина Пиви държеше юздите, но Джоуи все пак се почувства като истински ездач. Знаеше, че винаги ще обича Пиви, защото за пръв път го качи на кон.

Озовал се така внезапно от града в ранчото, Джоуи разбра, че ще трябва основно да се промени. Стана му ясно, че като член на малкото ранчерско семейство ще има определени задължения. Понеже не разбираше нищо от гледане на коне, в началото трябваше да поеме обикновената домашна работа. Той премиташе верандата, почистваше стаята си и помагаше на Пит в кухнята.

Джоуи правеше всичко това с удоволствие и голямо желание. Доставяше му радост да помага на Пит в кухнята, понеже старият човек го забавляваше и поучаваше с вълнуващи истории от предишния си каубойски живот. В разказите на Пит за обзядването на конете и историята на родето бяха вмъкнати най-различни мъдри съвети за конете. Пит обичаше най-много дивите коне, които все повече намаляваха в западните прерии. Той говореше с носталгия за безбройните мустанги, които беше виждал, за червено-кафявите коне, подобни на лисици, за двуцветните пинтос и за белите петнисти коне. Джоуи слушаше жадно и не забравяше нищо.

От самото начало малчуганът наричаше новия си баща Джим и това се харесваше на младия мъж. Те двамата бързо се сближиха и съвсем скоро изобщо вече не си спомняха, че не са баща и син. Сутрин, късно следобед и в края на седмицата Джоуи се въртеше край Джим, наблюдаваше и учеше как се управлява ранчо. По указание на Джим той се занимаваше с храненето и почистването на конете в конюшните и коралите, а също и с всички останали неща, които се вършат в едно ранчо.

Първата събота, която прекараха заедно, Джим изведе един скопен жребец на име Кактус от конюшната и предаде на момчето първия урок по оседлаване и яздене. Джоуи беше отличен ученик, истинска радост за Джим. Само след няколко седмици той вече яздеше с Кактус до училището и най-сетне заживя с чувството, че е равен с другите деца в долината.

Докато учеше и работеше на ранчото, Джоуи непрекъснато мислеше за Фюри. Всяка сутрин и всеки свободен миг през деня той тичаше при корала и, покачен на оградата, говореше приятелски и

ласкаво на жребца. Отначало Джим малко се боеше, че буйното животно може да нарани Джоуи, но скоро стана ясно, че Фюри се радва на посещенията на Джоуи. Обаче малкият имаше най-строго нареждане да не пристъпва корала, докато Фюри не бъде опитомен напълно.

Междувременно Фюри сякаш очакваше посещенията на своя малък приятел. При появата на Джоуи, конят изцвилваше радостно и препускаше към него. След известно време той вече позволяваше на Джоуи да докосва цялата му глава. Най-обичаше Джоуи да му чеше ушите.

След няколко седмици Фюри позволи и на Джим да му погали главата. Обаче запази недоверието си към Пит и Ханк и не ги допускаше до себе си. Бърт направо се правеше, че не забелязва Фюри и повече не се опита да го доближи. Мрачният обядвач все още се сърдеше на Фюри, задето тогава го беше нападнал. Той отвърщаше неохотно на поздрава на момчето, когато се срещаха из ранчото. Беше смаян, но и ядосан, че Джоуи преодоля страха на Фюри от хората, докато собствените му усилия се провалиха пред очите на всички.

Джоуи, естествено, забеляза завистта на Бърт и не се чувстваше добре край този човек. Често пъти той усещаше върху себе си мрачния поглед на Бърт, който го наблюдаваше от съседния корал. Знаеше, че Джим е наел неприятния мъж само защото е добър обядвач. Но отсега си мислеше как на Бърт ще му омръзне тук и ще се премести в друго ранчо.

Джим и Пит много се радваха, че Джоуи свикна бързо. Една вечер, по залез-слънце, двамата мъже се бяха разположили удобно на верандата пред къщата и обсъждаха своите дела. Същевременно те наблюдаваха как момчето гали Фюри до оградата на корала.

— Погледни го само, Джим! — разсмя се внезапно Пит. — Не се ли гордееш с него?

— Това не е точната дума — отвърна Джим. — Направо съм преизпълнен от щастие. Не би могло да ми се случи нищо по-радостно от Джоуи.

— И аз така мисля. — Старият човек изгледа отстрани своя помлад шеф. — Представяш ли си какво щяхме да пропуснем ние двамата, ако тогава Джоуи не се беше промъкнал в колата.

Джим сбърчи чело.

— О, да, често си мисля за това. Знаеш ли, Пит, съжалявам мъжете, които си нямат син. Едва сега, когато Джоуи е всеки ден край мен и мога да му бъда водач и учител, разбирам колко празен е бил преди животът ми.

— Не по-празен от моя — въздъхна Пит. — Ще ми се да съм на твоята възраст, Джим. Ти ще доживееш времето, когато това момче ще стане мъж и навярно някой ден ще поеме ранчото. — Той затвори очи и се усмихна. — Дявол да го вземе, бих искал да видя това!

Внезапно Джим скочи.

— Джоуи! — извика той.

Очите на Пит се разшириха от ужас:

— По дяволите!

Джим прескочи парапета на верандата и се завтече към корала. Покатерен на най-горната греда, Джоуи бе прегърнал здраво Фюри през шията. Мъжете го чуха да крещи пронизително.

— Джим, Пит, вижте де! Вижте какво ми позволи Фюри!

Джим забави ход, за да не изплаши коня. Когато се приближи до Джоуи, момчето го погледна, изпълнено с блаженство.

— Никога не е позволявал това — извика Джоуи. — Никога досега!

— Гръм и мълнии! — прошепна Джим, също толкова приятно изненадан.

Джоуи залепи една целувка на широкото черно чело и скочи от гредата. Очите му бяха изпълнени с щастливи сълзи.

— Знаеш ли какво, Джим — каза той сериозно, — струва ми се, че вече можем да му сложим юзда.

— И аз така смятам — съгласи се Джим. — Почакай, ще донеса!

Докато вървеше към конюшната, очите на Джим светеха от радост и гордост.

— Да — изрече той на глас, — съжалявам всеки мъж, който си няма син.

През юни, по време на ваканцията, Джоуи отделяше много часове всеки ден за опитомяването на Фюри. След месец жребецът се научи да търпи всички хора, с изключение на Бърт. На всички други от ранчото той позволяваше да влизат в неговия корал. И тогава най-сетне

дойде денят, в който Джим, Джоуи и Пит отидоха в корала и внимателно оседлаха Фюри. Беше щекотлива работа. Отначало Фюри потрепери от страх, но скоро се успокои и остави да закопчат ремъците под корема му. Фюри беше много умен и след като премина нервността му, той сякаш помагаше с желание. Следващата стъпка се състоеше в това конят да привикне към тежестта на човека върху гърба му. Джим сложи крак в стремето, но не му се удаде да постигне нищо повече от това, понеже Фюри се дръпна настрана и не му позволи да преметне десния си крак над седлото. Опитите на Пит също се провалиха. Стариият човек се възмути.

— Дявол да го вземе! — избухна той. — Как да седнеш на седлото, когато конят не се спира на едно място?

— Оставете ме аз да опитам! — помоли настойчиво Джоуи. — Аз не съм толкова тежък. Може пък Фюри да позволи.

Джим и Пит обаче не искаха да излагат Джоуи на опасност.

— Моля ви, позволете ми! Вие ще ми държите ръката и ще ме дръпнете ако Фюри вземе да буйства.

След известно колебание Джим все пак се съгласи. Пит вдигна Джоуи и момчето сложи левия си крак в стремето, Фюри обърна глава, но като забеляза, че е Джоуи, остана на мястото си.

— Спокойно, само спокойно! — каза му Джоуи.

С помощта на Пит той преметна десния си крак и се озова на седлото. Кракът му бързо намери стремето от другата страна.

— Така, Джим — каза той доволно, — пусни сега ръката ми!

Джим го направи и Джоуи погледна триумфално надолу.

— Моите поздравления, Джоуи! — каза гордо Джим. — Както виждам, отсега нататък Фюри ще е твоят кон.

— Фюри, чу ли това? — извика Джоуи. — Чу ли какво каза Джим?

Фюри отметна глава и изцвили силно. В съседния корал Бърт, който наблюдаваше сцената, се обърна разочарован на другата страна. Беше се надявал, че зеленото момче ще полети във въздуха. Триумфът на Джоуи разпали в него завист и гняв. Ако преди не можеше да търпи коня, сега той направо го мразеше.

От този миг всеки ден беше ново вълнуващо приключение за Джоуи. Рано всяка сутрин той оседлаваше Фюри и го яздеше из корала. След няколко седмици те вече препускаха веднъж дневно по

поляната. Джим и Пит яздеха до тях. В средата на юли Фюри беше станал толкова надежден, че момчето можеше да го язди и без придружител. Все пак Джоуи оставаше единственият ездач, на когото Фюри позволяваше да го възседне. Вестта за това се разнесе из цялата долина. Почти всеки ден в ранчото пристигаше поне един от приятелите на Джоуи да посети момчето и коня и да поязди до него. Понякога момчетата и момичетата идваха със своите родители, които споделяха любопитството на децата си.

През последния юлски съботен предобед в ранчото пристигна Чарли Стивънс с камиона си за коне. Идваше да вземе нови животни и да оцени Фюри като вещь познавач. Стивънс не беше идвал от оня пролетен ден, когато остана да обядва в ранчото и си правеше шеги с Пит заради „призрачния кон“. След като огледа и плати своите коне, той ги натовари в камиона. Сетне помоли Джоуи да му покаже Фюри.

Джоуи оседла с голямо удоволствие любимия си кон и го подкара гордо напред-назад пред конюшната. Стивънс стоеше до Джим и Пит. Той наблюдаваше всяко движение на Фюри с нескрито възхищение.

— Гръм и мълнии! — провикна се той с басовия си глас. — Великолепен кон! — Сетне свали широкополата си шапка и се обърна към Пит: — Свалям ти шапка, Пит. Нали оня път ти казах, че този кон е някакъв призрак.

— Ха-ха — разсмя се Пит. — Призрак, а! — Той поклати глава. — Веднага разбрах, че това е великолепен кон.

— Така е — кимна гостът. — Но едва сега можах да се убедя в това.

Покрай тях премина Фюри. Стивънс вдигна ръце.

— Спри, Джоуи! — викна той. — Нека да го огледам по-добре.

Джоуи обърна и препусна обратно към мъжете.

Стивънс пристъпи напред и прегледа основно жребца. Възхитените му възклицания издаваха какво голямо удоволствие му доставя Фюри.

— Моите поздравления, момче! — каза Стивънс след огледа. — Свършил си изключителна работа с един изключителен кон.

— Благодаря, господин Стивънс! — скочи на земята Джоуи, грейнал от удоволствие.

Сега Стивънс се обърна към Джим:

— Е, хайде, Джим! Казвай колко искаш за него?

Джоуи издаде висок вик на яростно възмущение и погледна Джим в лицето. Джим потупа успокоително момчето по раменете и отвърна усмихнат:

— Ако имаш предвид Фюри, той не е за продан.

Джоуи с облекчение си пое дъх и погледна Стивънс.

— Как така не е за продан? — попита ядосано богатият ранчер.
— Ти продаваш коне, не е ли така?

— Естествено, Чарли — отвърна Джим. — Говоря сериозно, Фюри не е за продан.

Стивънс погледна Пит.

— Какво му става на шефа ти? Да не е пиян?

— Не — отвърна сухо Пит. — Не повече от мен.

Стивънс размисли за миг. Накрая се усмихна.

— А, разбирам — каза той. — Ти имаш тук един великолепен кон и знаеш, че аз имам много пари. Трябва да вдигна офертата. — Той блъсна Джим с лакът в ребрата. — Не е ли така?

— Не, Чарли, лъжеш се! — поклати спокойно глава Джим. — От доста време купуваш коне от мен и знаеш, че не правя такива сделки. Никога няма да изнудвам някого, само защото има много пари. — Той погледна Стивънс право в очите. — Фюри не е за продан, това е положението!

— Уф! — измърмори Стивънс. След миг размисъл той посочи ранчото и каза: — Джим, случайно знам, че имаш доста висока ипотека за къщата. Парите, които ще ти платя за Фюри, ще ти смъкнат голям товар от гърба.

Джим погледна къщата и като че се замисли. Джоуи загрижено притисна страна към меката муцуна на Фюри.

— Хайде, Джим! — настоя Стивънс. — Парите ще ти свършат работа. Е, какво ще кажеш?

Джоуи зачака отговора на Джим със затаен дъх. Джим погледна към Джоуи и погледът му омекна.

— Фюри не е мой, на Джоуи е.

Джоуи се сепна.

— Джим, ако наистина имаш нужда от пари, аз съм съгласен... — гласът му секна, той изхълца сподавено, — ... щом искаш... щом искаш да продадеш Фюри?

Джим обгърна с ръка раменете на момчето.

— Благодаря ти, синко — прошепна той. — Но всъщност парите не са ми нужни толкова спешно. — Той се обърна към Стивънс почти грубо. — Съжалявам, Чарли! Нищо не мога да сторя!

Стивънс хвърли току-що запалената си цигара на земята и я смачка с ток. Като богат човек, той беше свикнал да получава всичко, което пожелае, и ето че сега искаше да получи великолепия кон! Но познаваше Джим и знаеше, че решението му е окончателно.

— Добре! — изръмжа той. — С луд не се спори. Но чуй какво ще ти кажа — той посочи Фюри, — няма да можеш да задържиш дълго това животно. Жребецът е бил диво, хищно животно, убиец и, помни ми думите, някой ден отново ще се върне към този живот. Тогава ще си спомниш предложението ми, и ще съжаляваш, че си го отхвърлил.

Ранчерът се завъртя на токове, качи се в камиона и потегли с бясна скорост.

Пит свали прашната си шапка и я удари в бедрото си.

— Брей, този Стивънс! — възкликна той. — А вика, че ти си бил луд!

Джоуи попита уплашено:

— Джим, това, което каза господин Стивънс, не е вярно, нали?

— Естествено, че не! — Джим побутна шеговито Джоуи. — Сега предлагам да освободиш от седлото твоя „хищен убиец“ и да се измиеш основно, защото ще обядваме.

НОЩНИ НАПАДЕНИЯ

След като Фюри свикна със седлото, Джоуи нямаше търпение да изучи и други умения, необходими за работата в ранчото. Ханк беше великолепен учител в това отношение. Добродушният човек бързо се сприятели с момчето. Той отговаряше търпеливо на въпросите му или пък обясняваше хитрините и тънкостите на професията си. Хвърлянето на ласо беше предпочитаната дисциплина на Джоуи. Ханк отделяше часове наред от свободното си време, за да учи Джоуи как се хвърля примка към неподвижна цел. Хвърлянето на ласо се стори на Джоуи много по-трудно, отколкото изглеждаше на кино и по телевизията. Той много се съмняваше, че някога ще се научи да лови подвижна цел, например препускащ кон. Ханк обаче го увери, че сръчността с ласото изисква търпение, упражнения и разбиране за същественото. А същественото, казваше той, са усетът за точния момент, ритъмът и способността светкавично да се преценяват разстоянията.

Късно един следобед, докато Джим, Пит и Бърт ловяха мустанги по планинските пасбища, Джоуи наблюдаваше Ханк при обзядването на диви коне. Момчето седеше на най-горната греда на корала и слушаше обясненията на Ханк.

— Обикновено се започва, когато конят е на три години — каза Ханк. — Първо му се слага оглавник.

— Оглавник ли? — попита Джоуи. — Бърт се опитваше да сложи на Фюри такова нещо, когато за пръв път дойдох тук.

— Точно така — смигна му Ханк. — Бедният Бърт! След онова поражение не прилича на себе си.

Джоуи сбърчи чело. Не му се говореше за Бърт. Когато го видя да тръгва на лов с останалите, той си отдъхна облекчен. Затова веднага смени темата и попита:

— Ханк, защо ти е оглавник, а не юзда?

— Понеже оглавникът няма стоманена захапка като юздата — обясни Ханк. — Гледай сега, младите коне са твърде глупави. Те хапят диво стоманената част и може да си разкъсат муцуната!

Джоуи кимна. Ханк си стегна панталона и приготви примката.
— Така — усмихна се той. — А сега започваме.

Той скочи в корала, вдигна седлото си от оградата и тръгна към една група от четири коня. Уплашените животни се скупчиха едно до друго, пръхтейки недоверчиво. За първа своя „жертва“ Ханк избра дребен сив кон. Прецени разстоянието, метна ласото и примката обхвана шията на коня. Сивчото изцвили ужасен, отстъпи назад и опъна ласото. Ханк заби токове в земята и започна да го тегли. Подскачащият кон повлече мъжа след себе си. Джоуи видя как токовете на Ханк разцепиха твърдата земя като плуг. При оградата конят спря и Ханк взе да се приближава към него, като придърпваше ласото последователно ту с едната, ту с другата си ръка. Преди стреснатото животно да предприеме нови опити за бягство, Ханк вече му беше надянал оглавника.

С това приключи само първата част на представлението. Джоуи изръкопляска от специалното си място на горната греда на корала. Вълнението му нарасна, когато Ханк хвърли седлото върху гърба на коня и се метна отгоре. Последва дива езда, при която конят се бореше яростно с ездача. Но Ханк се справи. Той остана на седлото толкова, колкото беше необходимо като за пръв път, сетне скочи и седна при Джоуи. Дишаше тежко, беше облян в пот, но сияеше като човек, който е доволен от свършената работа.

— Ханк, страхотен беше! — похвали го Джоуи.

— Глупости — отрече Ханк скромно. — Конят беше твърде лесен за обуздаване. По-късно ще ти покажа как се справям с тежките случаи.

— Искаш да кажеш, че понякога е още по-трудно?

— Ами да — отвърна Ханк. — Някои млади коне имат доста буен нрав и тогава се налага здравата да се потрудиш!

— И как постъпваш в такива случаи? — полюбопитства Джоуи.
— Как се справяш с кон, който е много труден за обуздаване?

Ханк избърса с ръкав потното си лице.

— Е, тогава на човек му трябва трета ръка. Налага се да вършиш куп неща едновременно. С едната ръка се държиш за ухото на коня, освен това танцуваш около него, за да не те стъпче, а с другата ръка трябва да хвърлиш седлото на гърба му. — Ханк поклати глава. — Такива коне могат да ти вземат здравето.

— Да, като нищо — съгласи се Джоуи.

— Друг път пък — продължи Ханк, — изобщо не можеш да се приближиш толкова, че да хванеш ухото на коня. Такива животни са същинска мъка.

— Тогава как ги укротяваш? — продължи да пита Джоуи.

— В такива случаи трябва да се събори коня като се стегнат с ласо предните му крака. Поваляш го на земята и го оседлаваш. Сетне внимателно махаш ласото от краката, както си седиш на седлото, и когато той скочи на крака, ти оставаш отгоре.

— Олеле, ще ми се да видя това — възкликна Джоуи. — А после какво, след като е станал?

Ханк направи гримаса.

— След това конят е като кълбовидна мълния. От бяс му се зачервяват очите. След такава езда и най-щурите се укротяват за дълго.

Джоуи се засмя:

— Смятам да изуча добре хвърлянето на ласо, преди да стана обядвач. Ти как мислиш?

— Да, Джоуи — съгласи се Ханк, — препоръчително е във всички случаи!

Той скочи от гредата и нави ласото си. Джоуи тъкмо приготвяше примка, за да направи пробно хвърляне към кола на оградата, когато вниманието му бе привлечено от Фюри. Жребецът зацвили зловещо и настойчиво в своя корал.

— Какво става с твоя приятел? — попита Ханк.

— Не знам — погледна Джоуи към жребеца. Застанал до оградата, Фюри гледаше към планините.

— Фюри! — викна Джоуи. — Какво става?

— Явно е надушил нещо — обади се Ханк.

— Но какво? — Джоуи подаде ласото на Ханк и изтича при Фюри. — Фюри, какво става?

Фюри почти не обърна внимание на младия си господар. Остана край оградата целия следобед, вперил поглед на запад, процвилвайки странно развълнуван.

Късно през нощта, когато мъжете се завърнаха от прерията с уловените мустанги, Джоуи вече спеше дълбоко. Джим и Пит,

изтощени от целодневната езда, прибраха животните в корала, напоиха ги и също легнаха да спят.

Светлините в ранчото бяха загаснали отдавна, когато Фюри започна да препуска напред-назад в корала си. От време на време спираше за миг, отмяташе назад глава и душеше във въздуха. Накрая, когато поривът му стана неудържим, той препусна край оградата, дирейки отвор. След като търси напразно няколко минути, той се върна в средата на корала, засили се и прелетя над оградата със силен, точно премерен скок. Сетне препусна в тъмнината по меката ливадна трева, на запад, към планините.

На следващата сутрин Джим Нютън стана рано, за да навести новите си коне. Излезе навън и за свое изумление видя Фюри да стои пред вратата на корала си. Изглеждаше доста изтощен. Беше опръскан с кал до ушите.

Джим бързо метна едно ласо около шията му и го прибра зад оградата. Няколко минути по-късно, когато и Пит се появи край корала, Джим тъкмо чистеше дългата черна грива на жребеца от магарешки бодли.

— Какво, дявол го взел, правиш тук? — извика Пит.

Джим му направи знак да мълчи.

— Не викай! Ела и погледни!

Пит прескочи оградата и подсвирна тихо от изненада.

— Много е изтощен. Какво се е случило?

Джим смръщи чело.

— Прескочил е оградата през нощта. Намерих го пред вратата.

Пит хвърли поглед към ранчото.

— Джоуи знае ли?

— Не вярвам. Най-вероятно още спи.

Пит обиколи Фюри и огледа мръсната му козина.

— Доста път е изминал. — Той цъкна с език. — Лоша изненада.

Джим кимна.

— Да се надяваме, че няма да му стане навик!

— Ще кажеш ли на Джоуи?

— Не, ако не го направи пак. Не трябва да безпокоим момчето.

Пит изтръгна един бодил от гривата на Фюри.

— Той наистина изглежда зле. Щом не искаш Джоуи да научи, ще трябва здравата да поразработим!

Половин час им бе необходим, за да почистят козината на Фюри и да му срещат гривата. Едва се бяха върнали в къщата, когато иззвъня телефонът. Джим вдигна слушалката.

— Ранчо Брокън Уил, Джим Нютън.

В този миг Пит чу гласът на Джоуи откъм верандата и излезе, за да види какво става. Джоуи тичаше по пижама по чакъла.

— Добро утро! — каза той. — Къде е Джим?

— На телефона. — Пит хвана Джоуи за ръката. — Ела и се облечи първо, а аз ще приготвя закуската.

Малко по-късно всички седяха в кухнята и закусуваха. Джоуи забеляза, че Джим е умислен.

Джим остави вилицата и се обърна към Пит:

— Фред Фаулър се обади. Предупредил е всички ранчери в долината. Миналата нощ ранчото му било нападнато.

— Това някаква шега ли е? — не повярва Пит.

— Какво означава това? — не разбра Джоуи.

— От стадото му липсват четири кобили — обясни Джим. — Той смята, че са били подмамани от див кон.

— А, така ли! — извика Джоуи. — Тогава ще трябва да внимаваме добре за нашите коне.

— Правилно — съгласи се Джим и бутна чашата си към Пит. — Сипи ми още веднъж. А после на работа.

Денят беше труден, но без произшествия. В десет часа всеки от ранчото беше в леглото си и спеше. През цялата нощ Джоуи се въртеше неспокоен и се събуди по-рано от обичайното, със странното чувство, че нещо не е наред. Изправи се бързо в леглото и погледна през прозореца. Коралът на Фюри беше празен. Пребледнял от ужас, той изскочи от леглото, изтича навън и завика с все сила Джим.

Малко след това Джим и Пит се втурнаха във всекидневната.

— Какво става? — попита Пит.

— Не знам. Чу ли Джоуи да вика?

— Да. Нали това ме събуди.

Крясъците на Джоуи идваха от верандата.

— Джим, Фюри е избягал!

Мъжете изтичаха навън. Там беше Джоуи, който сочеше празния корал.

— Отишъл си е — хленчеше Джоуи. — Къде ли е сега?

Мъжете се спогледаха загрижено.

— Къде е Фюри? — викаше Джоуи. — Какво се е случило с него?

— Само по-спокойно, Джоуи! Само спокойно! — напомни му Джим. — Явно е прескочил оградата през нощта.

Джоуи ококори очи измъчено.

— Прескочил оградата? Но защо?

— Не знам. — Джим хвана Джоуи за рамото. — Джоуи, вчера се случи нещо, което Пит и аз скрихме от теб.

И после той разказа всичко, както си беше.

Момчето едва не се заплака.

— Но Фюри пак ще се върне, нали? Както вчера.

— Надявам се. Най-добре да се облечем и да го потърсим. — Той побутна Джоуи към вратата. — Хайде, идвай!

Облякоха се колкото се може по-бързо и изтичаха в конюшнията, за да оседлаят конете си. Тъкмо щяха да ги възседнат, когато Джоуи нададе ликуващ вик и посочи ливадата.

— Ето го там! Връща се!

Мъжете се обърнаха и видяха Фюри, който влизаше уморено през входа на ранчото. Джоуи се втурна насреща му с радостен вик.

— Фюри! — извика той. — Къде си бил!

Изтощеният кон спря с наведена глава до вратата на корала. Чакаше да го пуснат вътре. Джоуи стигна до него и метна ръце около изкаляната му, обляна в пот шия.

— О, Фюри, Фюри, къде си скитал? — изпъшка той. — Когато погледнах от прозореца и видях, че те няма, не знаех какво да мисля!

Джим и Пит разседлаха конете сред мрачно мълчание и отидоха при Джоуи. След като вкараха изтощения и мръсен Фюри в корала и затвори вратата, Пит го огледа основно и поклати глава.

— Със сигурност не съм виждал кон в толкова окаяно състояние.

— Фюри, защо направи това? — попита Джоуи с треперещ глас. — Джим ми каза, че и вчера си избягал. — Той погледна Джим. — Джим, какво ще го правим? Може да се нарани.

— Вярно е — отвърна строго Джим. — Смятам, че първо ще трябва да го почистиш.

Много часове бяха нужни на Джоуи, докато успее да придаде приличен вид на Фюри. Ръцете го боляха, когато привърши. След като отнесе кофата и четката, той доведе Джим и Пит при корала, за да им покаже колко добре се е справил. В този момент през входната врата на ранчото влезе някакъв ездач. Беше Чарли Стивънс. Едва съзрял Фюри в корала, той изкрещя ужасен:

— Джим, изведи момчето оттам! Да не искаш онзи звяр да го убие?

— Фюри няма да му стори нищо — успокои го Джим. — Знаеш, че момчето се разбира с него.

— Разбира се, господин Стивънс! — Джоуи прескочи оградата и се приближи към тях.

— Радвам се, че има някой, който да се разбира с него — рече Стивънс. Погледът, който отпрати към коня не вещаеше добро.

— Какво искаш да кажеш? — покашля се Пит.

Ранчерът посочи гневно Фюри.

— Миналата нощ ранчото ми бе нападнато.

На Джим му се стори, че сърцето му спря да бие.

— Съжалявам, Чарли — каза той тихо.

Стивънс изръмжа:

— Твоето съжаление няма да замести шестте коня, които загубих.

Пит се почеса по брадата и погледна Стивънс.

— Да не смяташ, че Фюри ги е отмъкнал?

— Не съм казал такова нещо — възрази мъжът. — Но знам, че миналата нощ един див кон е бил при стадото ми.

— Не е бил Фюри! — извика Джоуи. — Фюри никога не би направил такова нещо.

— Така ли? — попита иронично Стивънс. — Случайно знам обаче, че Фюри е избягал от корала си.

Студена ярост се надигна в Джоуи.

— Как... откъде знаете това?

— Знам го от достоверен източник — изръмжа доволно Стивънс.

— Добре, Чарли, признавам, че миналата нощ Фюри избяга — намеси се Джим. — И по всяка вероятност някой го е видял. Но ти

имаш ли свидетел, че е бил в твоето ранчо?

— Това няма значение — възрази ранчерът. — Ти знаеш също толкова добре, колкото и аз, че конят е още див. При последното си идване ти казах, че някой ден ще се върне към навиците си. Ето че се случи. Избягал е през нощта.

— Но, Чарли — разсмя се Джим, — кон като Фюри има толкова много енергия, че няма начин да не бяга от време на време. Все едно да затвориш някое дете двадесет и четири часа в училище.

— Това не е извинение — отвърна грубо Стивънс. — Фюри е зъл кон и трябва да бъде убит.

Джоуи онемя от ужас.

— О, я се чуй, Чарли! — ядоса се Джим. — Не можеш да влизаш в ранчото ми и...

— Стига толкова! — прекъсна го Стивънс. — Ясно е, че този кон не може да се опитоми. Ако отново избяга и дойде в ранчото ми, ще го довърша със собствените си ръце.

И той си тръгна разгневен.

От прозореца си в спалните помещения Бърт наблюдаваше сцената и си мърмореше под носа. Рано сутринта той видя празния корал на Фюри. С надежда да си отмъсти на Джим и Фюри, той се обади на Стивънс от телефона в конюшната.

БЕЛИЯТ РАЗБОЙНИК

Чарли Стивънс си тръгна, а Джоуи отиде до оградата на корала и загледа отчаян Фюри. За пръв път от идването си в ранчото Брокън Уил, той се чувстваше нещастен. Фюри, който сякаш почувства отчаянието на своя млад господар, се приближи до оградата и изцвили нежно. Джоуи долепи лицето си до мекия нос на коня. Внезапно той усети ръката на Джим на рамото си. Без да се обръща, промълви измъчено:

— Ти няма да позволиш на никого да го убие, нали, Джим?

— Разбира се, Джоуи. — Джим прокара успокоително ръка през косата на момчето. — Хайде! Имаме още много работа.

— Прав си, Джим — кимна Джоуи.

Той погали още веднъж Фюри и тръгна към къщата с отпуснати рамене.

Джим погледа след него един миг, после поклати глава.

— Работата става сериозна, Пит. Смяташ ли, че Чарли Стивънс ще се успокои?

— Не знам, Джим. Не можем да му се сърдим. Снощи Фюри наистина избяга и някой, който го е видял, трябва да се е обадил на Чарли. А пък Чарли не е човек, който ще загуби шест коня, без да вдигне шум до небесата. — Пит се намръщи. — Знаеш ли, Джим, всъщност никак не е чудно това, което си е внушил — че Фюри му е отмъкнал стадото.

— Може и така да е — избухна Джим. — И все пак побеснях като пристигна тук да ми се прави на важен. И дори си позволи да заплашва. Има най-голямото ранчо в долината и затова си въобразява, че всичко му принадлежи, включително Фюри. — Той се завъртя на токовете си. — Хайде на работа!

През останалата част от деня Джоуи, мълчалив и мрачен, се зае със задълженията си в ранчото. Следобед, тътрейки крака, в конюшната се появи Бърт. Търсеше някакви инструменти. Джоуи тъкмо почистваше боксовете.

— Здравей, моето момче — каза той с необичайна любезност. — Видях, че шефът днес имаше посещение — този Стивънс.

Джоуи кимна и продължи да работи. Бърт се ухили и показа жълтите си зъби.

— Бях в спалнята и не можах да чуя какво каза, ама май беше много ядосан?

Джоуи не отвърна. Тогава обядващът взе инструмента, който му беше нужен, и напусна конюшната.

Вечерта Джоуи пропусна обичайната си езда с Фюри. Конят, скитал вече две нощи, нямаше нужда от повече движение. Джоуи си легна рано. След като се мята няколко часа в леглото, той се унесе в лек, неспокоен сън. Някъде след полунощ го събуди шум в корала на Фюри. Отметна одеялото си и изтича към прозореца. На светлината на изгряващата луна той видя за свой ужас как Фюри прелита над оградата на корала.

— Недей, Фюри! — примоли се Джоуи полугласно. — Фюри, върни се обратно!

Фюри се насочи към изхода на ранчото и препусна в галоп на север. Ако искаше да спаси любимия си кон, Джоуи трябваше сам да го потърси и върне.

Той се облече бързо, но без да вдига шум, за да не разбуди другите. После се покатери на прозореца и се прехвърли от другата страна. В конюшната той оседла Кактус, взе едно ласо и изведе коня на двора. Възседна го едва на изхода на ранчото и препусна на север.

След известно време дръпна юздите и викна с все сила:
— Фюри, Фюри!

Ослуша се напрегнато, но не долови никакъв ответен звук. Продължи да язди. След час видя хълм пред себе си. Конят му изпръхтя и надигна глава.

— Какво има, Кактус? — попита развълнуван Джоуи. — Чуваши ли Фюри?

Кактус изцвили и Джоуи спря.

— Фюри! — извика той. — Фюри, чуваш ли ме.

Той се послуша, изпълнен с очакване, и огледа осветения от луната хълм. Конят му потрепери.

— Трябва да е наблизно! — каза си Джоуи. — Може би на хълма?

Провикна се по-високо:

— Фюри, там горе ли си?

Внезапно той чу шум. В близките храсти нещо се движеше.

— Фюри, ти ли си? Аз съм, Джоуи.

Дочу цвиленето на кон. Звучеше странно и страшно, но Джоуи позна, че е Фюри. Откъм храстите отново се чу пукот и на възвишението се показа един тъмен познат силует.

— Фюри! — изкрещя радостно Джоуи. — Чакай, чакай там.

Той отпусна юздите на Кактус и препусна нагоре по склона. Фюри пристъпваше развълнувано на място, поглеждайки ту Джоуи, ту падината отгатак хълма. Джоуи се приближи до него и спря Кактус.

— Фюри! — извика той. — Какъв късмет, че те намерих!

Свали ласото от дръжката на седлото и го метна на шията на Фюри.

— Не знаеш ли какво ще ти стори Стивънс? Искан да те застреля! Ще те отведе в корала, преди някой да е забелязал, че пак си се измъкнал.

Фюри изпръхтя и завъртя глава. Кактус наостри уши.

— Какво става? — попита Джоуи. — Чуваши ли нещо там долу?

Сега и той долови шум в долчинката — тропот на коне, които обикалят в корал. На сребърната светлина на луната той съзря огромно ранчо. На водната кула разчете голям надпис „Стивънс“. Стана му страшно.

— Ранчото на Стивънс! Ела бързо, трябва да изчезваме оттук.

Той дръпна ласото, но Фюри отказа да го последва.

— Хайде, Фюри, бързо! — настояваше Джоуи.

Обаче Фюри продължаваше да се дърпа. И двата коня се бяха втренчили в ранчото. В корала на склона под тях конете се движеха неспокойно.

— Но какво става там долу? — измърмори Джоуи. Той се изправи в стремената, взря се напрегнато и различи дузина коне, които препускаха безцелно в заграждението си. — Какво им става на конете на Стивънс? — чудеше се момчето на глас.

Внезапно той забеляза причината за безпокойството. От тъмнината се появи огромен кон и се приближи бързо към вратата на корала. Беше снежнобял, от главата до опашката. В същия миг Фюри се изправи буйно на задните си крака и едва не изтръгна ласото от ръцете на Джоуи. Момчето побутна Кактус напред и уви края на ласото около дръжката на седлото.

— Бял жребец! — възкликна то удивено. — Затова значи Фюри е избягал от корала.

Белият мустанг наведе глава и заблъска вратата на корала с нос.

— Но какво прави той? — промълви объркан Джоуи.

Много скоро всичко му стана ясно. Белият жребец беше прегризал ремъка, с който затваряха вратата. Вратата се откряна. Мустангът я бутна с тялото си и препусна в корала сред развълнуваните коне. Нахвърли се върху тях, като ги хапеше диво и ги гонеше към вратата.

— Той ги прогонва! — извика Джоуи. — Той краде конете на Стивънс.

Фюри подскочаше като пощурял наоколо, а Джоуи наблюдаваше как конете се разбягаха в нощта. Белият разбойник ги последва. Нападението бе траяло не повече от минута. Макар и зашеметен все още от случилото се, Джоуи изпита огромно облекчение.

— Ох, Фюри! — извика радостен той. — Знаех си аз, че не си нападнал ранчото. Белият жребец е бил — не ти!

В ранчото на Стивънс се появиха светлини. Джоуи понечи да се спусне долу и да разкаже на Стивънс за белия разбойник, но като си спомни гнева на ранчера, предпочете бързо да се прибере, за да прибере Фюри под закрилата на Джим. Той препусна с Кактус на юг, водейки с ласото и Фюри. Половин час по-късно влезе в ранчото, завърза Кактус и вкара Фюри в корала. Жребецът беше се успокоил и изглеждаше доволен, че отново си е у дома. Джим и Пит се разбудиха от затръшването на вратата на корала. Когато Джоуи се прибра, на верандата се появи Джим по пижама. След него се зададе Пит с дълга нощница.

— Какво правиш навън? — извика Джим.

— Сега ще ти разкажа — отвърна радостно Джоуи. — Беше прекрасно. — И той се изкачи по стълбите.

— Какво е толкова прекрасно, че да ни будиш посред нощ? — избоботи съненият Пит.

Джоуи заразказва едно през друго.

— Ранчото на Стивънс бе нападнато тази нощ. Един бял жребец го направи. Видях го с очите си.

— Какво? — не повярва на ушите си Джим.

— Я по-добре си върви в леглото! — предложи Пит. — Сънувал си нещо.

— Не, не — настоя Джоуи. — Фюри прескочи оградата, видях го, облякох се веднага и го последвах с Кактус.

Джим погледна Пит.

— Наистина е облечен — установи Пит.

Джоуи продължи, без да го е грижа дали му вярват, или не:

— Открих го чак при ранчото на Стивънс. Докато му слагах ласото, дочух шумове в корала. И после видях как белият жребец отвори вратата и прогони навън конете.

Пит го изгледа недоверчиво:

— Видял си кон да отваря врата на корал?

— Да, да! — Джоуи направо сияеше от щастие. — Джим, сега вече е ясно, че не Фюри, а белият жребец прогонва конете!

— Хм! — каза Джим.

Джоуи видя недоверието по лицата на мъжете.

— Но това е чистата истина!

Пит вдигна вежди. Джоуи повиши глас:

— Щом не вярвате, че Фюри е бил навън, слезте и погледнете сами.

— Ще го направим, след като се облечем. А през това време можеш да върнеш Кактус в бокса му.

Достатъчен беше само един поглед към Фюри, за да стане ясно, че отново е бил на път.

— Пак се е измъкнал — рече Пит.

— Несъмнено — съгласи се Джим и се обърна към Джоуи. — Наистина ли си видял, че коралът на Стивънс е бил нападен?

— Да, веднага след като сложих ласото на Фюри.

Джим изпъшка:

— Джоуи, сигурен ли си, че не е било преди това?

— Джим, това което ти казвам, е самата истина. — Съмнението на Джим му причиняваше болка. Нима не му вярваше вече?

Джим омекна:

— Слушай, Джоуи! Ние с Пит ти вярваме!

Джоуи сведе поглед. Трудно му беше да спре сълзите си.

Джим го хвана за рамото.

— Хайде вкъщи момче.

Докато се изкачваха по стъпалата на верандата, Пит измърмори:

— Ние с Джим искаме да ти вярваме. — Той поклати глава. — Но всичко това не е на добро. Какво е правил Фюри при ранчото на Стивънс, щом не е разбойничел?

— Знам, че положението е тежко — призна Джоуи. — Но Фюри е избягал, само защото е знаел, че белият жребец е някъде из прерията.

Те влязоха в дневната.

— Всичко, което мога да ви кажа — добави отчаян Джоуи, — е, че коралът не беше нападнат от Фюри, а от един бял жребец.

Телефонът иззвъня.

— Така си и мислех! — рече Джим мрачно. — Това трябва да е Стивънс. — Той вдигна слушалката. — Ранчо Брокън Уил, Джим Нютън.

— Тук Чарли Стивънс.

Мъжът беше много разгневен и гласът му се чуваше толкова силно, че Пит и Джоуи разбраха всяка негова дума.

— Здравей, Чарли, случ...

Гласът го прекъсна.

— Тази нощ ранчото ми отново бе нападнато.

— Знам.

— Знаеш ли? Как така знаеш?

— Защото тази нощ Фюри отново беше навън.

— Така значи! — заяви Стивънс триумфално. — Значи все пак съм имал право!

— Чуй ме сега! — ядоса се Джим. — Имам нещо интересно за теб. Джоуи е видял как Фюри прескача оградата. Оседлал един кон и го последвал, за да го върне. Открил го близо до твоето ранчо и твърди, че е видял там един бял жребец, който е разгонил стадото ти.

— Какво? Не ставай глупак. Ако по тези места има свободен бял жребец, ние щяхме да го знаем.

— Това е историята на момчето — продължи Джим. — Намерили ли изчезналите коне?

— Не, не можахме — отвърна Стивънс. — Неколцина от моите хора и аз самият ги търсихме, но не намерихме и следа от тях.

— Съжалявам, Чарли.

— Съжаляваш? За какво ми е твоето съжаление? Слушай ме, Джим! — разбесня се Стивънс. — Много интересно как така изведнъж се появи някакъв бял кон и само твоето момче го е видяло. То очевидно лъже.

Джим избухна:

— Чарли, въздържай се от такива твърдения, преди да сме проверили разказа на Джоуи! Ще ни позволиш ли да го направим?

За няколко секунди в слушалката настъпи тишина.

— Добре — каза сетне колебливо Стивънс. — Съгласен съм.

Джим въздъхна облекчено.

— Благодаря. Пит и аз ще претърсим прерията рано сутринта. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Не, ще изляза с моите момчета.

— Добре тогава, ще ти се обадя — приключи Джим.

Той остави слушалката и се обърна към Пит и Джоуи.

— Сигурно чухте разговора.

— А как иначе — подсмихна се Пит. — Той викаше така силно, че изобщо не му беше нужен телефон.

— Господин Стивънс твърди, че съм излъгал — извика Джоуи с блеснали от гняв очи. — Ще видиш, че казвам истината.

Джим кимна угрижен.

— Надявам се, Джоуи. — Той посегна към ключа за осветлението. — А сега всички ние ще се върнем в леглата, Пит! След няколко часа отново трябва да сме на конете.

Осем часа вече двамата мъже не бяха слизали от седлата. Накрая Джим вдигна ръка и Пит се приближи към него.

— Виждаш ли следи от коне? — попита Пит.

— Нито една — поклати глава Джим.

Старият човек сне шапката си и избърса потта от челото си.

— Ако този бял жребец наистина е тук някъде, то трябва да се е скрил в миша дупка. — Той дишаше изтощен. — Единствените коне, които видяхме, са тези, на които седим.

— Прав си, а те са напълно изтощени.

Намираха се на ръба на Слепия каньон. Той имаше форма на кръг с един отворен край. Джим се наведе от седлото и погледна долу. Пропастта беше дълбока около десетина метра.

— Няма коне там долу — рече той. — Да вървим на север, така ще опишем пълен кръг на връщане.

Те извикаха на конете си и се отдалечиха от ръба на каньона. Продължиха да претърсват прерията още час. Но не откриха нищо. На гърба на едно малко възвишение Джим се изправи в стремената и посочи напред с опъната ръка. В далечината към тях се приближаваше група от трима ездачи.

— Чарли Стивънс и хората му — извика Джим. — Предполагам, че са претърсили останалата част на долината.

— И аз така мисля — съгласи се Пит. — А сега се пригответе за фойерверка.

Тримата мъже приближиха и спряха.

— Е, Джим — започна подигравателно Стивънс, — къде е призрачният кон, който е видяло твоето момче?

— Не го открих, Чарли.

Стивънс изсумтя.

— Сега доволен ли си? — Джим го погледна право в очите.

— Чарли, ако Джоуи е видял белия кон, той трябва да е някъде тук.

Намеси се Клем, един от помощниците на Стивънс:

— Виж сега, претърсихме всеки каньон и всяка пропаст в диаметър петнадесет километра — тук той се подсмихна, — но не открихме никакъв бял кон.

— Може пък да не сте търсили както трябва — изръмжа злобно Пит.

Джим се направи, че не е чул.

— Пит и аз продължаваме търсенето, Чарли — каза той. — А ти?

— Имам по-важна работа — заяви високомерно Стивънс. — Това търсене е чисто губене на време. Ще продължа още един ден, но после

спирам.

— Благодаря! — каза Джим. — Не бих могъл да очаквам повече.

— Впрочем — добави Стивънс заплашително, — тази вечер ще пусна въоръжен патрул. Ако открият кон, който не е от моето ранчо — бял или черен — ще го застрелят.

Джим побесня:

— Слушай, Чарли...

— Достатъчно слушах — прекъсна го ранчерът. Той даде знак на хората си, които се обърнаха и се отдалечиха в галоп.

Джим и Пит се загледаха след тях. Накрая Пит удари ядно седлото.

— Този Стивънс! Какъв тип, а!

— Стига толкова със Стивънс! — викна Джим. — Има още много време до залез-слънце. Продължаваме да търсим!

ОСЪДЕН НА СМЪРТ

Джоуи заслони очите си от ослепителната светлина на залязващото слънце. Беше застанал пред отворената врата на сеновала и наблюдаваше долината. От това място можеше да обхожда с поглед обширна част от прерията. За свое разочарование обаче не можа да открие никъде Джим и Пит. Безпокойството му растеше, защото те още не се връщаха. Навярно дори не бяха зърнали белия разбойник и затова продължаваха търсенето. Но от друга страна забавянето им можеше да означава, че са намерили коня и го преследват вече часове наред? Джоуи не можеше да си намери място от нетърпение. Молеше се Джим и Пит да си дойдат най-сетне и да му разкажат какво се е случило.

Денят, който си отиваше, се стори на Джоуи най-дългият в неговия живот.

Почти на всеки час той се изкачваше по стълбата на сеновала с надеждата да съзре връщащите се мъже. Притеснението му се засилваше.

Ханк виждаше безпокойството на момчето и се опита да го разсее. Хрумна му да го учи да стреля с пушка. Но Джоуи беше разсеян и не можеше да улучи празните консервни кутии, които му служеха за цел. Накрая Ханк се отказа. А Джоуи веднага се върна на сеновала.

Беше се взирал поне двадесет минути в ярката светлина, преди да открие в далечината малък облак прах. Направи тръба с пръстите на ръцете си и се взря през нея като през далекоглед. Сега вече беше почти сигурен, че са двама мъже на коне. Надяваше се с цялото си сърце да водят след себе си друг кон, белия жребец. Когато тръгнаха през ливадите, прашният облак се слегна и Джоуи разпозна Джим и Пит. Но белият жребец не беше с тях. Джоуи простена разочарован и слезе бавно по стълбата. Излезе навън и тогава внезапно му хрумна нещо, което повдигна настроението му. Може би бяха застреляли белия разбойник. Може би Стивънс и неговите помощници бяха заловили и

отвели със себе си жребеца. Джоуи нямаше търпение да чуе потвърждение на своите надежди. Затича се и посрещна мъжете при входа на ранчото. Виждаше се, че ездачите и животните са крайно изтощени. Джим и Пит едва се крепяха на седлата. Конете вървяха съвсем бавно, с увиснали глави, сякаш всяка крачка е мъчение за тях.

Джоуи извика отдалеч:

— Намерихте ли го? Намерихте ли го? Къде е? Мъртъв ли е?

Мъжете поклатиха глави.

Джоуи дръпна Джим за крачола.

— Джим, не го ли видя поне? Какво се случи? Кажи де!

— Нищо не се случи — отвърна Джим уморено. — Напрасно търсихме целия ден.

На Джоуи му натежа. Мъжете слязоха от седлата със схванати крака и поведоха потните, покрити с прах коне към корала. Джоуи тръгна пред тях, после се обърна и се върна.

— Не открихте ли поне следа от него? — попита той.

— Не, дори и следа не открихме! — изпъшка Пит.

Той свали с усилие мръсната си шапка и Джоуи видя дълбока резка върху челото му. Над линията кожата беше обгоряла от слънцето, под нея — прашно сив. Ризите на мъжете бяха прогизнали от пот и лепнеха по гърбовете им.

— Мисля, че гонихме мираж — измърмори Пит уморено.

— Не е мираж — възрази Джоуи бурно. — Наистина е жив кон! Нали го видях. — Той замоли горещо Джим: — Ти няма да прекратиш търсенето, нали, Джим?

— Не, Джоуи — отвърна спокойно Джим. — Може би утре ще го намерим.

— Ще го намериш — извика Джоуи и погледна към корала на Фюри. — Трябва да го намериш!

— Междувременно трябва да се погрижим тази нощ Фюри да си остане у дома.

— Да го преместя ли в боксовете? — попита Пит.

— Не, по-добре да не опитваме. Ако го раздразним, ще изпочупи всичко.

Те поведоха грохналите си коне към конюшнията.

След вечеря Джим каза:

— Да, ще трябва да задържим Фюри тази нощ у дома.

— Какво ще правите с Фюри? — попита Джоуи загрижено.
— Ще забием кол в корала му и ще го завържем — обясни Джим.
— Какво ще кажеш, Пит?
Джоуи се намръщи:
— Да завържете Фюри на кол? Това никак няма да му хареса.
— На мен също не ми харесва — кимна Джим. — Но всичко е за негово добро, Джоуи, разбери това.
— Фюри няма да избяга тази нощ — увери ги Джоуи. — Ще отида при корала и ще остана през нощта при него.
— Не, в никакъв случай! Миналата нощ бе на крак и трябва да се напиш.
— Но, Джим — примоли се Джоуи, — моля те, не го завързвай здраво! Би било ужасно.
Джим въздъхна.
— Джоуи, не исках да ти казвам, но ще се наложи. Ако Фюри избяга тази нощ и отиде при ранчото на Стивънс, ще го застрелят.
— Да го застрелят? — Джоуи изпадна в ужас. — Откъде знаеш?
— Стивънс ни заплаши днес следобед. — Джим погледна преbledнялото лице на момчето. — Джоуи, виждаш, че нямаме избор.

Далеч навън, в самотната прерия един див кон летеше като сребърна стрела под лунната светлина. Беше белият жребец. По стечение на обстоятелствата дивото създание беше се превърнало в убиец — рядко явление при конете. Нападнат от млад кон, той беше го стъпкал и изпохапал до смърт. Мирисът на кръв още беше в ноздрите му и разпалваше желанието му за нови битки. Той преваля в галоп върха на един хълм и застина горе. Изцвили предизвикателно с надигната глава и плющяща опашка.

В ранчото Брокън Уил Фюри наостри уши. После повдигна рязко глава. Ласото се впи в кожата му и му причини силна болка. Опитвайки да се освободи, той скочи с цялата си сила срещу неподатливото въже. Отново чу предизвикателството от далечината и отново опита да се освободи, но въжетото го държеше здраво.

Фюри се задърпа гневно, без да обръща внимание на парещата болка. Заби предните си копита в земята и се хвърли с цялата си тежест срещу ласото. Внезапно ласото се скъса под възела! Фюри

падна назад, почти докосна земята, но веднага след това се изправи и се втурна навън. Прескочи с лекота оградата и препусна към изхода и към приключението, което го очакваше в прерията.

Чарли Стивънс беше на пост близо до главния си корал. Внезапно той чу тропота на копита, които бързо се приближаваха към него. Веднага след това се появиха двама ездачи, останали без дъх и страшно развълнувани. Бяха помощниците му, Клем и Сам.

— Хей, господин Стивънс! — извика Клем и дръпна юздите на коня си. — Натъкнахме се на един от нашите коне, млад жребец, който е бил прогонен миналата нощ.

— Къде е сега? — попита Стивънс.

— Лежи оттатък в една пропаст — обясни Сам. — Мъртъв е!

— Мъртъв? Какво му се е случило?

— Изглежда е бил нападнат от кон убиец — отвърна Клем. — В ужасно състояние е.

— Фюри! — възкликна Стивънс. Лицето му се изкриви от ярост. — Кога се е случило?

— Не е било преди повече от час.

Стивънс удари приклада на пушката си и заби шпори в корема на коня си.

— Хайде! — заповяда той. — Този път ще хванем черния убиец.

Разгневен, той препусна на юг с двамата си помощници. Яздеха разпръснати на разстояние от четиридесет метра. Около двадесет минути не съзряха нито едно живо същество. После Клем нададе тържествуващ вик.

— Какво става? — обади се Стивънс.

— Виж там? — Клем посочи вляво.

Тримата мъже различиха един тъмен кон, който препускаше към високите скали. Беше Фюри! С едно движение Стивънс спря коня си. Извади пушката от калъфа в седлото, прицели се бързо и стреля. Куршумите се удариха в скалите. Изненадан, Фюри се вдигна на задните си крака и свърна встрани.

Мъжете се приближиха към Стивънс.

— Май не го улучи — рече Клем.

Подигравката в гласа му разгневи още повече Стивънс. Сега Фюри бързаше на юг, далеч от мъжете. Стивънс вдигна пушката и стреля отново. Фюри продължи да препуска.

— Вече не можеш да го улучиш — каза Сам. — Извън обсега на куршумите е.

Стивънс прокле диво и отново пъкна пушката в джоба на седлото.

— Бял жребец, а? — изръмжа той и махна с ръка. — Елате момчета! Той ще се върне в ранчото.

Преследването започна. Ала Фюри беше вече извън полезрението им.

В корала Джим Нютън освети с джобно фенерче разкъсания край на въжето.

— Вижте — каза той на Джоуи и Пит. — Скъсал го е точно под възела.

— Трябва здравата да е дръпнал, за да го скъса — измърмори Пит. — Явно нищо не е можело да го задържи.

Джоуи беше безутешен:

— Само да бях чул, че иска да се измъкне! Може би щях да успея да го спра.

Джим го погледна със съмнение:

— Не вярвам, че някой е можел да го спре. Сигурно е бил неударим в необузданото си желание да се измъкне.

Джим беше навил будилника за три часа, за да се погрижи за един болен кон. Преди да се върне в къщата, той мина край корала на Фюри и ужасен от поредното му бягство, събуди бързо Пит. Шумът разбуди и Джоуи, който се вмъкна в панталоните си и се присъедини към мъжете край празния корал. Вдигнал разкъсаното въже, той го държеше безпомощен в ръцете си.

— Нещо не ми е ясно! — мърмореше Пит. — Фюри не бяга, защото е див и неопитомен, а защото някакъв инстинкт го принуждава да го стори.

— Може и да си прав Пит, но... — Джим спря и вдигна ръка.

В далечината се чу слабият тропот на галопиращ кон. Лицето на Джоуи се разведри.

— Може би...

— Тихо! — прекъсна го Джим.

Тропотът стана по-силен и не след дълго от лунната светлина изплува един тъмен силует.

— Фюри е! — викна Джоуи развълнуван и щастлив. Момчето се спусна към входа на ранчото, за да посрещне приятеля си. Фюри го забеляза, премина в тръс и отпусна глава. Примката на ласото още висеше около шията му. Джоуи я хвана с две ръце. — Фюри, Фюри, къде си бил пак?

Фюри дишаше тежко. Муцуната му беше покрита с пяна. Джим се приближи бързо, взе въжето и го отведе в корала. Както миналата нощ, жребецът изглеждаше зарадван, че отново си е у дома. Докато мъжете прегледаха краката му, а Джоуи галеше главата му, се дочу тропот на копита.

Няколко минути по-късно се появиха Стивънс и помощниците му и преминаха през входа на ранчото. Джим, Пит и Джоуи оставиха Фюри и зачакаха ездачите при оградата. Стивънс се нахвърли върху тях със заплашителен глас:

— Само не ми казвайте, че конят е бил цялата нощ в корала. Досега го преследвахме през долината.

— Той е бил навън, Чарли, не отричаме това — призна Джим.

— Не бих ви съветвал да отричате.

Помощниците на Джим се появиха по панталони и горница на пижами от спалните помещения.

— Какъв е този шум? — извика ядосан Бърт.

— Тази нощ Фюри отново е бил навън — отвърна Пит.

— Точно така! — изкрещя Стивънс. — Той е убил един от младите ми жребци.

— Може и така да се каже — добави Клем. — Причинил му е ужасни рани със зъби и копита.

— Това не е бил Фюри! — възпротиви се Джоуи. — Фюри не би направил такова нещо!

— Затваряй си устата! — ревна насреща му Стивънс. После отново се обърна към Джим. — Нали ви казах, че конят е убиец. Няма причина да се чака повече. Той трябва да бъде убит!

Джоуи извика ужасен:

— Не, в никакъв случай!

Джим хвана момчето за ръката:

— Джоуи, върви вкъщи!

— Но, Джим... — Момчето се взря умолително в очите на своя приятел.

— Чу какво ти казах: върви вкъщи!

Нещастното дете се поколеба още миг. Не можеше да проумее внезапната строгост на Джим.

— Върви, Джоуи! — подкани го Джим. — Прави каквото ти казвам!

Сълзи се появиха в очите на Джоуи и потекоха по страните му. С последен отчаян поглед към Фюри той се покатери през оградата и изтича към ранчото.

— Е, Джим? — изръмжа Стивънс. — Сега момчето го няма. Имаш ли да кажеш нещо?

Джим вдигна покрусен ръка.

— Убеден съм, че Фюри трябва да бъде убит.

— Най-добре веднага — кимна Стивънс.

Джим поклати глава:

— Утре сутринта ще доведе д-р Уетърс.

Стивънс вдигна рамене.

— Както искаш. На мен ми се струва малко странно да плащаш на ветеринарен лекар, за да ликвидира убиеца. — Той удари приклада на пушката си: — Защо да не го свършим ние?

Джим потрепери.

— Не бих могъл да го направя, Чарли!

— Аз ще свърша тази работа, шефе — предложи услугите си един ръмжащ глас.

Всички се обърнаха. Отзад стоеше Бърт, който беше слушал разговора с крива усмивка.

— За мен не е проблем да го застрелям — продължи Бърт. — Имам пушка в спалнята. Ще му забия на тоя убиец един куршум в черепа и ще ти спестя разходите за ветеринаря.

Джим не отговори.

Бърт се поколеба, после се обърна и забърза към спалните помещения.

— Отивам да донеса пушката, веднага ще се върна.

Джим сякаш се събуди от някакъв сън.

— Спри, Бърт!

Помощникът му спря и се обърна.

— Какво има?

— Няма да разстрелваме Фюри! — заяви решително Джим. — Д-р Уетърс ще го умъртви по безболезнен начин.

Бърт вдигна ръце към небето и се затътри с ръмжене в друга посока.

Стивънс започна отново:

— Джим, безсмислено е да отхвърляш предложението на Бърт. На него може да се разчита, ще свърши чиста работа.

Джим поклати глава.

— Ти чу, Чарли, д-р Уетърс ще го направи утре заран. Това е последното ми решение.

Стивънс вдигна рамене.

— Както искаш. Ще намина утре.

— Защо?

— За да съм сигурен, че д-р Уетърс наистина ще го стори. — Стивънс обърна коня си. — Хайде, момчета.

Тримата мъже излязоха през главния вход на ранчото. Джим погледна крадешком Пит. Пит беше мълчал през цялото време. Изглеждаше изтощен и загрижен. Джим се приближи бавно до оградата и облегна уморено ръце на най-горната греда.

— Джим, видя ли лицето на Джоуи? — прошепна Пит.

Джим кимна:

— Естествено.

Пит се загледа безмълвно пред себе си. Внезапно Джим се изправи и удари с юмрук гредата.

— Кажки какво да направя? Ще ми се да повярвам в целия този абсурд.

— Знам, знам! — Пит сложи ръка на рамото на Джим. — Може би ще е добре да се качиш и да поговориш с него. — Гласът му потрепери: — Сигурно му е много зле.

— Да — промълви дрезгаво Джим. — И аз така мисля. — Той прескочи оградата и тръгна загрижен към дома.

БОРБАТА

Ранчото беше потънало в тъмнина и тишина. Джоуи се измъкна от леглото и се промъкна тихо до прозореца. Фюри стоеше в корала, здраво завързан и съвсем безпомощен. Този път Пит беше решил въпроса генерално. Беше забил в земята три кола във формата на триъгълник със страна шест метра. Фюри беше в центъра на триъгълника. По едно въже се опъваше от шията му към всеки кол. Освен това имаше букаи на предните крака. Когато го видя такъв неподвижен, сърцето на Джоуи се сви от жал за невинния пленник, обвинен в престъпление, което не е извършил, и осъден несправедливо на смърт. Откровеният разговор с Джим не беше намалил отчаянието му. Той само засили покрусата му. Джим се опита да го утеши и му обясни, че Фюри трябва да бъде убит безболезнено.

Беше казал, че д-р Уетърс ще приспи Фюри. Той няма да усети нищо. Възмутен и разгневен, Джоуи повтори, че белият кон, а не Фюри носи вината за нападенията и смъртта на младия жребец. Джим го погледна строго и напусна стаята. Сега Джоуи гледаше от прозореца вързания кон, загубил всякаква надежда. Само той знаеше за съществуването на белия жребец. Само ако бяха му повярвали, Фюри щеше да бъде спасен! Но никой не искаше да му повярва, дори Джим!

— Само защото съм малък — изпъшка Джоуи, — всички си мислят, че лъжа! Никой вече не обича Фюри освен мен, а моята дума не се брой!

Гласът му секна, сълзи потекоха по страните му. Той скри лице в ръцете си и захълца отчаяно. И тогава чу един странен, самотен звук откъм корала. Фюри цвилеше тихо и загрижено, сякаш и той плачеше. Джоуи не можеше да търпи повече жалостивите му стонове. Трябваше да отиде при корала и да сложи край на всичко това! Той се облече припряно. Докато нахлузваше панталона си, му хрумна един безумен, направо фантастичен план. Но Джоуи вярваше, че може да го осъществи. Трябваше да успее! Беше единственото спасение за Фюри. Момчето напусна къщата през прозореца на спалнята, промъкна се

крадешком в конюшнията, оседла Кактус и поведе верния кон към изхода на ранчото, където завърза юздите му за един стълб. После се върна крадешком при корала, прескочи оградата и се зае да освободи Фюри от въжетата. Внезапно оживен, Фюри побутна Джоуи по раменете и процвили радостно.

— Тихо, Фюри! — прошепна Джоуи. — Ако събудиш Джим и Пит, ще провалиш всичко. Нищо чудно, че ти е толкова зле, след като са те завързали по този начин! Ако можеше да говориш и да им разкажеш за белия кон, щяха да повярват и на мен!

След малко Фюри беше освободен от всички въжета, освен букаите на предните крака. Той пристъпваше нетърпеливо на място.

— Слушай сега! — зашепна Джоуи развълнуван. — Вярно, че не можеш да говориш, но поне можеш да ми покажеш къде е белият жребец.

Той се наведе и свали букаите. Фюри се вторачи в прерията.

— Хайде, Фюри! — скочи на крака Джоуи. — Търси го, заведи ме при него!

Той тупна грубо Фюри по шията. Конят се втурна напред, прескочи оградата и препусна през изхода на ранчото. Джоуи изтича при чакащия Кактус, развърза го и го възседна. Фюри беше вече на стотина метра напред и летеше към хълмовете.

— Дий, Кактус! — викна Джоуи. — Бързо след него!

След като се отдалечиха от ранчото и никой не можеше да ги чуе, Джоуи завика с все сили:

— Фюри, Фюри, почакай, почакай ме!

Отпърво Фюри не обръщаше внимание на виковете му, но накрая спря и се обърна назад, потропвайки нетърпеливо на едно място. Когато момчето се приближи, Фюри отново продължи своя бяг. Часове по-късно, когато росата заискри под първите лъчи на утрото, обвитите в пара коне и изтощеното момче още бяха сред хълмовете. Продължаваха да търсят белия убиец.

Когато на сутринта Джим влезе в кухнята, Пит тъкмо приготвяше закуска.

— Къде е Джоуи? — попита Джим.

Пит се стресна.

— Ох, как ме изплаши!

— Виждаш ли си го?

— Не. Не си ли е в леглото?

— Не.

Пит отрязва парче сланина.

— Тогава може би е в корала при Фюри.

— Обаче не е там. — Джим погледна през прозореца. — И Фюри го няма.

— Какво? — Пит изпусна шумно вилницата. — Изключено. Спънах го и го вързах тройно.

— Не се е измъкнал сам, бил е развързан!

Пит зяпна от изненада.

— Значи е бил Джоуи!

Джим кимна и удари стената.

— Бедното момче! — рече Пит. — Явно не е искал да чака д-р Уетърс.

Но нямаше време за бавене.

— Пит, той иска да спаси животното. — Джим се обърна и изтича навън. — Оседлавай веднага! Трябва да го намерим!

Пит изостави закуската и последва Джим. След няколко минути бяха готови за езда. В този момент Пит неохотно посочи входа.

— По дяволите! Имаме посещение!

В ранчото тъкмо влизаше Чарли Стивънс, придружен от двамата си помощници. Джим и Пит препуснаха към тях.

— Добро утро — извика Стивънс.

Джим кимна:

— Добро утро, Чарли!

Гостите дръпнаха конете си. Те видяха провисналите от коловете въжета в празния корал. Стивънс смръщи чело.

— Д-р Уетърс вече е бил тук, така ли?

— Не — отговори Джим нетърпеливо. — Джоуи и Фюри са избягали!

— Избягали?

Стивънс се разкрещя, размахвайки пръст пред лицето на Джим:

— Слушай сега, ако си мислиш, че докато ни разтакаваш, ще променя мнението си, много се лъжеш.

Джим се разгневи не по-малко от него:

— Престани, Чарли! — викна грубо той. — Затвори си устата и ме чуй внимателно!

Стивънс и хората му се спогледаха изненадани.

— Писна ми от теб! — продължи Джим побеснял. — Момчето е в опасност, а ти мислиш само за дребнавото си отмъщение!

Стивънс почервения като рак.

— Отмъщение?

— Да, отмъщение! — понижи глас Джим и продължи все така гневно. — Или вие сега ще обърнете конете си и ще се махнете от ранчото ми, или ще дойдете с нас и ще ни помогнете да намерим Джоуи.

Стивънс се поколеба. Усети, че Джим е много уплашен.

— Е? — настоя Джим. — Какво решихте?

Стивънс гледаше пред себе си.

— Добре, Джим, ще дойдем и ще помогнем. Но не забравяй — изръмжа той заплашително, — че като намерим момчето, ще намерим и коня.

— Всяко нещо по реда си — напомни му Джим. — Клем и Сам, вие тръгнете през прерията на юг! Чарли, Пит и аз ще претърсим каньоните.

Джим пришпори коня си и поведе ездачите към изхода. Навън мъжете се разделиха в две групи и препуснаха в различни посоки.

В единадесет часа слънцето вече жареше непоносимо и Джоуи едва дишаше от жажда. Фюри го водеше през неравна скалиста местност. Сега язدهа под грамадни кедри, израсли толкова нагъсто, че клоните го удряха в лицето. Накрая, за радост на Джоуи и Кактус, те стигнаха до брега на малък поток. Фюри не се виждаше. Джоуи скочи и се хвърли към водата. Потопи глава в потока и загълта живителната хладна течност. Кактус се спусна малко по-надолу, навлезе до колене във водата и също започна да пие. След като утоли жаждата си и изми ръце, Джоуи чу зад себе си някакъв пукот между дърветата. Кактус вдигна глава. От муцуната му капеше вода. Той изцвили уплашено. Джоуи се надигна на колене и извика:

— Фюри, Фюри, ти ли си?

Кактус се изкачи по другия бряг и избяга, цвилейки отчаяно в гората.

— Кактус! — извика Джоуи. — Върни се!

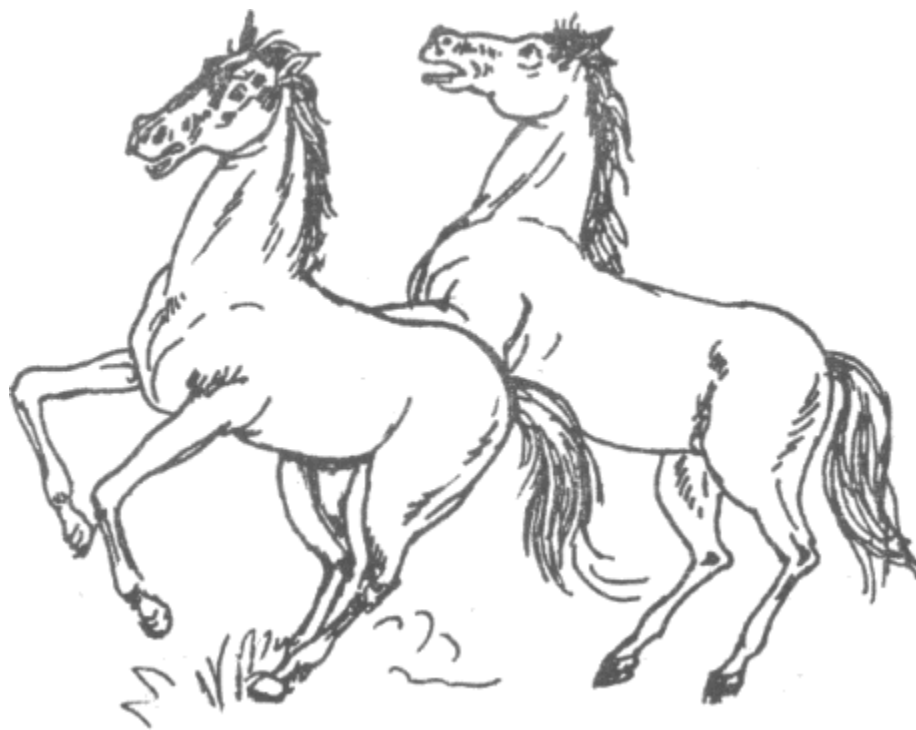
Пукотът ставаше все по-силен. Момчето скочи уплашено на крака и се заоглежда безпомощно. Между дърветата изскочи кон с безумни очи, беше белият жребец! В гривата му се бяха оплели бодли и клони, кожата му беше опръскана със засъхнала кръв! Когато видя Джоуи, той се озъби заплашително и изпръхтя злобно. Джоуи отстъпи назад от ужас и падна в потока. Белият убиец изцвили пронизително и заигра с копита по брега. Джоуи запълзя на четири крака през водата.

— Фюри! — крещеше той със сетни сили. — Фюри, помогни ми!

Дивият кон навлезе в потока и тръгна към момчето.

— Фюри! — крещеше то. — Фюри!

Някъде отдалеч долетя отговор. Над гората като тромпетен зов прокълнтя бойният вик на готов за бой жребец. Белият убиец вдигна глава. Той изцвили презрително към предизвикателя. Гореше от желание да се пребори с него. Когато се чу тропотът от копитата на препускащ кон, белият жребец се втурна срещу невидимия си враг. В този миг от гората се появи Фюри. Препусна през водата и я разпени. Двамата жребци се сблъскаха посред потока, побеснели от гняв. Изправиха се на задните си крака и нападаха с предните копита. С оголени зъби те се опитваха да се ухапят един друг за гръкляна. Джоуи се добра до брега и загледа борбата. Ужасяваше се при мисълта, че Фюри може да бъде убит от обезумелия си противник. Знаеше, че когато се сблъскат два разгневени жребци битката е на живот и смърт.

На по-малко от два километра от тях групата на Джим чу предизвикателното цвилене на Фюри. Те пришпориха конете си и препуснаха към мястото на битката. Яздеха със сведени глави. Надвисналите гъсти клони ги удряха в лицата. До ушите им вече достигаше ръмженето на борещите се коне. После съзряха някакво движение между дърветата и веднага след това се появи Кактус, с подивели от страх очи.

— Кактус! — извика Пит.

Джим видя празното седло и изтръпна от ужас. Когато обезумелият кон премина покрай тях, Пит улови юздите му.

— Остави го! — извика Джим. — Търсим Джоуи!

Продължиха напред. Внезапно чуха съвсем ясно бойните викове на жребците. Мъжете дръпнаха юздите на конете си.

— Джоуи! — извика Джим. — Джоуи!

— Джим!

Гласът на момчето идваше някъде отдалеч.

— Къде си?

— Тук долу! Ела бързо! Белият жребец е тук!

Мъжете пришпориха отново конете и препуснаха в посоката, от която идваше викът.

— Ранен ли си? — извика Джим.

— Не. Ела бързо, иначе белият ще избяга.

Ездачите достигнаха брега на потока. Джоуи стоеше сред водата, прегърнал шията на Фюри с две ръце. Кръв капеше от раната върху хълбока на Фюри. Джоуи сочеше развълнуван нагоре по течението на потока.

— Вижте, вижте!

Победеният бял убиец тъкмо изчезваше зад следващия завой на скалите. Стивънс извади пушката си, прицели се и стреля. Конят продължи своя бяг, очевидно невредим.

— Махни проклетата пушка! — изръмжа Пит. — Да не смяташ да стреляш зад завоя?

Джим препусна към потока, скочи във водата и взе в ръцете си Джоуи.

— Джоуи — каза той нежно. — Добре ли си?

— Да, всичко е наред — усмихна се щастлив Джоуи. — Джим, Фюри се би с белия жребец и го победи.

Фюри вдигна глава и изцвили триумфално.

— Страшен си, Фюри, даде му да се разбере! — изкрещя Джоуи.

Джим хвана Фюри за гривата и го изведе от водата. Джоуи ги последва до брега. Пит и Стивънс прегледаха раната на хълбока на Фюри.

— Не е чак толкова зле — произнесе се Пит. — Бързо ще зарасне.

Стивънс протегна ръка и потупа ноздрите на Фюри.

— Страхотен кон си имате, Джоуи!

— Да, това се казва кон!

Джим сложи ръка на рамото на Джоуи.

— Джоуи — рече той сериозно, — надявам се, че ще ни простиш, нали?

— Нямах проблем, Джим. И ти Пит — кимна Джоуи.

Джим хвърли поглед към Стивънс.

— Исках да кажа на всички ни, Джоуи.

Момчето се обърна към Стивънс и сбърчи чело.

Накрая Стивънс сложи ръка на раменете му.

— Джоуи — промълви той глухо, — моля те, прости ми!

Джоуи се усмихна.

— Добре де, господин Стивънс, нали всички понякога грешим.

Стивънс прегърна Джоуи.
— Благодаря ти, момче — измърмори той. — Много ти
благодаря!

ГЛАС ОТ МИНАЛОТО

През цялото лято ранчерите от долината очакваха появата на коня убиец. Но за всеобщо задоволство, той явно беше напуснал техния край. От време на време се пускаше слух, че са го видели по ливадите на съседните щати. Но слуховете останаха непотвърдени и никому не се удаде да го залови. Накрая белият разбойник се превърна в нещо като легенда, също като призракът на Лано Естакадо през седемдесетте години на миналия век.

В средата на септември Джоуи вече владееше толкова добре работата в ранчото, че Джим и Пит се чудеха как са се справяли досега без неговата помощ. И двамата се бояха от предстоящото откриване на училището. Джим изпитваше бащинска любов към осиновения си син, той беше любимец и на Пит. За Джоуи лятото беше направо прекрасно, но той също така се радваше и на скорошната среща със съучениците си. А Фюри се превърна в истински герой след победата над коня убиец. Джоуи не криеше гордостта си, че ще потегли към училище, яхнал четириногата знаменитост.

През първия учебен ден след ваканцията Хелън Милър, приветливата млада учителка, заведе класа в горичката, където завързваха конете, и подкани Джоуи да разкаже историята за преследването на белия убиец и битката между него и Фюри. Когато Джоуи свърши и отговори на купищата въпроси, госпожица Милър се върна с класа в училищната стая и учебната година започна.

Един следобед от омнибуса, който спираше в края на уличката, водеща към училищната сграда, слезе непознат пътник. Мъжът остави очукания си куфар на земята и погледна входната врата на училището. Сетне хвърли поглед на часовника си, седна на куфара и запали цигара.

Малко след това госпожица Милър надзърна от прозореца и забеляза чакащия мъж. Тя отбеляза, че е около четиридесетгодишен, дребен и слаб, прилично облечен, с груби панталони, тясно кафяво сако и кафява филцова шапка. Макар да не познаваше чужденеца, младата учителка предположи, че той чака някого от нейните ученици.

Когато часовете свършиха и децата заизлизаха от училището, мъжът стана и заоглежда момчетата, които идваха към него. Няколко деца си тръгнаха на велосипеди, други се отправиха към спирката, за да чакат там. Пиви Дженкинс, който този ден не беше с коня си, се присъедини към групата, която вървеше към спирката. Чужденецът го заговори.

— Извинете, млади човече.

— Да, моля?

— Има ли в твоя клас едно момче на име Джоуи — момчето, което живее в ранчото на Нютън?

Пиви се усмихна:

— Ами да, това е най-добрият ми приятел.

— Наистина ли? Би ли ми го показал?

Пиви се обърна и се огледа.

— Ето там! Говори с момчетата отсреща.

— Хиляди благодарности, приятелче.

Мъжът вдигна куфара си и тръгна към Джоуи.

— Довиждане, Боб — извика в този момент Джоуи на своя съученик, който се качи на колелото си и тръгна.

По пътя към горичката Джоуи се натъкна на мъжа.

— Джоуи, един момент.

Джоуи го погледна изненадан.

— Аз ли?

— Да — рече любезно мъжът. — Нали ти си Джоуи Кларк младши?

Джоуи сбърчи чело.

— Да, така е, преди се казвах Кларк, но сега се казвам Джоуи Нютън — отвърна момчето смутено. — Не разбирам защо пък младши.

Мъжът остави куфара си и се усмихна.

— Това означава, че все още имаш баща. — Той се взря неуверено в лицето на Джоуи. — Никой ли не ти е казал това?

Джоуи помисли за миг.

— Н-не, не мисля. Знаете ли, аз никога не съм виждал баща си.

Лицето на мъжа се издължи.

— Знам — рече той опечален. — Това беше едно голямо нещастие.

Хелън Милър забеляза, че чужденецът говори с нейния ученик. Тя реши, че е редно да разбере кой е той. Пресече поляната и го поздрави учтиво.

— Добър ден! Аз съм учителката на Джоуи. Името ми е Милър. Мъжът свали шапка.

— Добър ден.

— Джоуи, познаваш ли този господин? — попита госпожица Милър.

— Не, госпожице, той тъкмо се приближи и...

— Тъкмо исках да се представя — прекъсна го мъжът, — името ми е Джоузеф Кларк старши.

Учителката го изгледа удивено.

— Старши? Искате да кажете, че сте бащата на Джоуи?

— Правилно! — и той сложи ръка на рамото на Джоуи.

Момчето го гледаше като зашеметено.

— Но това е невъзможно! — заекна той. — Баща ми е мъртъв!

Кларк поклати тъжно глава.

— Така са ти казали, Джоуи.

Учителката забеляза покрусата, изписана по лицето на Джоуи, и взе състрадателно ръката му.

— Всички казваха така, господин Кларк.

Мъжът кимна.

— Знам това. Отначало и аз го исках. — Той поклати глава. — Беше голяма грешка.

Джоуи вдигна безпомощно поглед към учителката си.

— Какво ще каже сега Джим? — промълви той.

Хелън му стисна успокоително ръката.

— Господин Кларк — започна тя, — вие вероятно знаете, че Джим Нютън прие Джоуи при себе си като свой син.

— Естествено.

— А вие говорихте ли вече с него?

— Още не. Исках първо да видя Джоуи. А после да отидем с него в ранчото и да се представя на господин Нютън. — Той потупа приятелски Джоуи по рамото. — Преди да говоря с господин Нютън, исках да се запозная с моето момче — със сина ми, когото не съм виждал толкова години. — Той се усмихна на Джоуи: — Е, какво ще кажеш, синко? Ще отидем ли заедно в ранчото?

— Не можем да отидем заедно — отвърна Джоуи съвсем сломен.
— Аз съм с Фюри, моя кон.

Кларк се усмихна.

— Ах, да, научих за Фюри. И се гордея с теб. Фюри е великолепен кон.

Джоуи кимна бързо:

— Най-страхотният кон на света.

Внезапно на учителката ѝ хрумна по-добро решение.

— Ако изчакате за миг, господин Кларк — предложи тя, — ще заключа училището и ще ви закарам до ранчото с моята кола. А ти, Джоуи, можеш да ни последваш с Фюри.

— Много любезно от ваша страна, госпожице Милър — благодари учтиво Кларк. — Колкото по-скоро говоря с господин Нютън, толкова по-добре.

Внезапната поява на Кларк потресе Джим Нютън и Пит не помалко от Джоуи. Според документите, както в детския дом, така и в съда, бащата на Джоуи се водеше изчезнал от преди дванадесет години. Сега двамата мъже трябваше да осъзнаят, че неговата внезапна поява означава загубата на Джоуи.

Докато чакаха Джоуи и Фюри в дневната, Хелън и Джим въвлякоха бащата в учтив разговор. Научиха, че родният му град е Канзас сити и че работи там като продавач във фабрика за кожени изделия. Кларк разпита за живота на Джоуи в ранчото и явно се зарадва, че момчето е станало толкова добър ездач.

— Това не ме изненадва — рече той. — Джоуи трябва да е наследил любовта към конете от мен. Преди двадесет години, преди да се ожения за Ан — това беше майката на Джоуи — работих доста години на едно ранчо в Колорадо.

— Наистина ли? — попита учтиво Джим.

Като се надяваше, че Кларк е дошъл в долината, само за да посети Джоуи, а не за да предяви претенции към него, Джим отчаяно искаше мъжът най-сетне да сложи край на мъчителната неизвестност и да пристъпи към същинската цел на посещението си. Госпожица Милър също чакаше с нетърпение Кларк да изясни целта на идването си. Ясно ѝ беше, че мястото на Джоуи е в ранчото Брокън Уил. Затова тя също се боеше, че този чужденец би могъл да го отведе.

Най-сетне Джоуи се прибра. Поздрави Джим и седна до прозореца. Когато Джим го попита дали се радва, че все пак баща му е жив, той кимна, видимо сломен. След няколко минути незначителни разговори, Кларк се удари по бедрото и прекъсна напрежението.

— Е, Джоуи — каза бодро той. — Имам добри новини за теб. Ще те взема със себе си в Канзас Сити.

Джоуи преглътна и погледна ужасен Джим. Госпожица Милър нададе тих вик и затисна уста с ръка. Джим не каза нищо, но лицето му преbledня.

Кларк се извини припряно.

— Съжалявам! — започна той. — Не трябваше да говоря така направо. Но аз съм си такъв и смятам, че трябва винаги да се пристъпва право към целта. — Той погледна Джоуи. — В края на краищата, Джоуи, аз съм твоят баща. — Той се поколеба, после продължи разочарован: — Това нищо ли не означава за теб?

Джоуи скочи и отиде бързо до вратата, откъдето погледна към Фюри. Фюри стоеше в ъгъла на корала и помахваше с опашка. Без да се обръща, Джоуи зачака уплашен какво ще каже Джим.

— Господин Кларк — каза Джим със стиснати зъби. — Би трябвало да ви е ясно, че внезапната ви поява ни изненада и стресна.

— Да, господин Нютън и както казах, съжалявам. Такива неща винаги са шок. — Той изгледа внимателно Джим. — Но поставете се на мое място. Какво бихте направили, ако Джоуи беше ваш син?

Джим постави ръка на раменете на Кларк.

— Разбирам много добре какво ви е. — Той удари с юмрук по масата. — Само че... е... глупаво е от моя страна, но аз предположих, че чисто и просто сте мъртъв.

Кларк се усмихна криво.

— Аз обаче много се радвам, че не съм.

Джим го потупа по рамото.

— Извинете, не исках да кажа това!

Намеси се мис Милър:

— Знам какво искаше да каже Джим, господин Кларк, и го разбирам. Той създаде тук дом на Джоуи и аз съм сигурна, че обича Джоуи също толкова, колкото и вие. — Тя погледна Кларк право в очите и прибави: — Дори може би повече от вас.

Кларк запази спокойствие.

— Повече от мен? Съмнявам се, госпожице Милър. Джоуи все пак е моя плът и кръв.

Джим събра цялото си самообладание.

— Аз осинових момчето. Знаехте ли това?

— Естествено — отвърна Кларк. — Но осиновяването е с изпитателен срок.

Той извади купчина документи от чантата си.

— Съдията Морис оттегли решението си и ми даде документ, че ми връща родителските права върху Джоуи.

Джим се сепна и протегна ръка.

— Бихте ли ми го показали!

Кларк взе документа и му го подаде. Джим го разгърна, сложи го на писалището. Хелън Милър стана и провери заедно с него подписаното решение на съдията. След кратка проверка Джим поклати глава.

— Не разбирам много от право — заяви той. — Но това тук изглежда достатъчно убедително, нали?

Госпожица Милър кимна и въздъхна. Кларк им подаде един след друг и останалите документи.

— Това е за идентифициране, това е брачното ми свидетелство, фотокопие от документа за раждането на Джоуи и за уволнението ми от армията. Погледнете ги.

— Благодаря, това е достатъчно! — махна с ръка Джим.

Сега пък Кларк сложи ръка на неговото рамо.

— Господин Нютън, трябва да знаете, че аз напълно оценявам всичко, което сте направили за момчето. Ще ми се да бях взел решението още миналата пролет, преди да се появите вие. Щях да ви спестя много сърдечна болка.

— Със сигурност — кимна спокойно Джим.

— Приемайки Джоуи във вашия дом, вие сте направили нещо забележително — продължи Кларк.

Джим махна безпомощно с ръка. Кларк се обърна към Джоуи, който стоеше все така до вратата и гледаше навън.

— Джоуи — каза Кларк, — знам, че ти е доста трудно да разбереш как собственият ти баща през цялото това време е стоял далеч от теб. Сега, когато виждам какво великолепно момче си станал,

сам се чудя как можах да се колебая толкова дълго. — Той въздъхна дълбоко. — Пропуснах толкова чудесни години с теб.

Хелън Милър и Джим се трогнаха от вълнението в гласа на мъжа. Кларк извади малка снимка от чантата си и отиде до вратата.

— Джоуи — каза тихо той, — погледни.

Джоуи се извърна колебливо.

— Коя е тя?

— Ти не си я спомняш, това е майка ти. — Сълзи се появиха в очите на мъжа, докато подаваше избледнялата фотография.

Внезапно Джоуи се извърна гневно.

— Не искам да я гледам! — викна той. — Никога не съм я виждал, и вас също.

— Джоуи — обади се укорително Джим.

— Все едно ми е — продължи момчето. — Дори и да ми е баща. Той ме е изоставил! Оставил ме е още когато съм бил бебе и се е измъкнал.

— Но, синко — намеси се Кларк натъжен, — безкрайно съжалявам за това, което ти причиних. Направих грешка и съжалявам за това. Но сега можем да започнем отново, само ти и аз. Ще започнем нов живот, като баща и син.

Джоуи избухна в сълзи и изтича при Джим.

— Моля те, Джим, моля те, не ме карай да вървя с него. Искам ти да си ми баща, не той.

Учителката на Джоуи затвори очи и се обърна.

Джим прегърна Джоуи и му заговори:

— Джоуи, това е истинският ти баща.

— Не — хълцаше Джоуи, — ти си ми баща. — Той прегърна Джим. — О, Джим, ти си единственият баща, който съм имал!

Джим продължи с много мъка в гласа:

— Джоуи, трябва да разбереш. Законът е много строг в тези неща. Той изисква много време, преди осиновяването да бъде окончателно разрешено. А когато през това време се появи истинският баща, всичко се променя. Господин Кларк е твоят баща и неговите права са по-силни. Ние не бихме могли да се намесим.

Джоуи поклати буйно глава.

Джим погледна умолително госпожица Милър, която взе ръката на Джоуи и рече успокоително:

— Миличък Джоуи! Може би след време ще погледнеш по` иначе на всичко. Убедена съм в това. — Тя избърса очите на Джоуи с кърпичката си. — Няма момче на този свят, което да не иска да живее с баща си.

Кларк ѝ се усмихна признателно.

— Госпожице Милър, благодаря ви, че му помагате да разбере. — Той въздъхна. — Щеше ми се да имаше повече време да се опознаем, преди да го взема оттук, време да преодолее шока и разбираемостта си объркване.

— Трябва ли веднага да тръгнете? — попита Джим.

— Хм, не, господин Нютън, не е толкова бързо, но... — Той се поколеба.

— Е, добре — реши Джим, — днес е сряда. Ще се радвам, ако останете до неделя, а и повече на ранчото. Тъкмо ще се опознаете по-добре с Джоуи.

Кларк поклати глава колебливо.

— Много великодушно от ваша страна, но смятам, че ние и без това вече сме злоупотребили с вашето гостоприемство.

— Ние обаче ще се радваме! — настоя Джим. — Не искате ли да останете?

Кларк погледна Хелън.

— Ще ми помогнете ли, госпожице Милър. Как да постъпя?

— Мисля, че трябва да останете — извика тя. — Така не само ще се опознаете по-добре с Джоуи, но той ще може да ходи на училище.

— Хубаво — реши се Кларк. — Господин Нютън, аз съм повече от щастлив, че мога да остана тук още няколко дни.

— Това е мъдро решение. — Кларк се обърна към Джоуи. — Смятам, че е добра идея. А ти? Кой знае, може пък да станем добри приятели до неделя. Какво ще кажеш? — попита той сговорчиво. — Дали да не опитаме?

— Може — измърмори Джоуи.

Разбрал, че това ще са последните му дни с Фюри, Джоуи излезе от ранчото и отиде в корала. Хелън Милър си тръгна, а Кларк разказа на Джим за къщата, която възнамерява да купи за себе си и Джоуи, и поиска разрешение да се обади по телефона на посредника на недвижими имоти в Канзас. Джим нямаше нищо против. След това Кларк отиде при корала и помоли Джоуи да му покаже ранчото.

Междувременно Джим реши да се свърже със съдията Морис. Когато Кларк се отдалечи от къщата, той се обади в съда. Обаче за свое разочарование научи, че съдията не е в града и ще се върне едва в неделя следобед. Джим остави слушалката с въздишка и се облегна уморено в стола си. Ако Джоуи си замине, мислеше си той, ранчото ще остане празно, а животът ще бъде отново скучен.

МАК

Вестта, че скоро ще загубят Джоуи, направо съсипа Пит. Раменете му се отпуснаха и той внезапно сякаш остаря с десет години. Понеже не обичаше да показва чувствата си, той се прибра в спалнята си и затвори вратата. След известно време Джим реши, че може би е по-добре да поговори с него, почука тихо и влезе. Пит лежеше на леглото, втренчил поглед в тавана.

— Не може да бъде, Джим — изпъшка той. — Не бива да пускаме момчето!

— Ужасно е — кимна спокойно Джим. — Но не можем да направим нищо срещу Кларк. Такъв е законът.

Нещо от предишния огнен нрав припламна в Пит. Той удари гневно матрака и седна в леглото.

— Законът ли? — избухна той. — Какво разбира съдията от човешките чувства?

— Хайде, хайде. Той всеки ден си има работа с хора в съда.

— Глупости! — възмути се Пит. — Естествено, че си има работа с хора, но какво прави с тях? Пъха ги в затвора! — Той скочи от леглото и закрачи напред-назад, изпълнен с негодувание. — Този Морис! Дявол да го вземе, Джим, ако бях на твое място, щях да отида във Вашингтон, при Върховния съд!

Въпреки унието си, Джим се засмя при гледката на дребния жилав мъж, който крачеше из стаята по чорапи. Представата, че Пит би могъл да застане в този вид пред Върховния съд, го развесели още повече.

Пит се обърна към него.

— Колко още ще остане тук този Кларк?

— До неделя.

— Това означава ли, че ще трябва и да му готвя на всичкото отгоре?

— Естествено! Нали ни е гостенин!

Пит почеса замислено сивите кичурчета брада по страните си.

— За какво мислиш?

— Трябва ми отрова за мишки! Бих могъл да му сипя малко тази вечер в супата.

— Я се стегни! — каза сериозно Джим. — Кларк е баща на Джоуи и трябва да го уважаваме.

— Да го уважаваме! — изсумтя презрително Пит и размаха пръст. — Как може да се уважава човек, който е презрял бащинския си дълг?

Джим сведе глава.

— Така е, Пит... но законът е на негова страна... и независимо от това, което си мислим за него, той ще отведе Джоуи в Канзас сити.

— Тъй, тъй! — заклати глава Пит. — А той каза ли къде смята да го подслони в този Канзас. В палатка може би?

— Не. Кларк каза, че ще купи хубава малка къща в предградието. Преди няколко минути се обади на един посредник за недвижими имоти и му даде адреса ми. Иска да му пратят документите тук, за да ги видя. Трябва да пристигнат в неделя сутринта с пощата.

Пит изобщо не се впечатли.

— Хубава малка къща в предградието? Гръм да поразии дано проклетата му къщурка!

Джим се засмя.

— Е, тогава Джоуи и баща му наистина ще трябва да живеят на палатка.

Нещо пред прозореца привлече вниманието на Джим и той дръпна завесата.

— Я виж! Джоуи е дал на баща си Кактус. Той язди добре.

Пит погледна навън и изсумтя.

— Да беше седнал на истински кактус, вместо на нашия кон.

Джим не можа да сдържи смеха си.

— Дойдох тук, за да те ободря и явно успях. Хаплив си както винаги и това ме радва. — Той потупа Пит по гърба. — Хайде, скачай в ботушите и ела да ми помогнеш да почистим хранилките преди обяд!

Макар да се чувстваше много нещастен, че ще напусне Брокън Уил, Джоуи беше разумно момче и осъзна, че трябва да се примири с неизбежното. В петък следобед той се сбoguва с госпожица Милър и

съучениците си и за последен път си тръгна с Фюри към дома. За да удължи пътя, направи голяма обиколка и се приближи към ранчото през гората откъм изток.

Внезапно, за голяма своя изненада, той видя Кларк на пътя пред себе си. Беше на Кактус и говореше с някакъв непознат. Щом видяха Джоуи, мъжете се разделиха бързо и непознатият изчезна в гората. Кларк препусна срещу Джоуи.

— Здравей, моето момче — извика той сърдечно. — Реших да те посрещна.

— Но защо по този път? — почуди се Джоуи. — Винаги минавам през главния вход.

Кларк се поколеба за секунда.

— Да, да, знам — проточи той. — Но... имах предчувствие, че днес ще минеш оттук. — Той цъкна на коня си. — Хайде, ще поюздим заедно надолу!

Джоуи се обърна на седлото и погледна назад.

— Кой беше мъжът, с когото говори преди малко?

Кларк се смути.

— Хм, мъж ли?

— Като ме видя да идвам, той изчезна в гората.

— А, този ли? — Кларк вдигна рамене. — Не знам кой беше. Помоли ме за цигара. — Той припряно смени темата: — Знаеш ли, Джоуи, конят ти е най-прекрасното животно, което съм виждал някога.

Джоуи се зарадва, както винаги, когато похвалеха Фюри. Докато стигнат до корала, той вече беше забравил непознатия в гората.

Беше неделя сутрин — последният ден на Джоуи в ранчото Брокън Уил. Кларк реши, че той и Джоуи ще тръгнат в ранния следобед. Джим смяташе да ги откара до града. Веднага след закуска, Джоуи взе чесалото за коне от конюшната и го занесе в корала на Фюри. Искаше да отиде до ранчото на Дженкинсови, за да се сбoguва с приятеля си Пиви. Фюри трябваше да изглежда по-красив от всякога. Когато пристигна пощата, Джим беше при склада с инструменти и поправяше генератора. Той прегледа писмата, после излезе и повика Кларк, който си прибираше багажа в спалнята.

— Ето го писмото от Канзас сити!

Кларк се приближи зарадван.

— Идва точно навреме, нали? — Той погледна плика. — От посредника е.

Понечи да отвори писмото, но видя, че Джим се е загледал към корала и клати тъжно глава.

— Знам колко ви е мъчно — рече Кларк.

Джим се усмихна едва-едва.

— Така е, но не мога нищо да направя? Впрочем, напоследък не сме си говорили много с Джоуи. Как смятате, дали вече приема нещата по-леко?

— Мисля, че се примирява, защото не може да промени нещата. Не е много любвеобилен. Знаете ли, Джим, жал ми е за момчето... и за вас. Нямахте как да не забележа колко сте привързани един към друг. Чувствам се твърде виновен.

Джим не отговори. Наблюдаваше Джоуи, който стоеше до оградата и грижливо четкаше гривата на Фюри. Кларк проследи погледа му. Джоуи вече беше оставил четката и галеше ноздрите на Фюри.

— Бедното момче! — каза Кларк. — Как ли ще понесе раздялата с Фюри.

Той пъхна писмото в джоба си.

— Джим, ще отида при него и ще се опитам да го утеша някак.

— Добра идея. Сигурен съм, че има нужда от утеха.

Джим се върна под навеса, а Кларк се запъти към корала. Когато приближи оградата, Фюри вдигна бързо глава. Джоуи се сепна.

— О — рече той, — не те чух да идваш.

— Винаги знам къде да те намеря, сине — каза сърдечно Кларк. — Ти и без това почти винаги си при великолепия си кон. — Той се покатери на оградата и метна крак през най-горната греда. Фюри веднага издаде дълбок, заплашителен звук и прилепи уши към главата си.

— Фюри, какво става? — попита Джоуи изненадан.

Фюри заигра нервно с копита. Кларк се засмя.

— Може би съм го изплашил с това, че се приближих толкова тихо. — Той протегна ръка. — Фюри, ела насам, нека те погала.

Фюри наведе глава и изпръхтя заплашително.

— Хей, Фюри! — намеси се Джоуи. — Защо така! Та това е моят баща!

Ушите на Фюри бяха все така плътно прилепени към главата му. Джоуи ги изтегли нагоре.

— Хайде, бъди послушен! — каза той.

Гневът на Фюри поутихна, той побутна приветливо Джоуи.

Кларк поклати глава удивен.

— Той наистина те обича, момчето ми! Виж само как те слуша.

— Разбира се — Джоуи долепи буза до ноздрите на Фюри.

Кларк го погледна със съчувствие.

— Знам, че много ще ти липсва, когато си тръгнем оттук, нали, Джоуи?

Джоуи прехапа устни.

— Да, ще бъде ужасно. — Погледът му се плъзна към ранчото.
— Всичко ще ми липсва.

Кларк кимна.

— Имаш предвид Фюри, ранчото, Пит и най-вече Джим, нали така?

— Да — прошепна Джоуи.

— Знаех това от самото начало — заяви Кларк и въздъхна: — Понякога се питам, дали е правилно да те вземам оттук. Не бих могъл да ти предложа нищо, което да се сравнява с този живот.

— Не, не можеш! Но Джим казва, че щом си истинският ми баща... — Джоуи се запъна и гласът му стана съвсем тих, — ... каза, че е по-добре да живеем заедно.

Кларк сложи ръка на рамото му.

— Трябва да поправа много неща, синко. Но повярвай ми, моля те, ще направя всичко, за да те направя щастлив. — Той скочи от оградата. — Докато се занимаваш с Фюри, ще се поразходя. Трябва да обмисля нещо.

Кларк тръгна към къщата. Малко преди нея обаче той се отби и се насочи към стария черен път, който водеше към горичка с изсъхнали дъбове. Той извади писмото от джоба си, погледна го и се изсмя. Половин час по-късно беше под високите дървета откъм източната граница на ранчото. Тук предния ден Джоуи го изненада с непознатия. Кларк спря и изсвири. Отговорът дойде веднага и Кларк се насочи към него. На една малка поляна го чакаше непознатият, приклепнал на

земята. Оседланият му кон беше завързан за едно дърво. Мъжът беше едър и недодялан, носеше черна риза и мръсни джинси. Грубото му, сурово лице бе осеяно с черни кичурчета брада.

— Закъсняваш с цял час — каза мрачно мъжът. — Къде, по дяволите, се губиш?

— Работех, Мак — отвърна спокойно Кларк. — А ти къде беше?

Мак избухна гневно:

— Къде да съм бил? Нали знаеш! В лагера в пропастта!

Кларк седна на един голям камък.

— Виждам, че си в страхотно настроение! При това три дни вече нямаш друга работа, освен да се излежаваш в удобния лагер. Какво ти става, Мак?

— Моските ще ме изядат жив — изръмжа Мак. Протегна косматите си ръце и показа големите червени петна. — При това те се нахраниха значително по-добре от мене. — Той се удари по корема. — От три дни преживявам с оня буламач от консервните кутии.

Кларк се засмя.

— Съчувствам ти, понеже аз се храня превъзходно. На ранчото има един старец, Пит, който готви отлично!

Мак изръмжа:

— Престани! И не се отклонявай от въпроса. Защо късня?

— Изчаквах удобен случай, за да дойда насам, без да ме видят. — Кларк заговори сериозно: — Вече сме близо до целта и не бива да опропастим всичко с глупави грешки.

Очите на Мак заблестяха.

— Казваш, че сме близо до целта, значи? И никой още не се е усъмнил, че си му баща?

— Изобщо не им хрумва, Мак. Ще направим голям удар.

— Добре, но тогава защо ти е...

— Остави на мен! — прекъсна го Кларк. — Разбирам си от работата. Такива неща се изпипват бавно. Трябва да се изчака, докато ябълката узрее. Тогава тя сама пада на земята.

Мак поклати недоверчиво глава.

— Ами ако номерът не мине? Ако Нютън провери документите, които откраднах, и фалшивото съдебно решение, което ти подписа с името на съдията...

Кларк вдигна ръка.

— Не се притеснявай! Моето съдебно решение би заблудило дори самия съдия!

Мак се разсмя.

— Е, да, във фалшифицирането на подписи си ненадминат, това не може да ти се оспори! — Той се приведе напред със смръщено чело: — Кажи все пак, кога най-сетне ще се случи нещо?

— Днес! — заяви Кларк. — Виж какво пристигна днес с ранната поща.

Той извади писмото от джоба си и го размаха във въздуха.

— Какво е това? Фалшивото писмо за къщата?

— Да, Еди го е написал в Канзас Сити, точно както го помолих. — Кларк почука с пръст плика. — Писмото е истинско произведение на изкуството. То ще разбие сърцето на Нютън.

— Добре де, и кога ще започнеш? — Мак не го свърташе на място от нетърпение.

— Спокойно, приятелю! Още днес, веднага след обяда.

Мак се намръщи.

— А ако Нютън не се хване?

— Ще се хване. Ще направи всичко, за да задържи момчето.

— Тъй, тъй, но ако все пак не стане? Мислил ли си за това?

Кларк направи гримаса.

— Какво ти става, Мак? Нещо си изнервен, май?

— Не — избухна Мак. — Искам само да знам, какво ще стане, ако объркаш работата.

— Тогава просто ще си съберем багажа и ще се ометем отук. В края на краищата няма да сме загубили нищо, освен няколко дни!

Кларк погледна часовника си и стана.

— Сега трябва да се върна в ранчото. Върви в лагера и ме чакай, както е уговорено! Гледай да не те види някой!

— Не бери грижа! — изръмжа Мак. — И аз си знам работата.

Той развърза коня си от дървото и понечи да го възседне.

— Преди да тръгнеш — спря го Кларк, — нека обсъдим още веднъж плана за действие. Ако стане грешка, не искам аз да съм виновен за всичко.

Бавно и с повторения, сякаш говори на дете, Кларк обясни на другаря си своя план в най-малки подробности. Завърши с думите:

— Ако всичко е наред, ще тръгна с омнибуса към града. Но чакай до пет часа в лагера! Ако дотогава не дойда, значи всичко е наред. Можеш да събереш багажа и да се срещнем вечерта в хотела в града, ясно ли е?

— Да. А ако не се получи?

Кларк вдигна рамене.

— В такъв случай ще трябва да „взема назаем“ някой от конете на Нютън и да се измъкна бързо. — Той протегна ръка: — Пожелай ми късмет!

Мак пое ръката му и се усмихна.

— Гледай да успееш! Парите ще ми свършат работа.

— Няма проблеми, ще ги имаш твоите пари.

Мак се качи на коня си и потегли през гората.

Кларк гледа след него известно време, после се обърна и тръгна обратно към ранчото.

КЛАРК Е СКЛОНЕН ДА ПРЕГОВАРЯ

На обедната маса всички освен Кларк се хранеха неохотно. Дълбока тъга бе надвиснала като сянка над стаята. За последния обяд на ранчото Пит беше приготвил за Джоуи дебели сочни стекове на дървени въглища. Джоуи нарязва равнодушно крехкото розово месо и хапна само няколко къса. Джим и Пит също нямаха апетит. Кларк обаче омете целия си стек. Накрая, под безмълвните погледи на останалите, той погълна и голяма част от ябълковия кейк и изпи две чаши кафе.

След като го изчакаха да се засити, Джим предложи да поседнат на верандата. Всички се преместиха мълчаливо там. Пит седна срещу Кларк и се втренчи в него с поглед, който не вещаеше нищо добро. Кларк обаче отбягваше да гледа в очите стария човек. Джоуи беше седнал на най-горното стъпало с гръб към тях. Джим, забелязал униинето на момчето, се наведе към него и сложи ръка на раменете му.

— Хайде, Джоуи! — каза той с дрезгав глас. — Нали не заминаваш завинаги. Годината ще мине бързо и ако баща ти позволи, можеш да прекараш следващото лято при нас.

— Разбира се, че ще позволя! — намеси се Кларк. — Страхотна идея, нали, синко?

— Да — промълви Джоуи и погледна тъжно Джим. — Но, Джим, една година е страшно много време. Фюри може да ме е забравил дотогава.

— Фюри никога няма да те забрави! — Джим опита да се усмихне. — Конете имат удивително добра памет.

Джоуи се изправи.

— Може ли да поюздя малко? — Очите му бяха влажни. — Обещах на Пиви да намина, за да се сбогуваме.

— Разбира се! — кимна Джим. — Върви!

Джоуи се спусна по стъпалата на верандата, а Джим извика след него:

— Гледай да се прибереш към три часа! Добре е да тръгнем порано.

Джоуи кимна, без да каже нищо. Мъжете се загледаха след него. Пит се изсекна шумно и тръгна към вратата.

— Ще вляза да измия съдовете — измърмори той.

Джим и Кларк останаха сами. Джим забеляза, че Кларк е сериозен и умислен.

— До преди малко — отбеляза Джим, — бяхте в много добро настроение. Но сега ми изглеждате загрижен. Нещо не е наред ли?

Кларк въздъхна и кимна.

— В действителност да, Джим. Владеех се и се правех на весел, докато беше тук Джоуи. Но понеже го няма, мога да говоря открито с вас. — Той извади плика от джоба си. — Заради писмото, което получих тази сутрин.

— Лоши новини?

— Наистина лоши новини. — Кларк извади писмото от плика и го подаде на Джим. — От посредника на недвижими имоти е, който продава къщата, за която говорех. Иска до понеделник втора вноска или ще загубя депозита, който вече оставих.

Джим хвърли поглед на писмото. Кларк го наблюдаваше скришом. Джим поклати глава.

— Искат ви хиляда долара. Кога трябва да платите?

Кларк вдигна рамене.

— Надявах се на отсрочка от трийсет дни, но сега — продължи той отчаян, — явно ще загубя къщата. Това означава, че ние с Джоуи ще трябва да живеем в стая под наем.

Джим сбърчи чело.

— В стаичка под наем? Това не е дом за момче като Джоуи!

— Естествено, че не е. Но какво мога да направя? — Кларк направи тъжна физиономия. — От страх да не загубя сина си, представих финансовото си положение в твърде розова светлина. — Той сведе поглед. — Истината, Джим, е, че нямам никакви сериозни спестявания.

— Трябваше да бъдете по-честен с мен — каза рязко Джим.

— Знам — видимо развълнуван, Кларк погледна към Джоуи, който тъкмо излизаше от ранчото, яхнал Фюри. — Но, виждате ли... исках на всяка цена да си върна сина. Много съм отчаян, че от хиляда

долара зависи дали ще мога да осигуря на моето момче приличен дом. — Той пъкна плика в джоба си и погледна умолително Джим: — Джим, чувствам, че обичате Джоуи също толкова, колкото и аз. — Той си пое дъх: — Заради него... бихте ли ми помогнали с парите?

Джим погледна Кларк в очите. Тази молба го изненада. За секунда му се стори, че в погледа на мъжа има неувереност и някаква странна студенина, които някак не прилягаха на един любящ баща. Обзе го лошо предчувствие.

— Заповядайте вътре! — каза той. — Може би ще намерим някакъв изход.

Кларк го последва в къщата. Хитра усмивка играеше в ъгълчетата на устата му. Седнаха от двете страни на бюрото и Джим започна делово:

— Кларк, дори да ви заема хиляда долара за вноската, няма гаранция, че ще можете да покриете следващите плащания. Сам признахте, че нямате спестявания.

Кларк кимна съкрушен.

— Все пак съществува възможност, колкото и трудно да ми е, Джим. Мисля, че в желанието си да си върна сина, бях твърде лековерен.

— Струва ми се — продължи Джим, — че съдията Морис е трябвало да провери финансовото ви състояние по-добре, преди да подписва съдебното решение.

При споменаването на името на съдията, очите на Кларк проблеснаха.

— Хм, Джим... — Той търсеше подходящ отговор. — Казах на съдията, че имам редовни доходи в кожарската фабрика и това сякаш го задоволи.

— Възможно е — проточи Джим. — Не разбирам много от тези работи. — Той въртеше молив между пръстите си.

— Кларк — поде той след малко, — бих направил всичко, за да осигуря щастieto на Джоуи. Но какъв смисъл има да ви помогна да затънете в още по-големи дългове. — Той пусна молива. — Съжалявам, но ми се струва, че няма да е разумно да ви заема пари.

Кларк изглеждаше разочарован.

— О, това означава, че ще трябва да поведем Джоуи към едно неизвестно бъдеще.

— Не сте длъжен да го вземете. — Джим се наведе напред. —
Защо не оставите Джоуи в ранчото, докато си уредите живота, така че
момчето да не трябва да търпи лишения?

Кларк вдигна ръка.

— О, не, Джим... това е много щедро от ваша страна. Но аз съм
твърдо решен да го задържа при себе си. След като го опознах и
обикнах, не искам повече да се разделям с него.

— Убеден ли сте наистина, че правите услуга на Джоуи?

— Може би не. — Кларк говореше като същински мъченик. —
Може би трябва да се откажа от него, да изчезна отново, да се махна
завинаги от живота му.

Джим го погледна право в очите.

— Не бях помислял за тази възможност... но идеята не е лоша.

Кларк кимна угрижен.

— Съгласен съм с вас, Джим, макар че това ще означава край на
всичките ми мечти. — Той се покашля и погледна към тавана. —
Имате ли предложения как да смекча болката от... как да кажа... тази
жертва?

Джим се усмихна мрачно.

— Тъкмо това чаках!

— Какво искате да кажете? — попита Кларк съвсем невинно.

— Последните ви думи звучаха някак твърде прочувствено... и
твърде помпозно, за да повярвам на искреността ви. — Джим удари по
масата. — В действителност вие сте дошли тук с намерението да
продадете бащинските си права на възможно по-висока цена. Театърът
с къщата беше само въведение, за да събудите съжалението ми.

Кларк свали мрачната си маска и се усмихна.

— Вие, както виждам, сте делови човек. Струва ми се, че ще се
спогодим.

— Да, сега и на мен ми се струва така. — Джим отвори едно
чекмедже. — Каква сума искате?

Кларк вдигна рамене.

— Хм, аз не съм нагъл човек. Да кажем... десет хиляди долара.

— Защо пък не? — отвърна подигравателно Джим. — Това не е
чак толкова висока цена за продажбата на един син с всичките права
върху него.

— Не бих се изразил така — възрази Кларк.

— Вие не, но съдията Морис вероятно би го казал по същия начин. — Джим хвърли поглед към телефона. — Бих могъл да му позвъня, за да го попитам за мнението му.

Това предложение завари Кларк неподготвен.

— Не мисля, че е необходимо да посвещаваме съдията. Бихме могли да уредим всичко между нас. Сигурен съм, че ще се споразумеем. В случай че десет хиляди долара са ви много...

— Твърде много са! Нямам толкова пари тук.

— Е, аз съм готов да се лиша от известна сума в името на щастието на моя син... — заяви Кларк любезно. — Какво предлагате?

— За да ви отговоря, трябва първо да направя някои изчисления. — Джим взе хартия и молив. — Бихте ли ме оставили за половин час, за да мога да преценя възможностите си?

— Добре — кимна Кларк. — Ще се поразходя. Повикайте ме, моля, щом сте готов. — Той се обърна и напусна помещението.

Джим застава до отворения прозорец и видя, че Кларк върви към главния корал. При оградата той спря и заразглежда конете в заграждението. Дясната му ръка беше отпусната небрежно върху седлото, метнато върху най-горната греда. Доволен, че Кларк се занимава с конете, Джим се спусна към телефона. Щом чу гласа на телефонистката, той каза тихо и настойчиво:

— Чуйте ме добре. Касае се за спешен случай. Моля, свържете ме със съдията Дейвид Морис. По всяка вероятност е в сградата на съда, макар че е неделя. Опитайте се да го откриете там. Да, ще почакам, но моля ви, побързайте!

Навън, край корала, Кларк запали цигара и пое дълбоко дима. Беше много спокоен и изпълнен с надежда, че в най-кратък срок ще седи в омнибуса за града с тлъст чек в джоба. Внезапно му хрумна нещо и лицето му придоби загрижен вид. Той изтича бързо към ранчото. Но не влезе вътре, а се промъкна приведен покрай стената, докато стигна под отворения прозорец. Джим говореше тихо, но все пак думите му се разбираха ясно.

— Да — каза Джим, — той ме заблуди. Познавам подписа ви, а този тук е фалшифициран.

Студена пот обля мъжа под прозореца. Като закован на мястото си, той продължи да подслушва.

— А какво ще кажете за останалите документи? — попита Джим. — Брачното и кръщелното свидетелство? Как са се озовали в него? Откраднал ли ги е? Какъв късмет, съдия Морис, че можах да се свържа с вас! Не бихте ли могли да проверите дали не са откраднати? Много любезно от ваша страна. Не, важно е, ще остана на телефона.

Кларк беше чул достатъчно, за да разбере, че няма да получи парите. Сега трябваше да се погрижи за собствената си кожа. Измъкна се и хукна към корала. С трескава бързина дръпна седлото от оградата и го метна върху един от конете.

В същия миг Пит влезе в трапезарията, за да раздига съдовете. Той видя през прозореца как Кларк оседлава един кон. Пит зяпна от учудване. Тъкмо в този момент Джим го повика от съседната стая.

— Какво става? — нахлу в стаята Пит и съзря Джим на телефона.

— Пит — зашепна Джим развълнувано. — Аз съм най-големия идиот на света. Кларк е измамник.

— Какво? — изкрещя Пит.

— Тихо, не вдигай шум! Преди малко Кларк се опита да ми измъкне десет хиляди долара. Аз се обадох на съдията Морис. Той никога не е подписвал такова съдебно решение за когото и да било. Кларк е фалшифицирал подписа.

Очите на Пит направо щяха да изхвъркнат от орбитите си.

— Този мърляв, подъл конекрадец!

— Съдията каза, че е невъзможно Кларк да е баща на Джоуи. Иначе щеше да следва предписания от закона ред! — продължи припряно Джим. — Той е измамник, престъпник! Съдията казва, че и документите са откраднати. В момента проверява, а аз го изчакам на телефона.

Пит изтича към прозореца.

— Нищо чудно, че оседлава! — викна той. — Виж го, Джим, той бяга!

Джим хвърли слушалката, приближи се до прозореца и погледна навън. Кларк тъкмо излизаше от корала, пришпорвайки бясно коня си.

— Сигурно ме е подслушвал — извика Джим. — Хайде, бързо, иначе ще ни се изплъзне!

Пит се спусна към вратата. Джим свали колана с револвера си от една кука на стената и изтича след него. Когато стигнаха до конюшните, където висяха седлата им, Кларк вече беше излязъл от ранчото.

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Джим оседла бързо коня си и тръгна. Конят на Пит обаче беше нервен. Когато Пит най-сетне излезе от конюшната, Джим вече беше извън ранчото и се оглеждаше за беглеца.

— Виждаш ли го? — попита Пит, когато настигна Джим.

— Не.

Те сезираха напрегнато в равнината. Внезапно Джим посочи с ръка една точка в края на гората. Облак прах се слягаше между преплетените клони на смърчовете. Джим пришпори коня си.

— Давай! На стария черен път е!

Пит го последва. Те препуснаха плътно един след друг.

— Има голяма преднина — извика Джим. — Щом се скрие под високите дървета, ще смени посоката.

— Да — съгласи се Пит, — но ще разберем къде е завил. Конят му има нова подкова на предния десен крак.

— Сигурен ли си?

— Естествено, нали сам го подковах.

След като завиха по черния път, те спряха за малко и потърсиха следи по земята. Пит посочи ясните очертания на новата подкова в прахоляка.

— Ето това е, Джим! Това трябва да следим!

Те тръгнаха един до друг в галоп по следата. Внезапно Пит забеляза, че Джим е препасал колана с револвера си.

— Защо си взел това желязо! — викна той. — Да не смяташ да го употребяваш?

— Ако се наложи — изръмжа Джим мрачно. — Може пък и той да има оръжие при себе си. Толкова подъл човек не би се спрял да убие някого, за да спаси кожата си.

Очите на Пит засвяткаха.

— По дяволите! Нямам търпение да пипна този скитник! — Той сви юмрук. — Страхотно удоволствие ще е да му забия един под брадата.

Отпечатъкът на новата подкова все още личеше в праха.

— Язди дяволски бързо! — забеляза Джим. — Щеше ми се да си е избрал по-лош кон!

— Ще го пипнем, не се бой — успокои го Пит. — Не забравяй, че той тук е чужденец! Ние обаче познаваме местността като джобовете си.

— Така е — отвърна Джим. — Но в тази посока има много пропасти и каньони, в които би могъл да се скрие.

— Няма да му е толкова лесно да се скрие, Джим! Дори такъв негодник като него трябва да яде от време на време. Рано или късно ще го спипаме!

Пит вдигна поглед и установи с изненада, че Джим се усмихва.

— Защо, по дяволите, се хилиш така?

— Изведнъж ми стана толкова добре.

Пит вдигна вежди в почуда.

— Станало ти е добре? Защо?

— До сега — провикна се Джим бодро, — бях така разгневен, че изобщо не размишлявах за последствията от номера на този подлец. Но сега ги виждам ясно. — Той погледна Пит. — Пит, разбираш ли, че сега Джоуи при всички положения остава при нас?

За миг Пит се втренчи в него сащисан. После се разкиска.

— Прав си, мой човек! — Той удари с шапка корема на коня и извика с всички сили: — Ура!

— Почакай само да съобщим на Джоуи! — Джим спря коня си и посочи едно място на няколко метра зад тях. — Тук е напуснал пътя.

Обърнаха конете и последваха следата под високите дървета. Малко по-късно стигнаха поляната, на която се бяха срещнали сутринта Кларк и Мак. На земята имаше конски тор, виждаха се и множество следи от коня на Мак. Джим разгледа мястото с поглед на познавач.

— Да не би пък Кларк да си има другар, с когото са се срещнали тук?

Пит потри брада:

— Напълно възможно.

Той се разходи бавно по поляната.

— Виж това! — обади се по едно време. — Една следа идва от изток, а после в същата посока вървят множество размесени следи.

Джим подкара коня си към него и се наведе от седлото.

— Да, а това е отпечатък от нова подкова. Кларк е тръгнал нагам... за да се срещне с другия човек.

Той удари с юздите шията на коня.

— Дий!

Приведени, за да се пазят от надвисналите клони, мъжете навлязоха дълбоко в гората.

Джоуи избра най-късия път за ранчото на Пиви Дженкинс: покрай ливадите на юг и сетне по един оживен път през равнината на изток. Дженкинсови бяха на около осем километра от ранчото Брокън Уил. Пътят се изкачваше постепенно и се виеше между хълмовете, които бяха прорязани от пропасти и малки каньони. После се спускаше рязко към ранчото на Пиви.

Когато мина през входната врата, той видя Пиви и родителите му, седнали на верандата. Пиви скочи веднага, изтича срещу Джоуи, взе юздите на Фюри и го поведе към къщата.

— Вижте, мамо, тате? — извика той. — Това е Фюри. Нали е прекрасен?

Родителите поздравиха сърдечно Джоуи. После излязоха на открито, за да се порадват на Фюри.

— Джоуи, защо не дойдеш на верандата? — предложи госпожа Дженкинс. — Изпекла съм вафли, има и студена лимонада.

— Благодаря — отвърна Джоуи угрижен. — Но не мога да остана. Баща ми каза, че към три часа трябва да се върна, понеже ще тръгваме. Аз... аз само минах да се сбогувам.

— Много съжаляваме, че заминаваш — рече господин Дженкинс.

— Наистина ще ни е мъчно. — Госпожа Дженкинс избърса очите си. — Но от друга страна — продължи тя, без да е убедена твърде в правилността на думите си, — все пак... е, все пак е добре, че се преместваш при баща си.

— Да, госпожо — промълви Джоуи. — Така е.

— Е, Джоуи — поде господин Дженкинс. — Ти сигурно искаш да останеш за малко сам с Пиви. Така че да се сбогуваме. — Той му подаде ръка. — Много щастие и всичко добро, момчето ми!

Госпожа Дженкинс притегли Джоуи към себе си.

— Всичко хубаво, миличък Джоуи! — прошепна тя. — Много ще ни липсваш.

— И вие на мене — измърмори Джоуи, почти разплакан.

След като родителите му се прибраха в къщата, Пиви ритна гневно един камък.

— По дяволите, Джоуи! Щеше ми се да можеш да останеш!

— И на мен — прошепна Джоуи. — Сигурно ще е ужасно. — Той вдигна тъжно поглед към Фюри. — Пиви, ще ми обещаеш ли нещо?

— Всичко, което пожелаеш.

— Знам, че Джим и Пит ще се грижат добре за Фюри. Но те имат толкова много работа из ранчото, пък и без мен Фюри ще се чувства самотен. — Джоуи погледна умолително Пиви. — Обещавах ли ми да наминаваш от време на време към ранчото... и да си говориш с него?

— Да, Джоуи, непременно — отговори Пиви много сериозно. — Обещавам.

— Надявам се да дойда следващото лято. Но ти ми пиши! Ще ти изпратя адреса си. Пиши ми как е Фюри!

— Честна дума! — увери го Пиви. — Ще ти пиша често.

Двете момчета се сбогуваха сърдечно. После Джоуи се метна на седлото и препусна към дома. За последен път се обърна назад. Пиви помахала и Джоуи му отвърна. После пътят зави зад една скала и Пиви вече не се виждаше. След като измина около километър, вниманието му бе привлечено от някакъв ездач, който препускаше в далечината. Джоуи веднага разпозна Кларк и се почуди какво търси баща му тук и защо бърза така! Той го проследи с поглед. Кларк се отби от пътя и пое към една тясна клисура. След кратко колебание Джоуи пришпори Фюри. Няколко секунди по-късно Кларк изчезна между скалите.

В клисурата Мак тъкмо беше сгънал палатката, за да я натовари на коня. Докато вдигаше вързопа, конят изцвили. Мак пусна палатката и се взря в изхода на пропастта. Веднага след това дочу конски тропот. Скри се бързо зад една скала и проследи от скривалището си ездача. Беше Кларк, облян в пот и покрит с прах. Конят му се беше разпенил и дишаше тежко.

— Мак — изкрещя паникьосано Кларк. — Мак, къде си?

— Тук! — изправи се Мак зад скалата.

Кларк скочи от седлото и се огледа страхливо.

— Какво се е случило? — извика мрачно Мак. — Май си оплескал нещо?

Кларк вдигна рамене.

— Работата се провали.

Мъжът сграбчи грубо ръката му.

— Нали беше много хитър — подигра му се той. — Нали ти, великият гений, беше оплел мрежата си много умело!

Кларк дръпна ръката си.

— Нямаме време за приказки! Нютън е по петите ми с помощника си!

— Откъде знаеш? — попита Мак.

— Видях ги.

Мак се намръщи.

— А те видяха ли те?

— Не! Направих завой и те минаха покрай мен. Хайде! — подкани го той. — Да изчезваме бързо! Те познават местността и непременно ще открият следата.

Мак поклати презрително глава.

— Знаеш ли какво? Искане ми се да те пребия от бой. Десет хиляди долара отидоха по дяволите!

— Не говори така! — заоправдава се Кларк. — Така добре бях обмислил всичко! Но изведнъж нещата се объркаха... Този Нютън не е глупакът, за който го взех. Хайде, Мак! — подкани го той припряно. — Трябва да изчезваме, но бързо!

Мак изсумтя недоволно.

— А какво ще правим с лагера, Кларк?

— Зарежи го! — изкрещя Кларк. — Трябва да сме доволни, ако въобще успеем да се измъкнем.

Внезапно конете надигнаха глави.

— Какво им става? — почуди се Мак.

Кларк сложи пръст на устните си и погледна загрижено към входа на клисурата. Чу се чаткането на конски копита. Малко след това между дърветата се появи тъмният силует на Фюри.

— Момчето — прошепна Кларк. — Остави го на мен!

— Хей! — Джоуи ги забеляза и се спусна от седлото.

Кларк изкриви уста в изкуствена усмивка.

— Джоуи, какво правиш тук?

— Връщам се от ранчото на Пиви и видях да влизаш в клисурата.

— Джоуи погледна объркано Мак. — Но... това е мъжът, с когото говореше вчера.

— Точно така — кимна Кларк. Внезапно той свали любезната си маска. — Как си позволяваш да ме следиш?

Джоуи се уплаши от резкия му тон.

— Аз просто те видях и си помислих, че можем да се върнем заедно в ранчото.

— Няма да се връщам! — изкрещя Кларк. — Затова се обръщай и изчезвай отгук! — Той махна нетърпеливо с ръка. — Хайде, момче, изчезвай!

Джоуи стоеше като зашеметен. За пръв път човекът, когото считаше за свой баща, говореше толкова грубо с него. Той погледна недоумяващо Мак.

— Какво му става на баща ми?

— На баща ти ли? — попита Мак. — Хайде, момче, не се прави на глупак! — подигра му се той. — Той изобщо не е твоят старец.

— Не е моят... — Джоуи се обърна отново към Кларк. — Какви ги говори тоя?

— Чу го добре! — изръмжа Кларк. — Не съм ти баща.

Джоуи беше ужасен от студения тон и наглото признание.

— Значи... значи сте измислили всички тези неща? Излъгали сте ме. Защо?

Кларк погледна нетърпеливо часовника си.

— Няма да разбереш. Трябваше да стане хубава сделка... но не се получи.

— Това е самата истина! — изкиска се Мак. — И ако си умно момче — сега тонът му стана заплашителен, — няма да ни се мотаеш из краката.

Джоуи беше обзет от противоречиви чувства. Ужасното признание му подежда като шок, но събуди в него прекрасни надежди.

— Няма да ви се пречкам — обеща той. — Ще си отида у дома. — Сложи крак в стремето и понечи да се качи на седлото.

Внезапно Мак скочи напред и го дръпна долу.

— Няма да си ходиш у дома! — изкрещя той. — Ще останеш тук, докато се ометем.

Кларк размисли.

— Не върши глупости, Мак! — настоя той. — Достатъчно грижи си имаме. Остави го да си върви.

— Ти да не си се побъркал! — изкрещя му Мак. — Ако го пуснем да си върви, ще ни докара на главата Нютън и полицията. Момчето ще остане тук! Дай едно въже!

Внезапно Джоуи се завъртя, изтръгна се от хватката на Мак и се спусна към Фюри. Мак се хвърли след него и го настигна, тъкмо когато Джоуи посегна към дръжката на седлото.

— Стой далеч от коня! — кресна той, сграбчи Джоуи за косата и го дръпна назад.

Джоуи изкрещя от болка.

— Фюри! Фюри!

С гневно цвилене Фюри се спусна към Мак и се изправи заплашително на задните си крака.

— Внимавай! — викна Кларк. — Той е убиец!

Мак блъсна Джоуи и момчето падна на земята.

Мак вдигна страхливо ръце, за да се опази от копитата на Фюри.

— Убиец ли? — изсъска той. — Ще му покажа аз кой е убиец.

Той се спусна към багажа си и затърси трескаво нещо там. Кларк се уплаши.

— Не стреляй, Мак! — изкрещя той. — Нютън ще ни чуе.

Джоуи веднага разбра какво търси Мак, и побледня.

— Бягай, Фюри, бягай! — извика той. — Бягай и доведи Джим!

Фюри го погледна, обърна се и препусна към изхода на клисурата. Мак беше намерил револвера и го издърпа от кобура. Джоуи обаче скочи и се хвърли към него в мига, в който Мак се прицели и стреля. Куршумът закачи кората на едно дърво и премина на по-малко от метър от препускащия кон. Мак блъсна ядосано Джоуи и стреля повторно. Но куршумът изсвири в гъсталака, без да причини нищо друго освен дъжд от листа. Фюри беше изчезнал. Чуваше се само тропотът на копитата му. Мак избълва някакво проклятие и сграбчи Джоуи за ръката.

— Сега обаче трябва да изчезнем по най-бързия начин! — викна Кларк.

— Добре — процеди Мак. — Но ще вземем момчето. Подай ми въжето. Ще го завържем върху товарния кон. Ако се натъкнем на Нютън и оня старец, ще им бъде много трудно да стрелят по нас.

Няколко минути по-късно те потеглиха. Мак яздеше начело. Кларк водеше на дълго въже товарния кон с Джоуи. Ръцете на Джоуи бяха вързани за дръжката на седлото.

В скалистата местност Джим и Пит загубиха дирите. Те се разделиха, за да имат повече шансове да открият следи, но когато отново се срещнаха, и двамата не бяха открили нищо. Пит беше отчаян.

— Изгубихме следата, Джим. Почвата е много твърда.

— Продължаваме да търсим! — настоя Джим.

— Да — отвърна Пит. — Из каньоните.

Мъжете пришпориха конете и препуснаха по пътя през хълмовете. Следваха в галоп завоите над опасни пропасти. От една височина се възряха в каньоните, които се връзваха в планинския склон. Внезапно Джим съзря един черен силует, който се появи от една клисура. Беше Фюри!

Пит също беше видял коня. Мъжете се стреснаха, като видяха празното седло. Заради преследването те бяха забравили Джоуи.

Когато Фюри зави по пътя и препусна към тях, те погнаха още по-бързо конете си. Фюри ги пресрещна при входа към първата клисура. Очите му пръскаха огнени искри. Гривата му се развяваше диво. Внезапно той заби предните си копита в земята и застина на място. Пяна капеше от муцуната му и се стичаше по юздите.

— Фюри! — извика Джим. — Къде е Джоуи?

Фюри се изправи на задните си крака и заподскача като подивял по тесния път.

— Джоуи! — извика Пит. — Джоуи? Къде си?

Фюри се върна няколко крачки назад и почти загуби опора. Къс скала се отчупи и затрополя към пропастта.

— Фюри! — нареди Джим. — Заведи ни при Джоуи!

Фюри вдигна глава и изцвили.

— Връщай се! — изкрещя Джим. — Назад!

Фюри изцвили още веднъж, обърна се и препусна нагоре по пътя. Мъжете го последваха с главоломна бързина.

Горе, по неравния скалист път, Мак водеше Кларк и Джоуи през един тесен планински проход. Кларк яздеше на десетина метра след него, омотал въжето на товарния кон около китката си.

Джоуи опита да отвърже въжето, стегнало ръцете му към дръжката на седлото. Възелът се поразхлаби малко, ала въжето все така се впиваше в кожата му. Китките му бяха ожулени и кървяха.

Когато пропастта се разшири, Джоуи се отказа от опитите си и обърна глава. Беше дочул някакъв шум далеч назад. Веднага след това и Кларк се послуша.

— Хей, Мак! — извика той. — Мак!

— Какво искаш?

— Чуй!

Мак изръмжа гневно и спря коня си. Сега вече шумът се чуваше ясно. Към тях се приближаваше в галоп някакъв кон. Мак отпусна юздите и потърси револвера в джоба на седлото. Преди обаче да го намери, се появи Фюри.

— Фюри! — изкрещя Джоуи, изпълнен с надежда.

Товарният кон отстъпи към скалната стена и хвърли Джоуи от седлото. При падането възелът окончателно освободи китките му. Джоуи беше свободен! Фюри профуча край него и скочи срещу коня на Кларк, който се изправи и хвърли Кларк на земята. Междувременно Мак беше извадил револвера си и се извъртя, за да стреля. Тогава Фюри се изправи на задни крака. Предните му копита удариха коня на Мак. Животното се дръпна бързо и запрати ездача си към скалата. Той изпусна оръжието и се претърколи. После леко припгълзя към револвера, като се предпазваше от копитата.

В мига, в който напипа смъртоносното желязо, на пътя се появиха Джим и Пит. Те въздъхнаха облекчено, като видяха Джоуи жив, а Фюри в атака.

— Внимавайте! — изкрещя им Джоуи. — Той е въоръжен!

Джим направо излетя от седлото си и блъсна Мак на земята. В същия миг Пит се хвърли върху Кларк, който се надигаше с мъка. Мак

изкрещя от болка, Джим изви ръката му назад и изби револвера от дланта му.

— Здравсти, Джим! — извика радостно Джоуи. — Този човек не ми е баща! Той сам ми го каза.

— Вече знам това, Джоуи — усмихна се Джим. — Сигурно ти е олекнало!

Той погледна към Пит, който разтърсваше гневно Кларк.

— Хей, Пит — викна Джим. — Престани! Трябва да е жив, когато го предаваме на шерифа!

Пит пусна жертвата си и избърса доволно ръце от прахоляка.

— Не ти знам името, мой човек — заяви той на пъшкащия негодник, — обаче то със сигурност не е Кларк. Но това няма значение. Като те пхнат в затвора, и без това ще си само номер.

Джим изправи Мак на крака и го бутна към коня му.

— Качвай се! — нареди той грубо.

Мак се покатери навъсено на седлото.

Джим се обърна към другия измамник и му махна с револвера:

— И вие, господин Хикс!

Мъжът, който се беше нарекъл Кларк, се покатери на коня с изкривено от болка лице.

Джим прегърна Джоуи през раменете.

— Добре ли си, синко?

— Да, татко, много съм щастлив.

Застанал зад Джоуи, Фюри го побутваше нежно с нос.

— Знам, знам, Фюри! — засмя се Джоуи от сърце. — Няма нужда да ми напомняш! Отиваме си у дома!

БЪРТ СЕ ОБЗАЛАГА

След като се върнаха в ранчото, Джим Нютън позвъни на шерифа и той веднага пристигна в Брокън Уил със своя помощник, за да прибере двамата измамници. При разпита затворниците признаха вината си. И двамата мъже, както се установи, имаха вече присъди: Кларк, който всъщност се казваше Фред Клайн, беше фалшификатор и измамник, а Мак, чието пълно име беше Джейк Маккълърг, вече беше лежал в затвора за въоръжен грабеж. Освен това Клайн и Маккълърг бяха ограбвали работници от фермите за коне в различни краища на запада.

Междувременно историята с „бащата“ на Джоуи се беше разпространила из цялата долина. Сега Джоуи нямаше търпение да оповести, че не се налага да напуска своето ранчо. Когато шерифът и помощникът му заминаха с арестуваните, той седна на пода и се обади на всичките си съученици поред. Разбира се, пръв бе известен Пиви. Той и родителите му се зарадваха много. Естествено, всяко момче, научило новината, искаше да я съобщи на приятелите си, така че за няколко часа в долината нямаше телефон, който да е на разположение на възрастните. Но очевидно никой нямаше нищо против. Защото Джоуи беше добър приятел с всичките си съученици, също както Джим Нютън беше обичан и уважаван от своите съседи.

Когато Чарли Стивънс чу новината, той реши да организира празник в града, на който Джоуи да бъде почетен гост. Стивънс отдавна имаше желание да достави радост на Джоуи, за да поправи грешката си с „белия убиец“. Празникът беше насрочен за следващата неделя. Следобед щяха да посетят заедно една изложба, а за вечерта беше планирана вечеря в най-добрия ресторант на града. Джим и Пит също бяха поканени. Джоуи с нетърпение очакваше събитието.

Неделята беше прохладна и ясна, тъкмо ден за есенен празник. След като приключиха с работата си за предобедна и всеки облече неделното си облекло, Джоуи отиде в корала на Фюри.

— Днес имаш почивка! — каза той на приятеля си. — Преди да се стъмни, всички ние ще се приберем.

Фюри изцвили нежно и погали Джоуи с носа си.

Джим и Пит се приближиха бавно с колата.

— Готов ли си, Джоуи? — викна Джим.

— Разбира се!

Джоуи потупа закачливо Фюри по шията, покатери се през оградата и седна до Пит.

— Дано Фюри не тъгува много за теб! — пошегува се Джим.

Пит се разсмя.

— Е, и конете имат нужда от почивен ден.

— И аз така мисля. И все пак помолих Ханк да го наглежда от време на време, докато ме няма.

Джим даде газ и колата премина през входната врата. Джоуи се обърна назад.

— Къде е Бърт? — попита той загрижен.

— Тръгна рано сутринта за града — отвърна Джим. — Днес е почивният му ден.

На Джоуи му олекна.

— Точно така! Забравил бях. — Той се облегна назад и се засмя. — Никога не съм бил на такъв празник.

— О, тогава те чакат изненади! — подсмихна се Пит. — Ти си почетен гост на Чарли.

— Ами да, какво ли е намислил! — Очите на Джоуи се уголемиха като чаени чинийки.

През свободните си дни Бърт правеше едно и също: ставаше рано, потегляше с коня си към града и прекарваше деня в бара на Уил Суейнс. Ако имаше нещо, което да му харесва повече от яденето, това беше билиардът. Понеже открай време си беше пътуващ обзядвач, той имаше зад гърба си и периоди на безработица. През тези окаяни дни му се налагаше да припечелва с игра на билиард онова, което той наричаше „пари за храна“. Благодарение на безбройните часове, прекарани край масата със зелено сукно, той умееше да си служи с билиардната щека също тъй сръчно, както с ласото.

Беше съвсем рано, когато Бърт пристигна при Уил Суейнс. Но готвачът вече работеше. Бърт седна на масата си край прозореца и поръча сандвич с печена шунка, три яйца, една камара препечени филийки с масло и голяма кана кафе. Докато си похапваше, той разглеждаше гостите, които влизаха и излизаха. От време на време край масата му минаваха познати и той отвърщаше на поздрава им с ръмжене или махваше с вилицата.

След като закуси, Бърт се облегна удобно назад и взе да си чисти зъбите. В този момент влезе Сами, момчето от билиардната, и тръгна към залата за игра. Сами имаше задача да вади топките от джобовите и да ги събира в дървения триъгълник за следващата игра. Един след друг в слабо осветеното помещение влязоха няколко мъже. Скоро Бърт чу бръмченето на гласовете им, откъслечни смехове и ударите на топките. Тогава в бара влезе висок хилав мъж и поздрави Бърт. Бърт се приведе напред и хвърли клечката за зъби в ъгъла.

— Къде се губи толкова дълго? — заяде се той.

Кльощавият вдигна рамене.

— Тази сутрин пристигна вагон с фураж. Оня негодник, шефът ми, настоя да остана и да разтоварвам.

Новият посетител беше Стю Крокър, каубой от ранчото Пиърс, на пет мили източно от града. Свободният му ден почти винаги съвпадаше с този на Бърт и те обикновено се срещаха при Суейнс, за да играят билиард. Крокър и Бърт си допадаха един на друг, понеже бяха почти равностойни в играта и напълно единомисленици в презрението си към повечето от ближните си.

Бърт и Крокър преминаха в игралната зала и накараха Сами да приготви топките на любимата им маса. Цяла сутрин те играха за по петдесет цента на игра и когато накрая приключиха, Бърт имаше преднина от девет долара. Крокър, който не умееше да губи, погълна с мрачно мълчание свинския си котлет. Бърт, опиянен от триумфа, дразнеше противника си и се подиграваше със загубата му.

Следобеда Крокър игра още по-несръчно от прекалено вълнение. Привечер той вече дължеше на Бърт почти двадесет долара. Накрая Бърт хвърли щеката и се разсмя гръмогласно.

— Стига толкова — викна той. — Преставам. Когато играя с теб, имам чувството, че откъквам бонбоните на някое бебе.

Раздразнен, Крокър грабна следващата топка и я запрати към Сами, който бързо се наведе, за да избегне удара. Пристъпът на ярост предизвика ехиден смях у Бърт.

— Ела, Крокър! — каза той. — Плащай, а после ще вървим да ядем!

Крокър стисна билиардната щека така здраво, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— По-добре остави щеката! — присмя му се Бърт. — И без това не можеш да улучиш нищо с нея, дори и билиардните топки.

Лицето на Крокър стана пурпурночервено.

— Ах, ти, тлъст негодник! — изръмжа той. — Цял ден ми лазиш по нервите. Бонбоните на бебето значи! А какво ще кажеш за една игра с пълен залог?

Бърт поклати глава и се ухили.

— Не, твърде леко е за теб.

Крокър удари щеката по масата.

— Само се надуваш! — подигра му се той. — Уж си обядвач, а дори не можеш да се приближиш до най-бързия жребец в ранчото на Нютън.

Очите на Бърт заискриха от гняв.

— Какво искаш да кажеш? — попита той заплашително.

— Знаеш много добре. Едно птиче ми каза, че онзи Фюри не те допуска до себе си, макар че малкият вече го язди постоянно. Ти дори не можеш да се доближиш до коня. И знаеш ли защо? Защото те е страх от него! — Крокър кимна енергично: — Да, прекалено страхлив си, за да се доближиш до този кон!

Бърт се задъха от гняв.

— Чуй ме, негоднико! — изрева той бесен. — Няма кон на четири крака, който да не мога да обуздая и да яздя.

— С едно изключение — присмя му се Крокър. — Фюри! Този жребец ще те натика в оградата и ще те разкъса.

Бърт погледна към часовника на стената.

— Чуй сега, нещастнико! — процеди той. — Нютън и другите днес не са на ранчото. Така че няма да имаме проблеми. Вземи коня си и идвай с мен! — Той измъкна портфейла от джоба си. — Вече ми дължиш двацет долара, а тук има още толкова. Обзалагам се, че ще възседна коня и ще яздя на него.

Очите на Крокър заблестяха.

— Я да видим, кой ще е нещастникът? — разхили се той лукаво.
— Добре, каубой, приемам облога!

Когато Бърт и Крокър пристигнаха в ранчото Брокън Уил, слънцето вече беше залязло зад планинската верига. Бърт остави на Крокър да завърже конете в близост до корала на Фюри. После тръгна в здрача към спалните помещения и установи, че Ханк гледа криминален филм. Ханк му махна с ръка, без да откъсва очи от телевизора. Бърт взе ласото си от куката на стената и излезе. Когато мина край купчината дърва за огрев, му дойде идея. Взе дълга кедрова цепеница с формата на боздуган и я пъкна под мишница. Крокър вече го чакаше близо до корала. Фюри го гледаше недоверчиво.

— Това се казва кон! — рече ехидно Крокър. — Гледа ме като убиец.

— Ще му дам да се разбере — обеща Бърт и започна да разседлава своя кон. — Знам методи да се обуздават мустанги, които не се харесват на Нютън. — Той изкриви презрително уста. — Но него сега го няма. Ще ти покажа нещо, от което ще ти настръхнат косите.

Крокър се изсмя в очакване.

— Бих искал да видя това, каубой! — Той бутна шапката си назад. — Но не предпочиташ ли все пак да ми дадеш направо парите и да си спестиш два счупени крака?

Бърт изръмжа нещо нецензурно, взе седлото от коня и го метна върху оградата. Фюри не откъсваше поглед от него. Бърт запрати боздугана в корала и после се покатери върху оградата.

— На кого да изпратим тленните ти останки? — попита Крокър от сигурно разстояние.

— Затвори си устата и гледай! — срязва го Бърт.

Бърт приготви примката на ласото. Фюри заподскача из корала, присвил ушите си плътно към главата. Бърт забеляза, че жребецът внезапно оголи зъби, и започна да се поти от страх.

— Хайде да те видим сега — викна Крокър. — Чакам великият обядвач да покаже изкуството си.

— Остави ме на мира! — отвърна Бърт. Пое си дълбоко въздух и скочи в корала.

Фюри вдигна високо глава и затъпка на място с предните си копита. Когато Бърт вдигна примката, Фюри изцвили яростно и скочи напред, за да го събори на земята. От вълнение и припряност, Бърт се оплете в ласото. Той се обърна бързо, изкатери оградата с маймунска сръчност и скочи от другата страна. Крокър изрева от удоволствие и се заудря по бедрата.

— Човече, да можех да те заснема! Прескочи оградата като същинска катеричка!

Бърт не каза нищо. С почервения от гняв лице той събра ласото и направи нова примка. Фюри се върна в средата на корала и застана там предизвикателно с вдигната опашка. Заплашително тихо, неспирно ръмжене идеше от широките му гърди. Когато примката беше готова, Бърт отново скочи в корала. С гневно цвилене Фюри се втурна към него. Бърт чакаше с вдигната примка. Секунда преди да се озове под копитата на Фюри, той отскочи встрани и метна примката към предните му крака. Ласото обхвана глезените на коня. Бърт се хвърли назад и дръпна примката. Фюри се строполи на земята и направи предно салто. Бърт се ухили доволно. Омразният жребец остана за миг замаян на земята. С ласото в едната ръка, Бърт се наведе и вдигна дървения боздуган. Фюри вече опитваше да се изправи. Заби предните си крака в земята, но Бърт рязко дръпна ласото и той отново падна назад. Изправи се пак, разтърси яростно глава и се удари в един от коловете на оградата.

— Давай! — изкрещя Бърт с жестока радост. — Разбий си главата!

Той се хилеше като луд. Жаждата му за мъст го беше лишила от всякакъв разум. Приблужи се до коня, без да изпуска от ръце опънатото ласо. Отчаяният Фюри се опита да го ухапе. Тогава Бърт вдигна боздугана и го удари по главата. Ударът на боздугана беше последното, което чу Бърт през следващия половин час. Колата на Джим тъкмо беше навлязла в ранчото. Всички видяха какво става в корала. Преди да се съвземат от изненадата, Джим натисна спирачката и изскочи от колата. Той се преметна през оградата пъргаво като въжеиграч и повали Бърт с хватка от джудо. После запрати изпадналия в безсъзнание обяздвач през оградата като чувал картофи. Крокър се метна на коня си и препусна като луд право към изхода.

Пребледнял от страх, Джоуи прескочи оградата и коленичи до Фюри. Замаяният кон опитваше да се освободи от ласото, стегнало предните му крака. Пит, който също беше вече в корала, срязва примката и я махна от краката на Фюри. Джим прегледа главата му.

— Ранен ли е? — извика Джоуи. — Джим, как е той?

— Ще се оправи, струва ми се. Раната е повърхностна.

Джим вдигна нежно главата на Фюри.

— Ставай, хубавецо! Хайде, ставай!

Фюри се обърна пъшкайки и се надигна неуверено. Огледа се със стъклени очи и разтърси силно глава. Джоуи метна ръце около шията му.

— Ах, Фюри! — възкликна той разкаян. — Не трябваше да те оставям.

Фюри изцвили, после сведе глава и погледна през оградата към Бърт, който се раздвижи със стон. При вида на мъчителя си, разгневеното животно оголи зъби и изцвили заплашително.

— Аз ще се погрижа за Бърт! — рече Пит и тръгна към оградата.

— Не, остави на мен! — нареди Джим. — Джоуи, стой тук и се опитай да успокоиш Фюри!

Джим и Пит излязоха от корала. Джим се наведе над пъшкащия Бърт и му удари няколко плесници. Бърт взе да мига с очи. Когато най-сетне успя да фокусира погледа си и разпозна Джим, той вдигна ръце отбранително. Джим обаче го хвана за колана и го изправи.

— С какво ме удари? — избухна Бърт гневно.

— Затваряй си устата! — срязва го Джим. — Още една дума и ще те халосам с цепеницата, както ти направи с Фюри!

Пит сграбчи Бърт за ризата и размаха юмрук под носа му. Джим обаче го дръпна назад.

— Остави на мен да го накажа! — настоя Пит. — Искам да му забия един в носа.

— Не — забрани Джим. — Не искам да сме като него. — Повишавайки заплашително глас, той се обърна към Бърт: — Казах ти, че всеки човек, който се отнася грубиянски с конете ми, изчезва оттук. Имаш точно десет минути да си събереш багажа. — Сетне вдигна седлото на Бърт от оградата и го запрати към него. Бърт залитна назад, тежката кожа го улучи под коляното. Джим го обърна с лице към спалните помещения и го блъсна напред: — Бързо!

Бърт се затътри по пътя, бълвайки неразбираеми ругатни. Десет минути по-късно той се отдалечи през главния вход.

Джим донесе медицинската си чанта и почисти раните на Фюри. Както беше предположил, те бяха само повърхностни. Но никакви нежности и добри думи не можеха да успокоят коня. Фюри не се свърташе на едно място, взираше се в ливадата и цвилеше ядно.

— Фюри, какво става? — попита загрижено Джоуи. — Няма нищо страшно. Никой вече няма да ти стори нищо. Бърт се махна завинаги.

— Тихо, Джоуи! — предупреди го Пит. — Не се притеснявай толкова. Щом се стъмни, Фюри ще се успокои и всичко утихне.

— Пит има право — рече Джим. — Фюри имаше лош ден и онова, от което се нуждае най-вече, е спокойствие. — Той вдигна чантата. — Ние с Пит отиваме у дома. Ако искаш, можеш да останеш още известно време при Фюри, но не се бави.

— Добре, Джим, няма.

Един час по-късно Джоуи се появи в ранчото.

— Фюри продължава да тича из корала и издава много странни звуци — събщи той. — Вие сигурни ли сте, че му няма нищо?

— Да — отвърна Джим. — Но ако не се успокои до сутринта, ще повикам ветеринарния лекар. Той и без това ще намине, за да се погрижи за двете болни кобили. — Той разроши косата на Джоуи. — Върви сега да спиш, достатъчно ти се събра за днес!

В десет часа ранчото потъна в тъмнина. След тежкия ден всички си бяха заслужили почивката.

Бърт язди половин миля на юг и зави към стария черен път. След като завърза коня си под дърветата, той се изкачи на едно възвишение, откъдето се виждаше ранчото, и седна там. Никого не беше мразил така силно, както Фюри и Джим Нютън. Сега чакаше мига на отмъщението.

Когато светлините в ранчото угаснаха, Бърт скочи. Но не искаше да прибързва. Вървя напред-назад половин час, преди да се метне на коня си. Препусна към ранчото направо през ливадите. Меката трева заглушаваше ударите на копитата и той стигна до входа, без никой да го чуе. Там слезе, завърза коня си и се промъкна към корала на Фюри.

Успя да различи на слабата лунна светлина неспокойния кон, който се въртеше край оградата. Фюри все още не беше усетил врага си. С издути ноздри той душеше срещу вятъра и се вираше в ливадата. Бърт събра шепа камъни от земята и отвори вратата на корала. После бързо се покатери на оградата. Стреснат от скърцащите панти, Фюри отметна глава и забеляза отворената врата. Замря за момент, сякаш изчакваше внимателно.

— Хайде, черно чудовище, хайде! — изсъска Бърт.

Фюри не помръдваше. Бърт замахна и хвърли камъните към главата му. Фюри изпръхтя и в същия миг се стрелна към мъжа. Бърт се преметна ужасен от другата страна на оградата. Фюри се блъсна в гредите, отстъпи назад и се втурна към отвора. Едва беше излязъл от корала, когато Бърт отново прескочи оградата и застана от вътрешната ѝ страна. Обаче за негова изненада Фюри не го нападна отново, а препусна през вратата на ранчото в открито поле.

Бърт погледна към тъмната къща. Очевидно шумът не бе разбудил никого. Качи се на коня си и потегли на север. Докато галопираше в тъмнината, той погали нежно с влажна длан приклада на пушката си.

НА ЖИВОТ И СМЪРТ

Джим огледа мрачно празния корал.

— Това е работа на Бърт — рече той уверено. — Няма никакво съмнение!

— Но откъде знаеш? — попита жално Джоуи.

Джим се наведе и вдигна няколко камъка.

— Не са от корала, такива камъни има долу на пътя.

— Смяташ, че Бърт е хвърлял камъни по Фюри?

— Отворил е вратата и е прогонил Фюри с камъни.

Пит вдигна твърдия си кафяв юмрук.

— По дяволите, Джим, не трябваше да ме спираш, когато исках да му дръпна един бой.

Джим поклати глава.

— Това нямаше да го спре да се върне през нощта и да ми отмъсти по този детински начин.

— Той имаше зъб не само на теб, Джим, но и на Фюри — каза Пит. — Фюри не можеше да търпи Бърт.

— Фюри прояви повече разум от мен — изпъшка Джим. — Той от самото начало не искаше да си има работа с него. А аз търпях Бърт. Трябваше да разбере, че мрази Фюри. Освен това трябваше отдавна да го изхвърля.

— Ако питаш мен — закани се Пит, — щях да затворя тази гадина в корала и да го пребия с камъни.

Джоуи се обърна и се покатери през оградата.

— Накъде си тръгнал? — викна му Джим.

— Отивам в обора да оседлая Кактус! — Гласът на Джоуи потрепери. — Нали трябва да потърся Фюри.

— Да, Джоуи, трябва! — кимна с разбиране Джим. — Но не вярвам да е далеч. Нали сега е ездитен кон, а не мустанг.

— Не трябва ли да идем с него? — попита Пит.

— Няма как. — Джим погледна към слънцето. — Ветеринарят ще дойде всеки момент за двете болни кобили. Може да сме му нужни.

— Прав си! Бях забравил за него.

Джим отиде при Джоуи и сложи ръка около раменете му.

— Искам да ти кажа нещо, Джоуи. Върви и го потърси! Струва ми се, че е най-вероятно да го намериш отсреща при планината Индиана. Щом докторът прегледа кобилите, ще те последваме с Пит.

— Добре, ще ви чакам.

Джоуи избърса сълзите от очите си и изтича към конюшните.

Фюри прескочи един паднал дънер и препусна по меката морава на планинската ливада към един пенлив поток. Потопи пращната си муцуна в хладната вода и отпи жадно. Цяла нощ беше претърсвал клисурите и поляните, беше се промъквал през ниски гори, беше газил в тресавища. Хладните октомврийски ветрове непрекъснато сменяха посоката, от която идеше дразнещият го мирис, и Фюри непрекъснато го следваше.

Беше ранно утро. Острите сетива му издаваха, че врагът е наблизил и битката, която жадуваше, предстои. Белият кон убиец беше се завърнал от далечните пасбища и Фюри чу ехото на предизвикателния му вик в далечината. Ако Бърт не му беше отворил вратата, Фюри със сигурност отново щеше да прескочи оградата. Не подлостта на Бърт беше причина за вълнението му предната нощ, а усещането, че конят убиец отново е наблизил.

Фюри вдигна муцуната си от водата. От склона внезапно задуха вятър и разроши сплъстената му грива. Във въздуха отново се появи силният мирис на жребец. Треперещ в очакване, Фюри изскочи на брега и изцвили предизвикателно. Отговорът дойде веднага от горното течение на потока. С радостно цвилене Фюри се втурна в сенчестата гора и препусна нагоре по склона. Върхът на хълма беше вече озарен от изгриващото слънце. Фюри достигна платото. Снежнобелият му противник го посрещна с триумфален рев и се хвърли насреща му. В тази битка на жребците нямаше дребни хитрини и финтове, нито пък засади. Бойците веднага се нахвърлиха един срещу друг с оголени зъби. Предните им копита замахваха светкавично. Пронизителното им цвилене смразяваше кръвта. Раззинали челюсти, те се сблъскваха в отчаян опит да докопат шията на противника. Когато предните им крака се измориха, двамата бойци се завъртяха и се обсипаха с удари

на задните копита. Ако някой от тях паднеше на земята, другият щеше да го стъпче безмилостно и да го разкъса с острите си зъби. Животните се биеха с такава дива ярост, че битката нямаше да приключи преди някой от двамата да падне мъртъв на земята.

Дълго продължи жестоката схватка. Накрая белият убиец опита нова тактика. Едва започнал ново нападение със задните си копита, той се обърна бързо и нападна шията на Фюри. Жребецът се изплъзна ловко, но предният му крак пострада. Фюри изрева от болка и се изправи така яростно, че белият кон загуби равновесие. Сега Фюри се разфуча около него, удряйки със задните си крака. Подкованите копита улучиха муцуната на белия кон. Чу се ужасяващ пукот. Белият отметна глава назад с такава сила, че гръбнакът му се счупи като сух клон. Краката му се подкосиха. Той падна на земята и остана да лежи там.

Фюри беше спечелил битката. Цената на триумфа обаче беше дълбока рана в предния ляв крак. Той се опита да куца, но раненият крак не можеше да носи тежестта му. Фюри се свлече на земята недалеч от мъртвия си враг.

Джоуи беше слязъл от Кактус, за да огледа следите по брега на потока, когато чу в далечината ревовете на биещите се коне. Той веднага се метна на седлото и препусна нагоре по склона. Знаеше как яростно се бият помежду си жребците и го обзе страх за Фюри. Преди да е достигнал бойната площадка, шумът престана. После обаче се чу болезненото цвилене на Фюри. Достигнал платото, Джоуи видя как жребецът пада на земята. Скочи ужасен от седлото и приклекна до Фюри. Фюри процвили слабо и опита да се изправи. Но не можеше да стои на ранения си крак и се строполи отново. Джоуи видя, че от раната тече кръв и изпищя силно.

— Ах, Фюри, Фюри! — простена той. От тревога гласът му секна. Фюри вдигна глава и погледна към сразения си враг. Козината на белия жребец беше покрита с червени петна.

Джоуи бързо свали ризата си, накъса я на ивици и предпазливо я уви около крака на Фюри.

— Така! — прошепна той. — Може би това ще ти помогне малко.

Той притисна мократа си от сълзи страна до меката потреперваща муцуна на Фюри.

— Сега можеш ли да станеш? Можеш ли?

Жребецът се надигна на задните си крака.

— Опитай! — настоя Джоуи. — Хайде, Фюри, опитай!

Фюри се помъчи да се изправи. Едва станал, той изпръхтя от болка и отново се строполи.

В този миг над Фюри премина сянка. Джоуи вдигна поглед. Две големи птици кръжаха над платото. Джоуи веднага разбра, че са лешояди, които са дошли за мъртвия бял кон. Той обаче нямаше време за губене. Спомни си, че ветеринарят ще бъде в ранчото и скочи на крака.

— Фюри, сега трябва да тръгвам. Но ще се върна веднага с д-р Уетърс. Той ще ти сложи шина, за да можеш да стъпваш.

Фюри вдигна глава и изцвили. Той сякаш се успокои от думите на Джоуи.

— Стой си кротко, Фюри! — извика Джоуи. — Ще побързам.

С последен поглед към кръжащите птици, Джоуи препусна към гората.

Бърт прекара нощта в спалните помещения на Стивънс с двамата каубои Клем и Сам. Сутринта той отиде в дома на ранчера и помоли Стивънс за място като обядвач.

Ранчерът вдигна в недоумение гъстите си вежди.

— Как така? Джим Нютън да не би да те е изхвърлил?

— Не! — излъга Бърт. — Сам си тръгнах.

— Защо?

Бърт се изчерви.

— Хм, по много причини. Не се разбирахме добре с Нютън.

Стивънс забеляза бягащия поглед на мъжа и веднага разбра, че лъже. Той не можеше да търпи Бърт, откакто му се беше обадил тайно, че Фюри е избягал от корала. Тогава Стивънс едва не уби коня. Той се срамуваше от прибързаността си и презираше Бърт за подлостта му.

— Почакай тук! — нареди му Стивънс. — Ще погледна в бележника дали имам нужда от още един човек.

Той отиде в кабинета си, свърза се с Джим и научи истината за уволнението на Бърт. Върна се веднага, разказа му за разговора си с Джим и го изгони от ранчото.

Бърт потегли с проклетие. Омразата му към Джим Нютън се засили, понеже той винеше него за всичките си неволи. Трябваше бързо да си намери работа, преди да е започнала зимата. И той реши да опита оттатък планините. Там Джим Нютън не беше толкова известен, пък и едва ли някой щеше да проверява защо е освободен от работа.

Бърт яздеше по пътя, който се виеше от северната страна на планината Индиана. Внезапно той забеляза двата лешояда, които кръжаха над платото. Не след дълго долетя още една двойка. Бърт не бързаше особено и затова се отби от пътя. Искаше да разбере какво привлича там тези противни птици.

Когато излезе от гората, лешоядите заграчиха ужасно и се издигнаха в небето. Конят на Бърт се изправи на задните си крака от страх и едва не го хвърли на земята. Ездачът съзря двата коня и веднага разбра какво се е случило. Един бял и един черен жребец се бяха били и сега белият лежеше мъртъв. Бърт се приближи до другия, за да провери дали и той е мъртъв. Конят веднага надигна глава, оголи зъби и понечи отчаяно да се изправи. Бърт се ококори от изненада, отхвърли глава назад и избухна в грозен смях.

— Фюри! — извика той, обзет от жестока радост. — Гръм и мълнии, Фюри!

Той се спусна от седлото и се ухили срещу безпомощния кон. Фюри изпъна шия и поиска да захапе ботуша на Бърт. Бърт дръпна крака си, но зъбите докопаха крачола му и го разкъсаха до коляното.

— Ах ти, черна мършо! — изкрещя той. — Този път ще те довърша окончателно.

Той се ухили злобно, с поглед към лешоядите.

— Ще те приготвя за тия гладни юнаци!

Бърт затътри крака към своя кон и изтегли пушката си от кобура на седлото. После потърси кутията с патрони.

Джоуи и помощниците му стигнаха брега на потока и се заизкачваха нагоре по склона — първо Джоуи, след него Джим и Пит и накрая д-р Уетърс. Докторът имаше на седлото си специално приспособление за медицинските инструменти.

— Още малко — викна назад Джоуи. — Но трябва да се катерим нагоре и пътят става лош.

Те пъплеха бавно през гъстата гора.

— Побързайте! — помоли Джоуи. — Почти стигнахме.

Той се взираше напрегнато напред. Когато гората се разреди, забеляза някакво движение в далечината. Скоро успя да различи мъж в синя риза, който държеше нещо блестящо в ръката си. Внезапно Джоуи извика ужасен:

— Това е Бърт! Джим, погледни!

Джим заби шпори в корема на коня си и изпревари Джоуи. Бърт тъкмо нагласяше пушката на рамото си и се целеше във Фюри, който отчаяно опитваше да се изправи на крака.

На няколко метра от тях Джим скочи от седлото и се нахвърли върху Бърт. Пушката излетя в широка дъга. Проклинайки, Бърт се преметна и успя да се вкопчи в гърлото на Джим. Но Джим скочи от земята, сгъна крак и заби коляно в корема на Бърт. Бърт изписка високо и пусна Джим. И тогава получи такъв удар в челюстта, че се строполи като отсечен с брадва. Пит хвърли шапка във въздуха и нададе радостен крясък:

— Браво! Това се казва удар!

— Сега ще поспи малко — процеди мрачно Джим.

— Да, но се надявам да се събуди бързо — извика Пит. — Нямам търпение още веднъж да го пратя в царството на сънищата. — Той изпразни пушката на Бърт и хвърли патроните в гората.

Джим отиде при Джоуи и ветеринарния лекар, които бяха приклекли до Фюри. Д-р Уетърс преряза кървавата превръзка около крака на Фюри.

— Зле ли е? — попита Джим.

— Раната е дълбока — измърмори лекарят. — Но ще се оправи. Страхувам се, че може да има и счупване.

Джоуи се извърна със стон. Джим приклекна и сложи ръка на рамото му.

— Не се притеснявай, момчето ми — рече той успокоително. — Може да не е толкова зле.

Д-р Уетърс повдигна ранения крак и го раздвижи предпазливо. Фюри изпръхтя от болка, но остана търпеливо на мястото си. С опитни пръсти лекарят опипа костите на крака. Накрая погледна зарадван.

— Може би леко пукване, но не и счупване.

Джоуи въздъхна облекчен.

— Нека да държа главата на Фюри!

Д-р Уетърс кимна.

— Щом искаш.

Клекнал на земята, Джоуи надигна нежно главата на Фюри и пъкна краката си под нея. Фюри въздъхна уморено и затвори очи. Докато докторът чистеше раната, конят търпеливо понасяше болката, без да издаде нито звук.

— Знам, че боли — шепнеше Джоуи на ухото на Фюри. — Но ти отново ще оздравееш и тогава ще си живеем прекрасно.

Джим се обърна към д-р Уетърс:

— Докторе, как да свалим Фюри от хълма?

— Ще стане бавно, но ще се справим, ако тръгнем по пътя от северната страна. Ще сложа шина на крака.

— Ще издържи ли кракът тежестта на тялото му?

Д-р Уетърс се усмихна:

— Не се притеснявайте. От години се грижа за конете из тези планини и съм виждал много по-тежки случаи.

Джим кимна.

— Знам. Просто си мислех за Джоуи. Ако се случи нещо с коня...

— Няма да се случи — каза твърдо лекарят. — Конят е в много по-добро състояние от оня негодник там. Това се казва удар! — Той викна на Пит: — Виж какво, Пит! Докато приготвям шините, върви в ранчото и докарай конската кола откъм северния път! Оттам ще превозим Фюри до вас.

— Да, разбира се, докторе — кимна Пит. — Но какво ще правим с Бърт, Джим?

— Ще го пуснем да си върви.

Пит не повярва на ушите си.

— Ще го пуснем да си върви?

— Естествено! Не е извършил никакво престъпление. Остави го на мен, Пит! Когато дойде в съзнание, ще му обясня какво ще му се случи, ако кракът му стъпи отново в нашата долина. А сега тръгвай и докарай колата! Ще се срещнем долу, на пътя.

Пит въздъхна и погледна с копнеж към Бърт.

— Добре, Джим, но ти на два пъти ми отне удоволствието да му забия един на този негодник!

После той разроши усмихнат косата на Джоуи.

— Късмет, момчето ми! Ще ви чакам долу!

Пит се метна на коня си и изчезна между дърветата. Половин час по-късно лекарят, Джим и Джоуи успяха да изправят жребеца на крака и така започна бавното, много болезнено за Фюри слизане по хълма.

Следобед д-р Уетърс направи примка за тялото на Фюри в бокса му, така че болното животно можеше да стои изправено, без да натоварва с тежестта си ранения крак. За през нощта Джоуи си приготви походно легло в конюшната, колкото се може по-близо до Фюри. Момчето остана будно дълго, след като светлините в ранчото угаснаха, вперило поглед в прекрасния жребец, който му беше дал обичта и доверието си и с когото бяха преминали през толкова изпитания.

На сутринта Джим и Пит намериха леглото празно. Те се спогледаха усмихнати, после се приближиха на пръсти до бокса на Фюри и надникнаха вътре. Джоуи се беше сгушил в постелка от сено до краката на Фюри и спеше спокойно...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.